

Giới thiệu Tổng Giám Đốc Không Tốt

Tổng Giám Đốc Không Tốt là truyện ngôn tình cổ đại nói về Cô, Tạ Kiệt An, là đứa bé được nuôi dưỡng tốt, nếu như có thể, cô thật không muốn dính líu tới thiếu niên hư hỏng gây họa khắp nơi này! Nhưng không có biện pháp, cô thích hắn mà không có lý do, cô chỉ gặp qua hắn một lần, mà cô lại thích hắn! Chonên bắt kể hắn có phải sạch quan hệ với cô như thế nào, không cho phép cô thích hắn, cô cũng thẳng thắn nói với hắn: "Đường Chính Hạo, tôi thích anh. Hôm nay coi như anh có cùng một trăm người phụ nữ lên giường ở trước mặt của tôi, tôi cũng không có cách nào mà không thích anh." Có chí ắt làm nên, hắn cuối cùng cũng chịu yêu cô! Nhưng sau một đêm hoan ái, hắn liền mất tích bảy năm.Chờ hắn xuất hiện lần nữa, hắn lại là tổng giám đốc của xí nghiệp lớn, hơn nữa, hắn căn bản không nhận ra cô. Là truyện hay trong số truyện ngôn tình đặc sắc như Ngày Hôm Qua... Đã Từng và Hoàng Qua, Tổng Giám Đốc Không Tốt mang lại những cung bậc cảm xúc khác nhau khiến người đọc đi từ cảm xúc đắng trà đến đồng cảm lẫn tiếc nuối và cảm thông cho số phận của người con gái đáng thương.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Không Tốt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ww.EbookFull.Net.

Chương 1: Mùa Hè Chối Chang

Ở trong công viên, Tạ Kiệt An đi rất nhanh.

Trên khuôn mặt cô không ngừng toát ra mồ hôi, bước đi dưới chân vội vã.

Từ trước đến nay về mặt cô luôn bình tĩnh, nhưng hiện tại trên mặt lại tràn đầy vẻ bất an, sau lưng cô như có ai đó đang đuổi theo cô, tựa như một cảnh tượng rất kinh hoàng!

"Đứng lại!" Đột nhiên, một tiếng rống tựa như kinh động, vang lên từ sau lưng cô truyền tới.

Tạ Kiệt An vẫn không dừng lại, sắc mặt tái nhợt đi.

Đừng quay đầu lại, Tạ Kiệt An! Cô che ngực cố tự trấn an mình và tự nhủ với mình, chân vội vàng chạy trên đường.

Trong công viên này cũng không phải là chỉ có cô, cho nên.Hắn kêu tuyệt đối không phải là cô.

"Mẹ kiếp! Tôi nói đứng lại!"

Tạ Kiệt An rũ mặt xuống, về mặt càng ngày càng tái nhợt. Oa oa oa, thật không phải là cô! Là cái vòi nước kia cũ nên rò rỉ xuống, căn bản không liên quan tới cô! Không cần tìm cô.

"Mụ nội nó, đứng lại! Nếu không tôi đánh gãy hai chân cô!"

Oa, muốn đánh gãy hai chân a! Có nghiêm trọng đến như thế không?

Thoáng chốc, hai chân cô đứng cứng ngắt tại chỗ, về mặt khả ái lại xinh đẹp, gần như vận vẹo biến hình.

Đột nhiên một bóng dáng, chạy tới bên cô, cô không kịp phòng bị, hô nhỏ một tiếng, lập tức bị đánh ngã trên mặt đất.

Một trận đau nhói từ cùi chỏ truyền đến, cô miễn cưỡng đứng lên, nhú chân mày lại muốn nhìn rõ ai lại lỗ mãng như vậy—

Oa, là đánh nhau!

Hai mắt cô lập tức sáng lên, chợt dạ cùng lo âu trong một giây trước đều bị một màn trước mắt này làm cho quên mất, bởi vì chỉ cách cô năm mét bên dưới một gốc cây, một đám người đang đánh nhau.

Tạ Kiệt An nháy nháy hai mắt, ánh sáng rực rỡ, lờ lờ ở đáy mắt tỏa sáng. Chắc chắn, đây chính là lần đầu tiên cô tận mắt thấy, thật là khủng khiếp, cũng thật là kích động!

Chỉ thấy một người con trai gầy đang gào thét nhảy lên lưng người đàn ông giống như một con gấu, người đàn ông kia tàn nhẫn một quyền đem tên con trai kia đánh bay ra ngoài.

Khi tên con trai kia giống như con nít bị ầm ức hướng cô chạy tới, lúc này cô chỉ trừng mắt nhìn, hoàn toàn quên mình, quên khủng hoảng.

"Tiểu quỷ, ánh mắt là để nhìn! Ngươi lại muốn đâm đầu vào chỗ chết!"

Tên con trai kia té ở bên chân cô, đối phương hướng tới hắn mắng chửi, lại đưa một chuỗi Tam Tự kinh (Tam Tự kinh: số ba nhiều lần. . .chỗ này chắc

là mắng một tràng dài), lúc này mới phần nộ rồi đi

Đôi mắt Tạ Kiệt An nhanh như chớp nhìn người bên cạnh cô đang bò dậy, vừa nẩy vắn là một tên con trai thô tục.

Oa ~~~ thảm! Thật thê thảm! Nếu như chính cô bị thành như vậy, nhất định sống không quá tối hôm nay.

"Anh." Cô đối với mặt bị đánh giống như mặt heo, cẩn thận hỏi: "Cùng người đó có thù oán?"

Tên con trai kia đột nhiên hung hăng trợn mắt nhìn cô một cái, làm cô sợ lập tức nhất thời hối hận không dứt. Làm sao bây giờ? Ánh mắt hấn đỏ lên hung ác nhìn cô, cô nên là mau mau đi!

Bất quá đang lúc Tạ Kiệt An quyết định đi ,người con trai kia đi thẳng về phía trước lướt qua cô, lạnh lùng bỏ lại một câu."Không có thù, chẳng qua là ai cho hấn muốn liếc nhìn tôi một cái!"

Cái gì? Cũng bởi vì như vậy? ! Cũng bởi vì đối phương liếc hấn một cái làm cho hấn khó chịu?

Mà tên con trai này. Xem ra căn bản là tên đầu heo, cho nên mới nhảm chán tìm người đánh nhau, hơn nữa còn đánh thua, căn bản là đáng đời!!

Hầy ~~~ xã hội ngày nay bởi có loại thiếu niên hư hỏng này, mới có thể trở nên loạn như vậy! Cô lại mới vừa bị loại tiểu ma-cà-bông này dọa cho sợ? ! Tạ Kiệt An nghĩ muốn đạp hấn một cái.

Cô bước nhanh đi lên trước đuổi theo hấn, chân phải giống như không có ý nhẹ nâng lên, hướng bên cạnh đá tới ——

"A! A! Đau. Đau chết tôi!"Lập tức, một trận kêu khóc om sòm vang lên.

Hừ, mẹ thường nói , biết đau, coi như có thể cứu chữa! Tạ Kiệt An hừ nhẹ nhấn cái mũi xinh xắn, đạp một cước này, vừa đúng có thể trả thù việc cô mới vừa bị cái tiểu ma-cà-bông này dọa cho sợ đến không ít .

Một cái đá, cô lập tức giống như một trận gió vọt ra công viên, vì để tránh bị ăn quả đấm,cô làm cái gì cũng mau!

Bên kia, dưới tàng cây, chỉ nghe được người ta mặt đỏ tới mang tai, cùng tiếng ve kêu chít chít, bên tai không dứt.

☆ ☆ ☆

Chít chít. chít. Chít chít. chít.

Giữa hè, tiếng ve kêu, khí trời nóng bức làm người ta chịu không nổi.

Trong ánh nắng ban mai, nửa gương mặt cô chôn vào gối, rốt cục cũng không chịu được nữa nắm gối lên đầu ngăn chặn hai lỗ tai mình, sau đó khẽ nguyên rủa lật người, sau đó, thảm kịch xảy ra ——

A! Bịch! Oa! Cô té xuống giường.

"Oa, đau đau đau. Đau chết người!" Tạ Kiệt An một tay ôm chân, một tay xoa cái ót đau, đau đến nghiến răng chịu đựng.

Từ thảm mềm mại nhảy lên,cô nổi giận đùng đùng đi đến bên cửa sổ, nghĩ đến tối hôm qua mình đọc sách đến trời sáng mới ngủ, sáng sớm lại bị đánh thức, cô giận đến mở cửa sổ, đang muốn huy đi cửa sổ.

Nhìn chằm chằm phía trước, cơ hồ đưa tay là có thể đụng tới, có hai tầng lầu cao, cô hoài nghi không biết có phải hay không mùa xuân đến rồi, nếu không làm gì sáng sớm liền rùm beng như vậy? !

Hầy, không được! Cô phải tìm người chặt bỏ cái cây này!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Không Tốt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

Mặc quần áo tử tế xuống lầu, liền thấy bốn người ngồi trên bàn ăn, trên mặt bàn đã sớm bày đầy thức ăn.

Tạ Kiệt An mang sách xuống, giống như thường ngày ở cửa phòng bếp chào hỏi mẹ, sau đó ngồi xuống ở bên cạnh bàn .

"Tiểu An, con tối hôm qua lại thức đêm àh!"

Đang muốn dùng com, mẹ Tạ phát hiện vành mắt con gái thâm quầng, không khỏi đau lòng gấp miếng thịt cho cô.

"Dạ, hôm nay con thi anh văn ." Nhìn trong chén mình, Tạ Kiệt An bắt đầu nói: "Mẹ, mẹ đã đem chén con vung thành một cái núi nhỏ rồi."

"Ăn nhiều cho bổ chứ sao! Con dạo này học thi cực khổ như vậy, nên ăn nhiều một chút mới có sức!" Vừa nói vừa gấp thêm một miếng.

"." Nên nói cái gì? Nói cô là một cô gái vụng về? Hay là nói cô không muốn trở thành một em gái mập ?

"Làm sao vậy? Thế nào lại ngây ngô như vậy?"

"A, không có gì." Cô khẽ thở dài, cô rất ngoan, cái miệng nhỏ đem những thức ăn mẹ gấp cho lên ăn.

Mẹ Tạ thỏa mãn cười, nhìn con gái từng miếng từng miếng ăn những món mình nấu , chính là hạnh phúc lớn nhất của bà!

Bà cười nhìn Tạ Kiệt An từ từ ăn, thấy đồng phục cô trắng tấp, sau đó nhìn tới sống mũi cô đeo một đôi mắt kính gọng đen có thể tuyệt đối xung được với "Vẻ người lớn".

Ai Đúng vậy a, con gái bà từ nhỏ cũng rất độc lập, từ nhỏ trong mắt giáo viên luôn là học sinh giỏi; bắt quá bà thực sự không hy vọng rằng con gái lạnh lùng, không có vắng số như cha nó! nhìn nó, rõ ràng là không cận thị, nhưng phải đeo kính để cho mình xấu xí! thực sự là một đứa trẻ kỳ lạ

"Đúng rồi, " Tạ Kiệt An đột nhiên dừng bữa, buông chén xuống."Mẹ, hôm nay có thể hay không tìm người tới, đem cái cây ngoài cửa chặt đi!"

Giọng nói của cô mặc dù mang theo bản bạc, hai mắt lại lộ ra kiên quyết.

"Tại sao? Nó rất tốt a!" Nhìn thật đẹp mắt, vừa giúp làm cho không khí trong lành, lại có thể che nắng, màu lại đẹp.

"Không tốt, phía trên nó luôn có một đồng sâu róm, hơn nữa nó rất ồn ào." Làm cho người ta phát điên!

Ồn ào?"Tiểu An, nó chẳng qua là cây ——"

"Nó rất ồn ào."

"A. Kia. Kia là cây của nhà bên cạnh!" Mẹ Tạ khó hiểu nhìn con gái.

"Tại sao?" Không lẽ cây của người họ Đường kia sao? ! Cô bắt gặp cau mày.

"Cây kia phía bên phải có tảng đá tạo thành tuyến phân cách, nói cách khác a, bên trái tảng đá tuyến trong vòng đất trồng, đều là thuộc về tài sản sở hữu của nhà bên cạnh, cho nên." Mẹ Tạ muốn nói nhưng lại nhìn con gái.

Cho nên muốn chặt cây đáng chết ngu xuẩn kia, còn phải hỏi trước người họ Đường kia có chịu hay không? !

Tạ Kiệt An cực kỳ kinh ngạc, bởi vì ở chỗ này đã mười bảy năm, cho tới bây giờ cô mới biết cây cao hơn ở cửa sổ nhà mình, lại thuộc sở hữu của người khác, hơn nữa. Còn là tên kia !

"Nếu không tốt như vậy, Tiểu An, " Mẹ Tạ chợt cười hiền."Con nhìn, mẹ không cần thận lại đem thức ăn nấu quá nhiều, như vậy đi, đợi lát nữa con liền thay mẹ mang cho Chính Hạo, thuận tiện hỏi nó có đồng ý để cho con chặt cái cây kia, có được hay không?"

Mẹ đề nghị như vậy làm cho Tạ Kiệt An nhướng mày.

"Không tốt." Cô nhìn mẹ cười đến tâm trí cũng nở nụ cười, lần nữa nâng bát lên."Mẹ, con lấy cốc này đều vô dụng, con cũng không có nghĩa vụ đem com cho tên kia, chuyện chặt cây coi như con không có đề cập tới."

Cùng lắm thì đi mua máy trợ thính, muốn cô cùng tên kia tiếp xúc. Hừ, khỏi đi!

A, đáng chết!

Tại sao cô phải đứng ở chỗ này đưa đồ, mà không phải đi đến trường học?!

Nghĩ đến mình liền kháng cự không được ánh mắt cầu khẩn của mẹ, Tạ Kiệt An cũng không từ chối được nhưng rất tức giận.

Đing dong! Cô giơ tay lên, dùng sức nhấn chuông cửa lần thứ nhất.

Rất tốt, không có trả lời! Lòng mày dưới cô chau lên.

Rất nhanh, cô lại nhấn liên tiếp hai lần, vẫn như cũ không có trả lời.

Hắn không ở nhà? Vậy thì tốt quá! Lòng mày Tạ Kiệt An cơ hồ cong lên .

Cô quay chân lại, cơ hồ nửa khác cũng không muốn lưu lại chỗ này, nhưng đột nhiên cô lại đứng bất động tại chỗ.

Không được, cô đã đáp ứng với mẹ, nếu theo như ba lần không có ai trả lời, thử đẩy cửa xem một chút Chắc, cô thật không rõ mẹ quan tâm cái họ Đường đó như vậy để làm gì !

Lông mày kéo một cái, Tạ Kiệt An chỉ có thể cầu cho mình hôm nay gặp được vận may——

Không tốt! Mới đẩy nhẹ cửa một cái liền mở ra.

Cắm giận đá văng lon bia rỗng bên cạnh chân, cô nhìn phòng bừa bãi một cái, cô không chút do dự đi lên lầu, giống như đang ở nhà mình.

"Đường Chính Hạo." O? Cô gõ cửa một cái, không nghĩ tới cửa đang khép hờ .

Cô mở phần nửa cửa ,nhìn chằm chằm bên trong phòng tối đen, hồi lâu, cô quyết định đẩy cửa vào.

Tạ Kiệt An đem đồ ăn còn nóng đặt gần cửa ra vào; Sau đó, cô đến cạnh cửa sổ, mở cánh cửa ra, ba một tiếng, kéo rèm cửa sổ dày cộm nặng nề ra, trong nháy mắt ánh sáng lọt vào xua đi vẻ u tối trong phòng.

Trên giường thân thể cao to đang nằm sấp, một chút dấu hiệu thức dậy cũng không có.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Không Tốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Tạ Kiệt An đứng ở giường một hồi lâu trở nên tức giận .

"Đường Chính Hạo, anh chết rồi hả ?"

Cô nâng chân lên rất không khách khí hướng đến nệm đá một cái, về mặt lúc ở trước mặt mẹ Tạ nghiêm chỉnh trầm tĩnh, nhưng bây giờ lại hoàn toàn khác .

"A, đáng chết! Là người nào đáng chết ——"

Cực kỳ giận dữ gầm thét, đột nhiên dừng lại, Đường Chính Hạo bĩu môi một cái, nhìn cô chằm chằm không biết tại sao cô lại xuất hiện ở đây." Cô ở đây làm gì? !"

Chắc chắn, ông trời thật là không công bình! Nhìn một chút lông mi dài lại xinh đẹp như vậy nhưng đối với ánh mắt như muốn ăn thịt người, ôi, đáng tiếc a, thật là đáng tiếc!

Còn có gương mặt này, rõ ràng là gương mặt cương nghị đẹp mắt, mỗi ngày lại xuất hiện một chút hồng , thanh ,tím (thanh anh)

"Tôi hỏi cô ở chỗ này làm cái gì, cô lác đầu làm gì?" Hắn không thoải mái, khó chịu khi bộ dáng chật vật của mình lại bị cô thấy.

Đường Chính Hạo nhìn thấy cô vẫn lác đầu như cũ, hơn nữa đối với thái độ tai điếc mắt ngơ lúc này của cô làm cho hắn thật sự bị kích động."Tạ, Kiệt, An! Cô cho tôi là người chết a? !"

"Xem ra, anh còn chưa có chết ." Rốt cục cô cũng nhìn hắn, móc móc lỗ tai, giống như đáng tiếc đứng dậy.

"Hừ, để cho cô thất vọng!" Cả ngày lẫn đêm điều nguyên rủa hắn chết, cô gái này lòng dạ thật thâm độc! Nếu thật có một ngày như vậy, hắn nhất định tìm cô cùng chết theo.

Hắn nghiền răng, nhìn cô không có trả lời, bởi vì tầm mắt cô phát hiện bàn tay hắn , một mảng lớn. Đỏ thẫm chói mắt!

Thân thể cô hơi cứng đờ, một cổ tức giận không khỏi xông lên ngực, làm trán cô không tự chủ chau lại.

"Theo tốc độ mất máu từ tay anh, có lẽ chưa tới lúc ăn, tôi đã có thể mời người tới nhặt xác anh."

Cô đang nói gì, vừa nói ra một câu lại làm tổn thương người khác.

"Hừ, chỉ sợ cô lại thất vọng, ít máu như vậy, Đường Chính Hạo tôi còn chưa chết."

Hắn khiêu khích tiến lên đón ánh mắt của cô,

Hắn khiêu khích tiến lại cô, mày rậm nhẹ nhàng, ngửi thấy mùi hương dễ chịu từ trong bay ra. Thì ra là a.

Đối mặt với cô gái lòng dạ thâm độc này, hắn luôn luôn chỉ có thể cẩn thận, có thể nhanh chóng để cô ngoan ngoãn mà rời đi, không cần phải nói, nhất định vừa rồi bởi vì mẹ cô bảo cô đi — làm ơn, trước đây hắn cũng chỉ bắt quá là thuận tay giúp bà một lần, mấy người ... ngu ngốc kia, hắn rất sớm liền muốn đẹp!

"Tiểu An An, nếu đã mang đến, cô sao không làm người tốt, đem nó mờ ra giúp tôi, như vậy mới sẽ không phụ ý tốt của mẹ cô."

Nói xong, Đường Chính Hạo còn cố ý chỉ một tay bị thương của mình, ánh mắt hung ác của hắn lộ ra vài tia trời cày .

"Anh đã có mang theo, mỗi lần mẹ tôi đưa hộp thức ăn cho anh, anh đều cự tuyệt, vậy sao anh ko để hộp thức ăn của tôi mốc meo luôn đi!" Còn cố ý ăn sạch sẽ trơn bóng rồi vứt hộp thức ăn lên tường rào nhà cô.!

"Dĩ nhiên không giống nhau." Đường Chính Hạo không cho là đúng hừ một cái." Cô là cô, mẹ cô là mẹ cô, tôi thích xem bộ dạng không cam lòng của cô, bộ dạng cô đưa cơm giống như có ai lấy dao đưa tới cổ cô!" Môi hắn nâng lên đầy tà ác.

Ghe tởm! Tạ Kiệt An chợt rất muốn tìm con dao, hướng tới trên vết thương băng bó tùy ý , hung hăng bỏ hai cái.

"Đường Chính Hạo, tôi cho anh biết! Đây tuyệt đối là lần cuối tôi đưa —"

"Nhìn, bộ dáng cô bây giờ này, " Hắn khinh thường hừ lạnh cất lời cô." Bộ dạng hung dữ, giương nanh múa vuốt. Hắc, trong mắt mọi người đáng vẻ cô đoan trang, thông minh an tĩnh là học sinh tốt, ngoan ngoãn, nhưng mọi người lại không biết thật ra cô rất kinh khủng như vậy!"

Tạ Kiệt An thật là một cô gái kỳ quái, hắn vốn là cũng cho là cô trầm lặng, nữ sinh dịu dàng lại thông minh; nhưng kết quả, sống gần nhau— a, không, là theo thời gian, hắn liền phát hiện mười phần là sai !

Còn nhớ năm đó ở công viên bị cô đập một cước , Đường Chính Hạo thề, đây tuyệt đối là bởi vì hắn nghĩ cô ngoan ngoãn bị làm cho sợ, quên phản ứng, mới có thể bị cô đập phải! Tóm lại, từ đó trở đi mối quan hệ giữa bọn trở nên cách xa một khoảng lớn.

"Tiểu An An tôi nói này, " Phảng phất hắn không có nhìn thấy bộ dạng chán ghét của cô, hắn tiếp tục nói: "Cô không phải là khi còn bé bị uất ức, hoặc bị ngược đãi cái gì? Nếu không tại sao phải biến thành người hai mặt như vậy? Tới, nói đi! Hạo ca sẽ để cho cô dựa vào, tuyệt đối thay cô xử họ."

Dựa vào? Dựa vào hắn á!

Tại sao biến thành người hai mặt? Hừ, còn nói sao! Không phải là tên khốn này sao , cô cũng vẫn cho là mình trầm tĩnh thông minh là học sinh nổi trội, nào biết mùa hè năm trước cái sự kiện Ô Long kia xảy ra, tên khốn này chỉ thích dùng nắm đấm để nói chuyện , từ đó một mặt thô bạo này của cô cũng bị bức trở nên như vậy.

Nhớ ngày đó, phát hiện mình thế nào lại"Rống" trong lúc nói chuyện, cô bị dọa cho sợ, quả thật không thể nào tin nổi mình lại như vậy.

Ai ~~~ sớm biết thì không nên xúc động như vậy; sớm biết cũng không nên đập hắn một cước; sớm biết mình đập hắn phải oa oa như vậy, ngay đêm hôm đó cô lại bị hàng xóm gọi là tiểu lưu manh,

Ôi trời, sớm biết như vậy, cô không nên động thủ a!

Tạ Kiệt An ảo não hít sâu một cái, tầm mắt lơ đãng liếc qua đồng hồ treo tường, lúc này cô mới giật mình, tựa hồ chính mình ở chỗ này quá lâu rồi.

"Đường Chính Hạo, thầy giám thị muốn tôi gọi lời cho anh. thầy nói, nếu như anh vẫn tiếp tục cúp cua như vậy, đừng nói là tốt nghiệp, ngay cả lên cao ba (này có phải là cao trung cấp ba không bạn?) đều có vấn đề, hi vọng anh tự giải quyết cho tốt."

Trước khi đi, cô nhớ lại lời thầy giám thị giao phó.

Nhìn bộ dáng bị đánh cho bị thương của hắn , cô chỉ hừ lạnh một tiếng khinh thường.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Không Tốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Mặt Trời Sắp Lặn.

Ánh sáng của màu quýt, giống như rất mềm dịu và xinh đẹp, nhẹ nhàng bao bọc khu phố, khu phố này được gọi là"Yên tĩnh", giờ phút này hai chữ màu đỏ kia chiếu xuống, lộ ra ánh sáng dịu dàng.

Cách khu phố không xa, Tạ Kiệt An đang dắt xe đạp từ từ đến gần, hai lông mày lá liễu nhỏ nhắn, khề chau lại.

Tâm tình của cô không tốt.

Bởi vì thành tích Anh vẫn, không được như cô mong đợi.

Bởi vì mới vừa ở trên đường về nhà, cô còn không giải thích được hai chuyện ngu xuẩn!

Khốn kiếp! Khốn kiếp! Cô tức giận, không nhìn được nữa khề nguyên rủa .

Người nào quần tên khi đó có thể hay không lưu ban? Người nào để ý đến vết thương hấn có nghiêm trọng không? Tất cả đều không liên quan đến cô!

Đúng vậy, không liên quan đến cô, nhưng. tại sao hôm nay cô lại ở trước mặt thầy giám thị, mà giải thích thay cho hấn một đồng lớn lí do đây? Tại sao khi đi ngang qua phòng thuốc tây, sau khi đấu tranh thật lâu, cuối cùng vẫn là rẽ đi vào mua thuốc cho hấn?

"Ôi, Kiệt An, con tan học !" Một bên có người chào hỏi.

"Dạ, dì." Biểu tình tức giận rất nhanh liền biến đổi.

"Hôm nay thế nào ra sớm như vậy, Kiệt An?"

"Liều bá bá tốt chứ dì, hôm nay con không có học thêm "

"Ài, Kiệt An, đến đây, con thay dì nói với mẹ con một tiếng cảm ơn, cảm ơn canh đậu xanh của mẹ con."

"Dạ, dì Lý. dì đi cẩn thận."

Khóe môi mím chặt, rất nhanh liền mỉm cười, dọc theo đường đi, Tạ Kiệt An cứ như vậy nhiệt tình chào hàng xóm, từng cái đáp lại.

Ánh mắt của cô dễ chịu mà trầm tĩnh, không chút nào khó chịu. Đây toàn bộ tất cả là cô được hưởng từ sự nhiệt tình của mẹ, bởi vì từ ngày thứ nhất họ đến khu phố này, mẹ cô tựa hồ liền đến từng nhà tặng lễ vật, quan hệ cùng mọi người trở nên tốt vô cùng.

"Ài, Kiệt An, đợi đã nào...!"

"Dì Tô, có chuyện gì sao?"

Thấy mình bị chặn trên đường, là dì Tô thích nói chuyện thị phi nhất trong xã, đôi mắt Kiệt An ở sau tròng kính, không khỏi xẹt qua một tia chán ghét.

"Đương nhiên là có chuyện!" Nói xong, bà Tô nhìn qua lại, giống như sợ bị người nào khác nghe thấy!

"Dì nói này Kiệt An, con hôm nay có nhìn thấy hay không cậu họ Đường cách vách nhà con ?"

"Hấn thế nào?" Cô hỏi ngược lại, trong lòng đã có mấy phần rõ đối phương đang muốn nói gì rồi.

"Dì cho con biết, thật là đáng sợ nha, tối hôm qua dì đi mua bữa tối về, vừa lúc đến cửa thì gặp thoáng qua cậu họ Đường kia, dì thấy trên cánh tay hấn máu đầm đề!"

"Hả?" Cô đáp nhẹ một tiếng, vẻ mặt bình tĩnh cùng sắc mặt tái nhợt của dì Tô hoàn toàn bất đồng .

"Kiệt An, làm sao con chỉ 『Hả』 một tiếng!" Dì Tô không hài lòng tra hỏi .

"Kiệt An, dì biết rõ mẹ con lòng dạ tốt, đối với người không có đề phòng gì, chỉ là cậu kia thật sự quá nguy hiểm! Con xem, từ ngày đầu tiên dọn tới đây liền gây chuyện, cùng người ta trong công viên đánh nhau! Chứ đừng nói mấy năm này, gây ra không biết bao chuyện rắc rối ?

"Còn có, cả một ngày không thấy bóng dáng mẹ nó, người phụ nữ kia quả thực là không có trách nhiệm! Con trai của mình cũng không quản giáo tốt, cũng không biết bà ấy đang làm gì? Cả ngày không thấy bóng dáng, sau liền uống đến say, theo dì thấy a, bà ấy tám phần là ——"

"Cảm ơn dì Tô quan tâm." Khóe miệng cô vẫn mỉm cười như cũ, cô không nhanh không chậm ngắt lời. "Con sẽ đem chuyện dì Tô quan tâm nói cho mẹ con biết, cảm ơn dì, như vậy, hẹn gặp lại."

"A, hẹn gặp lại. Chỉ là, Kiệt An, con nhất định phải nói cho mẹ con một chút!" Cảm giác không đạt được mục đích dì Tô, không cam lòng ở phía sau hô to .

Tạ Kiệt An quay đầu lại, mỉm cười một cái, bày tỏ đã biết.

Mỉm cười xinh đẹp mang theo mấy phần lạnh nhạt, bọn họ lúc trước cũng giống như nhau; vậy mà, chỉ có chính cô mới biết, trong nội tâm cuộn trào mãnh liệt đến cỡ nào!

Tâm tình của cô thật không tốt, hơn nữa sau khi cùng bà Tô nói chuyện, càng thêm trở nên tồi tệ.

Đúng vậy, Đường Chính Hạo ở trường học là một học sinh cá biệt, ở bên ngoài cũng là một thiếu niên hư hỏng, chỉ cần là người thông minh, liền cách xa hắn.

Cô cũng đã nhiều lần nhắc nhở mình, nhưng, tại sao cô luôn không làm được đây? Thật ra thì nếu như cô cự tuyệt yêu cầu của mẹ, không đem đồ ăn cho hắn, cũng không phải là chuyện khó.

Bước chân ngừng lại một chút, cô đột nhiên nhớ lại nhiều năm trước trong lúc vô tình nhìn thấy một màn.

Đó là một đêm không có sao, không có trăng sáng, cũng là buổi tối thứ hai hắn dọn tới.

Đêm đó trời nóng đến cô không ngủ được, nghĩ đến mở cửa sổ hóng gió một chút, nào biết vừa mới ló đầu ra cửa sổ, đột nhiên kinh ngạc khi thấy hắn cũng an vị ở cửa sổ đối diện, cô sợ tới mức vội vàng trốn sau rèm cửa sổ .

Khi đó, cô mơ hồ nghe được một tiếng khóc nức nở, không khỏi nổi lòng hiếu kỳ, cô lặng lẽ ghé đầu nhìn lên.

Kết quả, cô khiếp sợ phát hiện bóng dáng hắn cuộn lại đang khóc! Hơn nữa khóc đến thật đau lòng.

Cô mơ hồ nhìn thấy hai vai của hắn kịch liệt rung lên, hai cánh tay gầy vẫn không ngừng mãnh liệt lau mặt đi, tiếng khóc hết sức đè nén nức nở.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Không Tốt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Hắn Đến tột cùng tại sao lại khóc? Hắn không phải thường hay quát tháo người khác sao.

Cô lấy lại tinh thần, Tạ Kiệt An không muốn tìm hiểu tột cùng cảm giác buồn là vì sao mà đến, cô giong lên đẩy cửa phòng tiến vào .

Sau lưng, tựa hồ còn có thể nghe được, trong không khí, một chút. Than nhẹ.

Mà cô, hoàn toàn không phát giác thế nào mình lại vì Đường Chính Hạo mà thờ dài.

--- -----Diễn đàn Lê Quý Đôn----- -----

Tối nay cùng tối hôm qua cũng không có cái gì khác nhau, nhưng buồn bực thì lại giống nhau!

Bất đồng duy nhất chính là, máy lạnh nhẹ nhàng chuyển động, cô ở trong phòng mình, lại nóng bức khổ sở, không chịu được mồ hôi đầm đìa tuôn ra.

Đúng vậy a, thư thái như vậy, cô nên sớm một chút lên giường ngủ mới đúng; nhưng, tại sao cô nằm ở trên giường, thế nào cũng không cách nào ngủ!

Kiệt An nhìn chằm chằm đồng hồ trên tường, nhìn cây kim chỉ từng phút từng giây đi qua, cô chỉ cảm giác tinh thần tựa hồ càng ngày càng căng thẳng. . . .

Ah~~ đáng chết! Rốt cuộc cô cũng không nhịn được nữa lật người đi xuống giường.

Đường Chính Hạo đáng chết rốt cuộc đang làm gì? ! Đã trễ thế này còn chưa về nhà!

Bước một bước dài vọt tới bên cửa sổ, cô không nhịn được nhỏ giọng hướng tới cửa sổ đối diện mắng .

Cái tên khốn đó! Cái tên khốn khiếp đó!

Cô cho là hắn không có đi học, là bởi vì ở nhà dưỡng thương; nào biết cô tan giờ học về nhà, muốn nhìn coi hắn có chết hay chưa, ảo não lấy đó làm cái cớ nhưng mẹ cô nói cho cô biết, buổi trưa nhìn thấy hắn bị mấy thiếu niên bắt lưng kéo đi ra ngoài.

Thật tốt, cái tên Đường Chính Hạo khốn kiếp kia! Anh tốt nhất là chết ở bên ngoài luôn đi, để coi ai quan tâm anh? !

Bá một tiếng, cô cắn giận kéo cửa sổ, quyết định không bao giờ quan tâm đến tên kia sống hay chết nữa.

Thậm chí để tờ lòng quyết tâm của mình, cô đem thuốc mới mua lúc này ném vào trong thùng rác.

Kết quả, cô tưởng mình sẽ có một giấc ngủ ngon, nhưng thật ra cô lại mất ngủ đến gần sáng mới có thể ngủ.

Cô đợi tên khốn kia cả đêm, nhưng hắn không có trở lại.

☆☆☆☆

Buổi tối hai ngày sau, khi Tạ Kiệt An học thêm trở về, ngoài ý muốn cô nhìn thấy một chiếc xe gắn máy quen thuộc.

Hắn trở lại?

Cái gì cũng không ngần ngại, cô ngay lập tức đem xe đạp tùy ý hướng cửa nhà để đó, bay thẳng đến cửa nhà sát vách phóng tới.

Gió đêm làm tóc của cô khẽ bay lên, che tầm mắt của cô, cô cảm sợi tóc lên tiện tay hướng sau lưng tai nhét lên.

Không giống với vẻ mặt nghiêm túc thường ngày của cô, sau trông mắt kính một đôi mắt mơ hồ kích động sáng rõ.

Nháy mắt Tạ Kiệt An đã bước vào phòng khách Đường gia, bất giác hơi ngẩn người.

Lần trước khi cô đến căn phòng này rất bừa bãi nhưng hôm nay thì nó sạch sẽ hơn nhiều.

Ách, đi Đường trở về? Vội lại. lâu rồi cô chưa thấy đi Đường!

"Hừm, là ai vậy? Hoá ra là cô gái sát vách a!" Một tiếng thở nhẹ, một thân đẹp đẽ, bỗng dung xuất hiện tại đầu bậc thang.

"Đường. đi Đường tốt." Tạ Kiệt An ngáp ngừng, kinh ngạc khi thấy đi Đường mặc bộ đồ đồ tươi mỹ lệ, không khỏi có chút lát ngây ngốc.

"Cô gái, con tìm A Hạo ah!" Bà Đường cười một tiếng, đầy mê hoặc.

"Đi đi đi, nó đang trên lầu đấy. Haizz, con thuận tiện thay đi nói chút thẳng thắn không biết cảm kích kia! Bà ngoại cho nó tiền, nó lại mất nhỏ trộm mất to cùng bà ngoại nó, Oa. Thật là hỗn đản nhẩn tâm. Nó cho bà ngoại nó thích tới a! Thật là một tiểu hỗn đản."

Bóng dáng bà thật quyến rũ, không ngừng thổi qua trước mắt, Tạ Kiệt An trước mặt đi Đường không có nghĩ thấy mùi rượu trên người bà, chỉ nghĩ thấy đến mùi nước hoa đậm tới mức cơ hồ làm mũi cô hơi nòng.

Nhìn bóng lưng đi Đường đi ra cửa chính, một khắc kia, cô cơ hồ muốn thoát ra.

Cô muốn hỏi hỏi bà, bà rốt cuộc có hay không nhìn thấy con trai mình đang bị thương? Tại sao bà lại không quan tâm?

Tạ Kiệt An lặng lẽ siết chặt quả đấm, tầm mắt lo lắng sau trông kính hướng trên cầu thang —

Cô có nên hay không đi lên đây? Có lẽ hắn hiện tại không muốn gặp người khác.

Tạ Kiệt An lên tới, sau đó cô lập tức liền hỏi hận.

Nhìn bàn ghế bị lật gãy, đồ vật rơi lung tung. Trong phòng loạn cả lên thoát nhìn giống như xảy ra Chiến Tranh Thế Giới Lần Thứ II!

Cô hít sâu, quyết định thay hắn dọn dẹp cả phòng bừa bãi này một chút.

Màn đêm rất nhanh bao phủ khắp nơi, bên trong phòng u ám, bởi vì cô mới vừa rồi thuận tay mở đèn nhỏ mà lộ ra vàng sáng nhàn nhạt.

Hắn không có quay đầu lại.

Cho dù cô đem quyển sách cuối cùng bỏ vào trong ngăn kéo, hắn vẫn như cũ duy trì tư thế 10' trước, đưa lưng về phía cô.

Hắn ngủ thiếp đi sao?

Không, cô tin hắn không có, bởi vì bóng lưng nằm ở trên giường cuộn lại thoát nhìn rất cứng nhắc, cũng rất. Hiu quạnh.

Cô mới vừa rồi sửa sang lại một chút, trong lúc vô tình phát hiện hộp cứu thương, suy nghĩ lần nữa lại khó hiểu.

Hắn muốn muốn bôi thuốc sao?

Quên đi, mục đích hôm nay cô đến không phải là như vậy sao!

Cô hướng hắn đi tới, tựa hồ nhìn thấy cả vai rộng của hắn khẽ cứng một chút.

Hắn không hy vọng cô đến gần sao?

Tạ Kiệt An cắn cắn môi, khi quỳ nửa người ngồi xuống sau lưng hắn.

Khoảng cách của hai người kéo gần lại, cô có thể cảm nhận được cảm giác mãnh liệt từ trên người Đường Chính Hạo truyền tới cái cảm giác khản trương.

Hầm răng cô khễ cắn, thử dò xét vuron tay ra ——

Cứu! Mắt kiếng của cô bị đánh bay ra, rơi xuống mặt đất.

Kiệt An ngu ngốc, cô không nghĩ tới phản ứng của hắn sẽ kích liệt như thế, hắn —— đáng chết!

Hắn thậm chí thiếu chút nữa đánh tới mặt của cô!

Kinh ngạc cùng tức giận đồng thời cô không có mắt kính che cặp mắt, tầm mắt của cô cùng hắn đối mặt.

Con ngươi màu đen của hắn giống như hai cái hố không thấy đáy vực sâu, lộ ra một loại bình tĩnh nguy hiểm.

Tạ Kiệt An cảm giác nhịp tim tựa hồ dừng lại, vẻ mặt như vậy của hắn, hoàn toàn không ở trong dự tính của cô, cô không khỏi cảm thấy không biết làm sao.

"Tôi Tôi chỉ là muốn xem tay anh." Cô háng giọng, muốn mình trấn định, sau đó chỉ chỉ tay bị thương của hắn.

Vết thương băng bó đơn giản bởi vì vừa mới cử động nay lại bị vỡ ra, cô nhìn thấy kinh người, ở trên băng gạc máu đỏ thấm dính vào.

Bất ngờ, Đường Chính Hạo nhìn chăm chăm cô, không nói một câu nào mà đem bàn tay đến trước mắt cô.

Mặc dù cô kinh ngạc, nhưng cũng không cho hắn cơ hội hối hận. Ai biết tính khí bất định của hắn, có thể hay không sau một giây lại thay đổi chủ ý?

Cô tốt nhất nhanh lên một chút đạt mục đích mình tới nơi này, sau đó nhanh một chút rời đi, chớ cùng hắn dây dưa.

Không tệ, chính là như vậy!

Nghĩ đi nghĩ lại, cô nhẹ nhàng gỡ dỡ bỏ băng gạc, vết thương trong nháy mắt hiện ra!

Vết thương dài khoảng 10 cm! Mặc dù phía trên đã vá lại. Cô kinh hãi nhìn chăm chăm vết thương xấu xí kia, lông mày Tạ Kiệt An nhíu lại một cái, lặng lẽ nhanh chóng kiểm tra vết thương rồi mới bôi thuốc.

"Lần sau đừng đi tìm Mông Cổ đại phu! Hắn cũng chỉ là vá mèo, vá chó." Cuối cùng, cô bắt năn, thời điểm băng bó, vừa nói.

"Cho huynh đệ tôi một chút thời gian, bọn họ lần sau có lẽ có thể ở phía trên thêu đóa hoa." Giọng nói trầm thấp lộ ra một dạng bình tĩnh nguy hiểm, làm rung động lòng của cô.

Ý tứ của hắn Kiệt An còn không kịp ngẫm nghĩ, đột nhiên bị hắn dùng sức kéo vậy ở vách tường!

"Anh Đường Chính Hạo anh làm gì? ! Để cho tôi đi!" Bình tĩnh của Tạ Kiệt An nhất thời đều bị vứt xuống một bên, đôi mắt xinh đẹp của cô lóe ra vẻ kinh hoàng, nhìn chăm chăm hướng hắn.

"Tại sao cô phải đi?" Tròng mắt bình tĩnh nổi lên mạnh mẽ, nó toát ra loại ánh sáng đỏ tươi. "Bởi vì đồng tình? !"

"Tôi không có! Anh để cho tôi đi. Anh đừng tới đây!" Cô nhìn chăm chăm hắn ngày càng đến gần, cô kinh hoàng đem đôi tay chống đỡ lồng ngực của hắn.

"Ha ha, cô nghĩ một con thú đã bị thương, khi con mồi tự nhiên nhích lại gần sẽ nên làm gì?" Đáy mắt hắn lóe lên màu đỏ rực, Đường Chính Hạo lạnh lùng cười nhạo một tiếng.

"Tôi Tôi không có hứng thú!" Cô đẩy hắn ra.

"Hắn sẽ đem cô xé rách, từng miếng từng miếng ăn vào trong bụng." Hắn cười lạnh, tiến gần tới trước mặt của cô, lộ vẻ đầy ý đồ.

Tạ Kiệt An thở ra một hơi khí lạnh, ngay sau đó, cô không chút nghĩ ngợi giơ tay hướng tới hắn vung tay tát vào mặt hắn.

"Đường Chính Hạo cái tên đáng chết này! Tôi không cần biết anh oán hận mẹ anh như thế nào! Tôi bất kể mẹ anh làm cái gì đối với anh, tôi tới, chỉ là bởi vì tôi muốn để cho mình tốt hơn, muốn biết tên khốn kiếp, anh bị thương có làm sao không?

"Hai ngày trước tôi không gặp được anh, liền cảm thấy khó chịu! Tôi không giải thích được như thế nào lại có loại nhớ thương tên đáng chết như anh! Tên chết tiệt anh còn lâu tôi mới đồng tình, tên chết tiệt anh có nghe rõ chưa? ! Cái người khốn kiếp này, tên đại khốn ! Anh——"

Cô mắng thẳng vào hắn, đột nhiên cô chợt ngậm miệng lại.

Ông trời. Cô mới vừa đang nói cái gì? Tạ Kiệt An ảo não rên rì. Thế nào. Lời này nghe tới cũng rất giống mình.

Cô hơi giật mình nuốt xuống, nhìn lên thấy hấn tựa hồ cũng ngây dại. Chỉ là, không biết là bởi vì một cái tát kia, hay là bởi vì những lời kia của cô?

Gân xanh Đường Chính Hạo nổi lên, dần dần bị vuốt lên.

"Cô." Đôi mắt hấn nheo lên, tay từ từ nâng lên. "Đánh tôi?"

"Đường Chính Hạo, quân tử không động thủ, con trai không đầu cùng con gái, đại trượng phu không đánh nữ nhân!"

Cô cho là hấn sẽ đánh lại cô, Tạ Kiệt An sợ tới mức hai tay vội vàng gắt gao ôm chặt lấy hai gò má của mình.

Nhìn theo cử chỉ buồn cười của cô, Đường Chính Hạo mím chặt khóe miệng cơ hồ có thể sẽ bật cười lên.

"Những lời cô vừa nói. Giống như lời tỏ tình!" Hấn vuốt gò má bị đánh của mình, kinh ngạc tiêu hóa những lời nói của cô.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Không Tốt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

Cái đôi mắt kia giống như đang nhìn chăm chăm con mỗi một loại, chăm chú nhìn cô.

"Tôi. Tôi chỉ không hi vọng anh chết mà không ai biết, tôi sẽ ngủ được thi thể thối rữa của anh. Dù sao cửa sổ chúng ta chỉ cách một góc cây!"

"Cô mới vừa không phải là ý này."

"Tôi mới vừa chính là cái ý tứ này! Anh. Anh rốt cuộc có tránh ra hay không?"

"Nếu như không?" Hấn chột nhứ mày, trừng ánh mắt phần nộ tiến tới cô.

"Anh là một tên khốn sẽ không ai quan tâm !" Cô cắn răng cảnh cáo.

"Cô không phải vẫn thầm nghĩ tôi là tên khốn, nhưng cô lại luôn quan tâm tôi đó sao?" Đường Chính Hạo hừ lạnh, chỉ là cặp mắt kia như đang tìm tòi nghiên cứu cái gì đó, không chút nào thư giãn.

Cô thật sự cho mình là cái ý tứ kia sao? cô thế nào lại quan tâm hấn, thậm chí nghe giống như là —— không, hấn và cô từ trước đến giờ chính là chán ghét nhau, nhiều năm như vậy, ngay cả lần thứ nhất gặp mặt lại đối chọi gay gắt với nhau không phải sao?

"Anh. Anh đang nhìn cái gì?" Ánh mắt chuyên chú của hấn làm cô tâm ý hoảng loạn, thoáng chốc quên phản bác.

"Cô, Tạ Kiệt An, học văn đều là học sinh tốt ưu tú."

"Vậy. Vậy thì thế nào?"

"Tôi, Đường Chính Hạo, lớn lên trong mắt mọi người chuyên gây chuyện thị phi là thiếu niên hư hỏng." Hấn giống như tuyên bố sự thật, từng chữ từng chữ chậm chạp nói.

"Vậy thì như thế nào?" Cô không hiểu, hấn tại sao phải nói như vậy.

"Cho nên, " Ánh mắt âm trầm lông mi khẽ vận. "Cô trêu chọc tôi sao? Tựa như trên ti vi thường diễn, cô gái nhà giàu trêu chọc tiểu tử nghèo làm thú vui."

Kiệt An không nghĩ tới ý tốt của mình lại bị hấn nghĩ xấu xí như thế, thoáng chốc, hối hận cùng tức giận đồng thời che mắt cô.

Cô hối hận, hối hận mình mới vừa rồi tại sao không xoay người rời đi? Cô tức giận, tức giận tại sao mình không thoát khỏi được một màn kia, bóng dáng nhỏ của cô giống như ở trong bóng tối khóc đến bi thương.

" Anh muốn nghĩ như thế nào thì tùy! Anh tránh ra, tôi muốn về nhà!" Cô thề, từ nay sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt hấn nữa!

"Nếu như không?" Hấn nâng mi trêu chọc con mỗi làm niềm vui.

Đôi mắt không chút nào che dấu lóe sáng của cô, khiến Đường Chính Hạo rất muốn chọc giận cô. . . . Haizz, nhưng coi như khắp nơi mọi người đều chết sạch, hắn cũng không nên đi trêu chọc hai mẹ con còn sót lại này; chọc cho hắn nghĩ giết người cũng không phải là cô.

"Như vậy đi, nếu như cô nguyện ý cùng tôi chơi một trò chơi, tôi liền thả cô đi."

Tạ Kiệt An đang suy nghĩ mình có nên hay không hô to lên cứu mạng, nhưng nghe đề nghị như thế, cô ngẩn người, lông mày nhăn lại.

"Nếu như tôi không đồng ý?" Ai biết tên khốn này sẽ làm cái quái quỷ gì ?

"Cô nên nghe trước một chút đã?" Nhìn vào mắt hắn làm trong lòng người ta cảm giác run sợ, lui về phía sau.

"Đức phẩm thấp kém như anh, có cái gì tốt mà đề nghị?"

"Trò chơi rất đơn giản, " hắn lơ đãng."Chúng ta chơi trò trợn mắt, người nào nháy mắt trước, người đó sẽ thua! Mà người thắng, thì có quyền yêu cầu người thua làm một việc."

"Nếu như người thua là tôi, anh sẽ yêu cầu tôi làm cái gì?" Đề nghị như vậy để cho cô kinh hãi.

"Cái này sao." Lòng dạ xấu xa của hắn lộ ra vẻ mặt suy nghĩ sâu xa, sau đó nhún vai."Tôi còn chưa nghĩ tới."

"Đây không công bằng!"

"Tạ Kiệt An, tôi thật ra thì cũng rất thích chúng ta tiếp tục giữ loại tư thế như hiện tại." Hắn không ngại cùng cô cứ nói những lời vô nghĩa này.

"Anh vô sỉ!" Hai gò má cô bỗng hồng lên, vẫn không chú ý tới hơi thở nồng đậm của phái nam, bởi vì một câu nói bao hàm mập mờ, thoáng chốc làm cô bị ghen đầy ngập mũi.

"Người vô sỉ tự chủ bình thường cũng rất yếu ớt, cho nên, cô tốt nhất nhanh lên một chút hạ quyết định." Đôi môi lạnh nhạt khẽ động, hắn ác liệt nhắc nhở.

"Anh——"

Tạ Kiệt An cực kỳ miễn cưỡng, nhưng cuối cùng vẫn là thỏa hiệp, gật đầu chốc lát cô nghĩ một chút về kết quả.

Kết quả —— cô bị trộm đi một nụ hôn!

Cô nuốt hận vì mình thất bại, hắn là bởi vì Đường Chính Hạo vô liêm sỉ khốn kiếp này, đột nhiên hắn nói một câu."Con mắt của cô rất quyến rũ, tại sao muốn giấu nó phía sau mắt kiếng què mùa kia?"

Sau cùng, cô thua.

Hơn nữa, không giải thích được mất nụ hôn đầu tiên của mình.

Bởi vì tên khốn khiếp này, trước đó không có chút thông báo nào liền hôn cô! Cô.

Cô thật hận tên kia!

Hận không thể chặt tên khốn kiếp này thành tám khúc!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Không Tốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Con Người Hung Ác Được Thay Thế.

Khóe miệng hắn nhẹ nhàng giờ lên, cười như không cười.

Sau đó, hắn rất nhanh cúi môi nóng rực xuống trong hô hấp hắn khăn khăn lắm lắm —— cô thua.

Nháy mắt, cánh môi ấm áp của hắn liền chống đỡ lên đôi môi của cô, ở bên trong miệng của cô hắn dễ dàng đưa đầu lưỡi nhạy bén chui vào, cuồng phóng lớn mật trêu hăm răng cô, bừa bãi dây dưa, trêu chọc đầu lưỡi cô.

Mũi cô, miệng, cả lồng ngực, đều bị hơi thở cuồng mãnh hắn chiếm đầy, nhiệt độ từ đầu lưỡi hắn truyền đến, bọn họ tựa như dính độc được, làm cô choáng váng trầm trầm, ở trong mây giấy ngăn ngùn đó, cô hoàn toàn quên cả phản ứng.

"Kiệt An?" Tạ Kiệt An cùng Trang Mỹ Trí thảo luận về đề tài thảo luận trang trí lớp, ngay lúc thảo luận vừa chấm dứt, rốt cuộc phát giác được cô có cái gì không đúng. "Miệng của mình trên đó có cái gì hả?"

"Cái gì?" Tạ Kiệt An ngẩn người.

"Làm sao cậu nhìn chăm chăm vào miệng của mình? Có phải hay không mình mới vừa ăn vụn bánh quy còn dính trên đó?" Trang Mỹ Trí nhỏ giọng hỏi, vẫn chưa yên tâm từ trong túi lấy gương ra .

Tạ Kiệt An nhìn bộ dáng khăn trương của bạn tốt, bất giác mỉm cười. "Yên tâm, mặt của cậu rất tốt không có bất cứ vấn đề gì."

"Vậy cậu làm gì nhìn chăm chăm vào môi của mình?" Trang Mỹ Trí rất hiếu kỳ, trong ấn tượng, cô ít nhìn thấy bạn "Lớp Trưởng" về mặt thất thường!

Cô tỉ mỉ xinh đẹp tựa hồ suy tư, Kiệt An hơi chần chờ mở miệng. "Vậy là cái cảm giác gì?"

"Cái cảm giác gì?" Bị hỏi như vậy cô ấy như trong đám sương mù, mờ mịt không nhận thức được.

"Cảm giác hôn còn cao hơn ngọn núi ." (Câu này là sao ???)

"A. Cậu. Cậu." Quảng ra đáp án bất ngờ, Trang Mỹ Trí nhất thời cứng cả lưỡi, bàn tay trắng nõn run rẩy ở giữa không trung chia thẳng vào bạn tốt.

"Cậu hôn còn cao hơn ngọn núi, mình nhìn thấy, nhưng mình chẳng qua không cố ý. Không biết cậu có nhớ hay không bữa mình cùng cậu quét dọn cùng nhau xong sau đó chúng ta đi về nhà ."

Tạ Kiệt An bộ mặt chững chạc, tròng kính dày cộm nặng lóe lên hai ánh sáng tinh nghịch.

"Nếu như sớm biết cậu cùng ngọn núi cao hơn ——" câu nói kế tiếp chợt bị bưng kín.

"Oa, cậu còn nói!" Trang Mỹ Trí từ trên chỗ ngồi bắn lên, một tay che lại đồng thời một tay kia cuống quýt ôm gáy bạn tốt. "Cậu định cho mình bị những đội thân vệ kia phanh thây à?"

"Thế nào, cậu cùng hoàng tử bóng rổ lui tới là bí mật à?"

"Cậu. Cậu nhỏ giọng một chút ! Đó đương nhiên là không thể công khai!" Cô lầm bầm, tựa như đang bảo vệ ai đó.

Kiệt An nhìn bất giác buồn cười.

"Ừ, mình hiểu rồi." Cô gật đầu, bày tỏ đã hiểu. "Chỉ là, cậu chính là không có trả lời vấn đề của mình."

"Cái. Vấn đề gì?" Trang Mỹ Trí đỏ mặt, còn muốn giả bộ ngu.

"Cần mình nhắc lại một lần nữa sao?"

"A! Cậu —— Kiệt An thật là hư, này. Cậu muốn mình nói thế nào!" Trang Mỹ Trí không nhịn được nũng nịu, hoàn toàn là hăm sâu trong bộ dáng ngọt ngào.

"Thì là cảm giác lúc đó của cậu." Kiệt An nhàn nhạt nói.

"Cái này. Thật ra thì. Lần đó là mình cùng hắn là lần đầu tiên hôn. . . ."

"Hả?" Mây liễu Kiệt An vừa nhần, bày tỏ vẻ kinh ngạc của cô.

Trang Mỹ Trí biết cô không có ý định buông tha, không thể làm gì khác hơn là vừa thẹn vừa giận nhẹ giọng lầm bầm. "Thật ra, cảm giác kia là. Ừ, hô hấp sẽ dồn dập. Tim đập rộn lên. Cả đầu không cách nào suy nghĩ, dù sao chính là không ghét á..., dù sao đối phương là người trong lòng mình!"

Nghe vậy, Tạ Kiệt An buông lỏng, bất giác ngẩn người.

Dù sao chính là không ghét? Dù sao đối phương là mình người trong lòng?

Hai hàng lông mày Tạ Kiệt An nâng lên, ý kia nói đúng là —— cô thích tên kia!

"Kiệt An, Cậu làm sao vậy? Về mặt thể nào thật kỳ quái?"

"Mình." Tầm mắt Trang Mỹ Trí hiếu kỳ, cô lại không biết nên nói những gì, ngực vẫn có vẻ rung động.

"Hả?" Trang Mỹ Trí khích lệ cô nói tiếp.

"Vây." Cô nuốt xuống xuống "Hắn. Có hay không đem đầu lưỡi vào trong miệng cậu?"

Lời vừa nói ra khỏi miệng, Tạ Kiệt An liền lập tức hồi hận, bởi vì cô nhìn thấy mặt bạn tốt của mình trong nháy mắt. Cứng ngắt.

A, muốn chết! Cô rốt cuộc đang nói cái gì? ! Tạ Kiệt An cúi đầu rên rỉ .

☆ ☆ ☆

Mặt trời chiều ngã về tây, học sinh trung học nối đuôi đi ra khỏi cửa trường.

Nửa giờ đi qua, trong sân trường không còn người nào ở lại.

"Thật sao thật sao, cậu nhanh lên một chút nói cho mình biết! Nhanh lên một chút."

Tiếng nói thúc giục, chưa từ bỏ ý định mà dừng ở trước một toà cao ốc hành chánh, lại từ một toà cao ốc ra sức không ngừng đuổi đến cửa trường học.

Lần này Trang Mỹ Trí cái gì cũng muốn hỏi cô đến cùng!

"Kiệt An ~cậu không lẽ định để cho mình chết dưới lòng hiếu kỳ sao!"

"Mình sẽ đưa cho cậu một bộ quan tài."

"Cậu nhìn mình chết mà không hối tiếc!" Trang Mỹ Trí không ngừng cố gắng."Nói đi, rốt cuộc chuyện kinh thiên động địa gì đã xảy ra với cậu? Cậu xác định mặc dù mình có hỏi, cũng rất mệt, vẫn không tiết lộ chút gì, đến cả miệng cũng khô vẫn không nói!"

"Nước suối như thế nào? Có muốn uống hay không?" Đúng nha, cũng một tuần rồi !Cô ấy vẫn hỏi không ngừng, Kiệt An chỉ muốn tìm một chỗ nào đó trốn đi!

Đối với Trang Mỹ Trí đuổi tận cùng không buông, dắt xe đạp đi ở phía trước Kiệt An, quả thật không chịu nổi muốn hô to, không khỏi bước nhanh hơn.

"Này này, đừng hẹp hòi như vậy! Cậu chỉ cần tiết lộ một chút xíu,mình liền thỏa mãn rồi. Haizz, cậu đi chậm một chút —— oa! Cậu làm gì thế đột nhiên lại dừng?" Thiếu chút nữa đụng vào cô Trang Mỹ Trí chợt giảm bước chân, theo tầm mắt của cô nhìn sang.

"Oa! Đó không phải là Đường Chính Hạo cách lớp sao ? Hắn. Hắn thế nào ở cửa trường học lại đánh nhau? Còn ba đánh một? Hắn không sợ bị nghỉ học sao?"

Trang Mỹ Trí quay đầu lại nhìn hai hàng lông mày Kiệt An chau chặt lại, đột nhiên nghĩ đến một chuyện."A. Kiệt An, mình mới vừa nhìn thấy chiếc xe yêu thích của thầy tổng giám thị ở đó!"

Đôi vai mảnh khảnh của Kiệt An, hơi cứng đờ..

Đúng vậy a,cô cũng nhìn thấy; hơn nữa, nếu như cô không nhìn lầm, mới vừa rồi cô lơ đãng liếc nhìn thấy một bóng dáng đi về hướng này, chính là thầy giám thị!

"Mỹ Trí."

"Hả?" Trang Mỹ Trí đang nhìn trận đánh nhau vẫn diễn ra, lại vẫn nhìn Kiệt An một cái.

"Thầy giám thị bây giờ đang ở phía sau chúng ta."

Hả? A, là thật !

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Không Tốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

"Cậu không phải là vừa tới tìm lão đầu kia sao."

"Minh?" Bị cô nói bất ngờ như vậy Trang Mỹ Trí vẫn còn chưa hiểu. "Không có a Kiệt An, mình không có chuyện gì tìm lão đầu kia a!"

"Mỹ Trí, thông minh như cậu, lấy cớ gì đó, đi tìm lão đầu kia một chút đi!"

"Minh — Này này, Kiệt An cậu đi đâu vậy? Chờ một chút, nơi đó đang đánh nhau, cậu không phải là muốn đi đến đó chứ ! Kiệt An."

Tạ Kiệt An đỡ xe đạp đi tới, không chần chờ chút nào.

Sợ sao?

Không, lá gan của cô từ khi biết tên kia, liền dần dần không cảm thấy sợ nữa

Vừa nghĩ tới lần thứ nhất thấy tên kia một thân nhếch nhác, toàn thân mùi máu tươi, đỡ ở một tay lái liền không nhận được buộc chặt, lông mày vặn thành núi nhỏ.

Trước mắt, Đường Chính Hạo đang mang theo hai cậu nhóc, đánh một bạn học.

"Khốn kiếp! Cái tên phản bội này!"

"Đồ chó chết mày không phải là đàn ông!"

"Mây đêm đem thông tin mật báo nói ra —"

"Đừng đánh!" Tạ Kiệt An hít sâu một hơi, rống to.

"Tạ Kiệt An? Cô tới đây làm gì?" Đường Chính Hạo đang giáo huấn tên kia nên con tức đang rùng rục lên, đột nhiên bị cắt đứt, quay người lại đang muốn chửi, lại phát hiện là Tạ Kiệt An.

Cô còn chưa kịp mở miệng, cậu nhóc bên cạnh, ngược lại lên tiếng trước. "Đại ca, anh biết người xấu xí này?"

Nghe vậy, hòa khí Đường Chính Hạo bắt gặp một hồi khó chịu. Xấu xí? !Cô trừ bỏ mất kiếng xấu xí kia, bên ngoài cô, hẳn không cảm thấy cô có nơi nào xấu xí!

Nổi giận trừng mắt nhìn cậu nhóc một cái, Đường Chính Hạo đi lên trước một bước, che những ánh mắt đang theo dõi ở sau lưng.

"Tôi rất vội, không có thời gian nói chuyện cùng với cô."

"Xe của tôi bị bẻ bánh xe." Tạ Kiệt An bình tĩnh giống như không có nhìn thấy hẳn đang xung đột.

Cái gì? Đường Chính Hạo trong lòng đánh dấu chấm hỏi, ngay sau đó mày rậm nhăn lại. "Chuyện này có liên quan gì tới tôi!" Cũng không phải là hẳn làm!

"Ngày đó tôi giúp anh băng vết thương, cũng coi là ân nhân của anh chứ? Anh là nam tử hán, nhất định không thích thiếu người khác ân tình chứ?"

Chân mày Đường Chính Hạo nhíu lại, tựa hồ có chút hiểu ý tứ của cô nàng.

"Cho nên?" Hẳn lạnh lùng hừ một tiếng.

"Phía trước quẹo trái, qua hai con đường, có chỗ sửa chữa xe đạp, anh cao lớn, không ngại giúp tôi việc này chứ? Nó đối với tôi mà nói thì quá nặng." Cô gánh không nổi.

"Tại sao tôi phải đi— này, cô đem đồng sắt nát vụn ném cho tôi. Này này, cô đi đâu vậy?"

"Đường Chính Hạo, mời anh nhanh lên một chút, tôi còn phải học thêm nữa!" Đầu cô cũng không nhìn về hẳn mà chỉ nói, bóng lưng mảnh khảnh cô vừa cao vừa thẳng đi về phía trước, giống như chắc chắn hẳn sẽ đẩy xe đạp rách nát đuổi theo.

Cậu nhóc một bên toàn bộ tròn tròn mắt, đưa mắt nhìn hẳn nâng lên xe đạp đuổi theo.

"Này, Tạ Kiệt An cô —"

"Mời nhanh lên một chút!"

Ah?! Cô cho là cô đang gọi chú chó nhỏ à? Như vậy phát tay một cái liền đi tới? ! Đường Chính Hạo gân xanh trên trán suýt nữa không có đè nén, đồng sắt nát sắt vụn thoáng chốc cũng có thể ném đi!

Trả ân tình đúng không?

Con mẹ nó, hần Đường Chính Hạo lúc nào mở miệng cầu xin cô? Mà bây giờ cô lại muốn hần trả ân tình? !Cô cho là cô có thể sai bảo người khác á!

A. Mẹ kiếp nó ! Người nào tin Đường Chính Hạo hần thế nhưng lại ngu ngốc như vậy, khiêng đồng sắt nát vụn ngậy ngốc đi theo phía sau một cô gái!

Nghe tiếng bước chân sau lưng của mình, Tạ Kiệt An nhẹ nhàng thở dài, giữa hai lông mày vừa mới nhú lại cất giấu một mảng lo âu, cũng ngay sau đó lặng lẽ vuốt lên.

Cô khê nhếch đôi môi anh đào, bởi vì, cô tin tưởng mình.Sẽ thắng!

Hần cuối cùng là theo kịp rồi, không phải sao?

Như vậy, cô có lẽ có thể không cần vội vã phủ nhận chuyện mình thích hần.

☆ ☆ ☆

Màu tường như một bầu không khí của biển, hai quạt trần đang quay trong các cửa hang và những bài hát tình yêu cũ, nhưng nó vẫn không làm cho gương mặt của Đường Chính Hạo dịu lại.

"Cô kéo tôi tới đây để làm gì?" Hần nghiêng răng lại nói.

"Tôi vừa mới nói rồi." Đôi bàn tay trắng nõn của Tạ Kiệt An thông thả ung dung lau tròng mắt kính,.

"Tôi mới vừa cũng đã nói —— Tôi không ăn đá bào!" Hần cũng nhin không được nữa bàn tay nắm lại để lên mặt bàn.

"Xe còn phải một hồi nữa mới xong, không bằng tới nơi này ăn đĩa đá bào, điều hòa không khí một chút ."

"Tôi nói muốn cùng cô chờ khi nào!" Mẹ nó, hần rất bận, rất bận, rất bận! Cô gái này cuối cùng vẫn tự cho là mình đúng sao?

Nhưng là hần cũng không có lập tức đi a.

"Tôi hại anh đầu đầy mồ hôi, cho nên đĩa đá bào này tôi mời anh." Cô ôn hoà nhã nhặn nói, lại nhìn thấy thái độ hần liền như pháo oanh.

"Hừ,Cô đừng mơ tưởng! Tôi chẳng qua là không muốn nợ ân tình của người khác!"

"Tôi lại không nghĩ như vậy." Nếu thật như vậy, chỉ sợ anh thiếu mẹ con Tạ gia đếm hết mười đầu ngón tay cũng không đủ." Ở đây đá bào vị xoài rất ngon, anh ăn thử một chút đảm bảo anh sẽ nghiện nó."

"Đủ rồi! Tôi không muốn cùng cô ——"

"Đá bào tôi đã kêu,không lẽ anh nghĩ một mình tôi mà ăn hai chén chứ?" Cô lấy mắt kiếng đeo vào, cố ý coi thường khuôn mặt tuấn tú của hần đang nổi lên những hàng gân xanh.

"Chuyện này không khó!" Ba một tiếng Đường Chính Hạo vỗ lên bàn, đứng lên."Này, ông chủ! Đĩa đá bào đổi thành một ——" chữ đĩa còn chưa nói ra đã bị chặn lại.

"Tới rồi tới rồi! Thiếu niên, đĩa đá bào của hai người đã đến rồi đây!"

Tựa như làm ảo thuật, hần thấy ông chủ vẫn còn ở phía sau quầy, nhưng một giây kế tiếp liền chạy tới trước mặt hai người.

"Xin lỗi xin lỗi, các cô cậu từ từ ăn!" Ăn không cần tức giận lớn như thế chứ á! Mamma-Mia ~(gi đây bạn?!)

Hai đĩa đá bào vừa để xuống bàn, ông chủ liền chạy vượt qua trốn về phía sau quầy.

Ánh mắt giết người của Đường Chính Hạo bắn về phía ông chủ đang trốn vào sau quầy . Mẹ nó, lão già đó tay chân làm gì nhanh như vậy? Là sợ không buôn bán được a!

Đột nhiên cảm giác vật áo mình bị kéo kéo, hần trọn mắt nhìn hành động liêu lĩnh của Tạ Kiệt An một cái.

"Ngồi xuống ăn đi, đá bào rất nhanh liền sẽ tan ra ." Tạ Kiệt An lơ đãng chỉ chỉ chén đá bào.

"Cô nói ngồi, tôi liền phải ngồi à? !"

"Anh không phải là muốn nhanh rời đi sao?" Đối với ánh mắt khiêu khích giết người của hần,cô chỉ là nhàn nhạt ném tới một câu, sau đó mút một chút đá bào đào bỏ vào trong miệng.

Oa, đá bào thật ngon! Ủ ~ vị xoài rất ngon. Ủ, thật không tệ! Miệng xinh xắn của Tạ Kiệt An không khỏi cong lên nở nụ cười.

Đường Chính Hạo vốn muốn nói lại Nhưng, lạ là chuyện gì đang xảy ra!

Khi đôi môi anh đào kia nở nụ cười, trong nháy mắt hắn cảm giác đầu mình như bị mê hoặc, thậm chí hắn còn ngoan ngoãn đặt móng ngò xuống, cảm thìa lên, còn mút một chút đá bào

Mẹ nó, không có việc gì lại cười quyến rũ mọi người như vậy làm cái gì!

Đường Chính Hạo khẽ nguyên rủa một tiếng, miệng hơi mở, hung hăng nuốt đá bào vào miệng, thậm chí ngay cả thìa thiếu chút nữa cũng muốn ăn luôn .

"Anh ăn như vậy làm sao cảm nhận được mùi vị của nó ." Thiệt là, nào có người nào ăn đá bào lại nuốt ! Tạ Kiệt An rốt cuộc không chịu nổi nói ra.

"Cô không cần nói cho tôi biết bàn chải đánh răng cảm như thế nào luôn đi? Mẹ nó, điều này cũng quan tâm!"

"Nếu như cần, tôi rất vui lòng dạy anh."

Cô không đếm xỉa đến hắn hung ác nhìn chằm chằm mình, cô há miệng ngậm một chút đá bào, sau đó vui vẻ liếm liếm môi duyên.

Động tác rất đơn thuần của cô, nhưng ở trong mắt Đường Chính Hạo, lại biến thành một loại trêu đùa!

Hắn cảm giác bụng dưới căng thẳng, đột nhiên miệng lưỡi khô đắng. Nhìn chằm chằm cái miệng nhỏ nhắn, hắn nghĩ nếu như được hôn trộm lên trên đó; nhớ lại mình bởi vì nụ hôn kia thiếu chút nữa mất không chế đem cô mà ăn; nhớ tới mình thật vất vả mới có thể buông cô ra thì trên mặt cô lại mê mang theo vẻ mặt đáng yêu

"Cô. Thường tới nơi này ăn đá bào?" Hắn nuốt đá bào xuống, không khỏi âm hiểm mà hỏi.

Cô hơi ngạc nhiên nhìn hắn, không hiểu hắn làm sao lại đột nhiên nói giọng vòng vo như thế.

"Cô sao vẫn không trả lời tôi." Giọng nói hắn âm trầm, lại càng lạnh hơn mấy phần.

"Đúng vậy." Cô nhìn hắn, mút đá bào cho vào trong miệng.

"Cùng bạn?" Tầm mắt của hắn không tự chủ di chuyển.

"Thình thoảng." Cô vừa nhai hương vị ngọt ngào của quả, vừa lặng lẽ quan sát hắn.

"Con trai?" Miệng anh đào nhỏ nhắn, xem ra rất dụ người ta phạm tội. Hừ hừ, nếu như có người con trai nào từng ngồi qua vị trí này, như vậy tên kia nhất định cũng nhìn qua bộ dáng kia của cô. Hừ! Tại sao hắn cảm thấy khó chịu như vậy?

"Cái đó. Hình như." Lòng mày Tạ Kiệt An nhíu lại, suy nghĩ một chút. "Không có."

Theo bản năng cô liếm liếm môi, đột nhiên cảm thấy có nơi nào đó tựa hồ là lạ, lại mở miệng. "Đúng rồi, anh hỏi tôi để làm gì?"

"Không có gì, chỉ là muốn biết, ngoại trừ tôi ra, có phải hay không cũng có những nam sinh gặp xui xẻo như vậy, biết bộ dáng cô ăn ngu xuẩn như vậy!" Kỳ quái, tâm tình thế nào lập tức lại tốt lên như vậy?

Xoay mặt, Đường Chính Hạo không khỏi hướng về phía những bông hoa trang trí trên tường nhăn mày lại . Tại sao? Chẳng lẽ hắn. Hắn.

Tạ Kiệt An nghe vậy, hơi ngẩn người. Vậy sao? Ừ, cô lớn như vậy, ngược lại lần đầu tiên bị phê bình bộ dáng ăn không tốt.

Cô không để ý lắm chỉ nhún vai, cô chỉ chỉ cái kia chén đá bào. "Anh không thích vị xoài?"

"Không thích!" Giống như có ý muốn phản bác cái gì đó, hắn gằn nhẹ nói.

Tạ Kiệt An nhẹ nhàng nháy mắt. Hừ, tên khốn này tính khí thật không tốt! Chỉ là. Cũng may, trái tim của cô đủ mạnh!

Cô nhún vai. "Vậy cũng chớ lãng phí." Nói xong, cô cũng không chút nào khách khí hướng cái đĩa đá bào của hắn đi tới.

Đường Chính Hạo kinh ngạc nhìn cử chỉ Tạ Kiệt An .

". Đó là của tôi." Hắn không thể tưởng tượng nổi nhìn cô mút một chút lên ăn lại mút thêm một chút nữa, không chút nào gọi là dè dặt.

"Tôi biết, chỉ là anh không phải là không thích sao. tôi lại không muốn lãng phí thức ăn."

Không, hắn không nghĩ muốn cùng cô nói là cái này, hắn đang nghĩ muốn nói là cô Phải

Bỗng hắn nghe một âm thanh vui đùa làm hắn chú ý, làm hắn bị phân tâm nhìn về phía một đôi nam nữ phía trước, vừa lúc thấy được một đôi nam nữ đó, đang ăn đá bào cùng nhau lấy đó làm thú vui.

A, đúng rồi, chính là cái này! Hấn là muốn nói cô cứ chỉ như vậy quá thân mật! Thân mật như vậy, chỉ có có thể xảy ra với cặp đôi trước mặt, mà hấn và cô.

Ách, có khả năng sao? Không đúng, nhất định là bởi vì chuyện xảy đêm đó đang tác quái.

Thần sắc Đường Chính Hạo bỗng lạnh lẽo."Tạ Kiệt An!"

"Cái gì?" Cô liếc thấy khuôn mặt hấn nặng nề."Hối hận? Thật xin lỗi, cuối cùng một khối mới vừa vào trong miệng của tôi, không còn kịp rồi."

"Tôi sẽ không vì nụ hôn hôm trước mà thích cô ."

Tiền đồ cô là một mảnh sáng chói, cô là cô gái tốt, mà hấn thì sao, hấn vào vai cậu bé xấu của một thế giới bị ám ảnh với những năm đêm,cô cùng hấn. . .
. . . Bọn họ là không thể cùng chung một chỗ .

"Tôi nói rồi, tôi không thích cô gái nhà giàu cùng tiểu tử nghèo chơi trò chơi nhảm chán!" Hấn âm trầm nhấn mạnh lần nữa.

Trái tim liền như bị ai đó đâm vào, ánh mắt của cô ở giữa không trung nhìn ánh mắt lạnh như băng cứng như sắt thép của hấn, chỉ là bình tĩnh gật đầu nói:
"Tôi đã biết rồi."

Cái gì? Khuôn mặt thanh tú của thiếu niên ngấn người âm trầm nặng nề.

"Cô biết?" Đối với thái độ nhẹ nhàng của cô,hấn còn rất lớn chất vấn.

"Đúng, tôi biết ." Tạ Kiệt An đeo cặp lên, Đường Chính Hạo cấp bách chăm chăm soi mói cô, trả tiền hai đĩa đá bào (do chỗ này là bên vỉa hè nên mình thay cụm này cho cụm “cầm hóa đơn lên” cho hợp khung cảnh nha bạn ^_^), trên vỉa hè, cô đem hấn ném lại ở phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Không Tốt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: oa Tin Tức Lớn Nha!

Hai năm làm lớp phó Trang Mỹ Trí, giống như một loại gió to, ồn ào mà xông vào phòng học.

Bởi vì quét dọn đã xong, bên trong phòng học cũng không sai biệt lắm, chỉ còn dư le que mấy thứ, cho nên cô rất nhanh tìm được mục tiêu của mình.

Tạ Kiệt An phát giác cái mông mình vừa mới bị đụng vào cái ghế, bên cạnh một cái ghế cũng lập tức lại gần, cô ngạc nhiên nâng tầm mắt lên.

"Kiệt An, mình cho cậu biết, một đại tin tức nha!"

Tạ Kiệt An nhìn biểu tình Trang Mỹ Trí hưng phấn một cách quá mức, không hiểu cô muốn làm gì, lại cúi đầu.

"Kiệt An, cậu nói chúng ta không phải là bạn tốt?" Trang Mỹ cười hắc hắc nói.

"Cậu nói là được." Tạ Kiệt An cũng không ngẩng đầu lên, chuyên tâm sửa sang lại bản báo cáo thí nghiệm muốn giao cho thầy.

"Oa, cậu thật vô tình!" Trang Mỹ Trí bất mãn nhỏ giọng hô lên, suy nghĩ một chút lại thôi,"Vây. Kiệt An, cậu nói cho mình biết có phải thật như vậy không?"

"Cái gì thật?" Giọng nói cô không chút để ý.

"Là ngày đó a!"

"Ngày đó?" Tạ Kiệt An nghiêng đầu nhìn cô, lông mi hơi cong cau lại, cô ngày đó thật quá đáng, còn chưa nói gì xong đã bỏ đi một mạch!

"Chính là ngày cậu muốn mình không có việc gì lại đến kiểm lỗi đầu kia đó nha!"

Tạ Kiệt An đang viết trên tờ báo cáo, khẽ dừng một chút."Hà?"

"Haizz, Kiệt An, cậu làm sao lại phản ứng thờ ơ như vậy? Mình nghe tin tức bất quá đến rất kinh ngạc ! Có người nào đó nói ngày hôm đó nhìn thấy cậu cùng tên lớp cách vách kia cùng nhau ngồi ăn ở tiệm đá bào. Oa, cùng tên suốt ngày chỉ dùng năm đêm nói chuyện thật là kinh khủng ! Cậu cùng hấn. . .
. . . Điều này sao có thể là thật ——"(Bối toán ở đây là đang nói về lời đồn)

"Là thật."

Hả? Trang Mỹ Trí trừng mắt nhìn giống như nhìn một dạng lũ lục biển sâu.

"Cậu." Ngón tay nhỏ của cô rung động chỉ vào Tạ Kiệt An, sợ tới mức quên cả nói như thế nào.

"Thật sự mình có cùng Đường Chính Hạo ăn đá bảo."

"Kiệt. Kiệt An, cậu kêu mình cố ý ngăn cản thầy tổng giám thị, chính là muốn cùng tên kia đi ăn đá bảo?" Ah. Kiệt An cùng tên lớp cách vách quen sao?

"Xe đạp mình bị hư, nên kêu hấn giúp mình khiêng nó đi sửa chữa, nên mình kêu hấn giúp mình ..., cái này không có gì lớn."

"Hả? Kiệt An, xe của cậu lúc nào thì hư? Chúng ta đi chung với nhau, không phải vẫn còn tốt hay sao?" Trang Mỹ Trí nháy mắt, rất là kinh ngạc.

"Ừ, mình cũng không rõ lắm, ra trường, lớp xe liền bị xì."

Oa, trùng hợp như thế, hơn nữa còn có cái gì đó thật kì lạ! Trang Mỹ nhú mày. Kỳ quái thật, nhưng kì quái chỗ nào đây?

"Kiệt An, mình còn nghe nói ——"

"Trang Mỹ, mình phải đi lên phòng giáo viên rồi."

Tạ Kiệt An nâng bản báo cáo lên, nghiêng đầu nói cho bạn tốt một cái.

"Haizz, Kiệt An, đợi mình đã nào...!"

"Mỹ Trí, mình không muốn nghe về mấy lời bát quái nữa." Bất đắc dĩ bị nói về chuyện đó, về mặt cô hơi thay đổi, cẩn trọng tuyên bố.

"Không phải, lần này không phải bát quái, là chính tai mình nghe được!" Trang Mỹ Trí ở bên cạnh Kiệt An lông mày nhú lên vội vàng nói: "Mới vừa mình đi lại bỏ đồ, đi qua phòng giáo viên thì tình cờ nghe được các thầy cô cùng hấn nói."

"Nói gì?" Đường Chính Hạo ! Cô mới vừa không muốn nghe, Nhưng bây giờ Tạ Kiệt An lại chuyên chú nhìn bạn tốt.

"Thầy cô nói với hấn, nếu kỳ thi này hấn không đậu, hấn sẽ bị đuổi học!" Lúc ấy hai người đang ở trên hành lang nói chuyện với nhau, mặc dù thanh âm không lớn, nhưng là đủ khiến cô nghe được chuyện này.

"Tại sao?"

"Bởi vì trên tay thầy cô có vật chứng!"

Trang Mỹ Trí không có nhận ra được giọng nói Kiệt An đang dồn dập, cô thần thần bí bí mà nói: "Mình thật tò mò muốn thấy trên tay thầy cô vật chứng sáng ngời kia là cái gì, cho nên thời điểm đi qua, liền đặc biệt thả chậm bước chân nhìn nó một cái, kết quả cậu thử đoán coi mình thấy được cái gì?"

"Trang Mỹ Trí!" Cô không hứng thú cùng cô ấy chơi trò chơi đoán lung tung.

"Được rồi, là một tâm hình á!"

"Có người chụp được Đường Chính Hạo giết người phóng hỏa?" Kiệt An nhướn mày.

"Haizz, không sai biệt lắm, là hấn mang nữ sinh vào khách sạn bị chụp á! Trong tấm hình mặc dù chỉ chụp được cái ót của cô gái, nhưng là bên cạnh cô ta là một khuôn mặt người đàn ông, ngay cả đến một người mù cũng có thể chỉ ra đó là Đường Chính Hạo ! Mình nghi lần này hấn sẽ bị nghỉ học. Kiệt An, cậu cảm thấy thế nào?"

Cảm thấy? Cô có thể cảm thấy cái gì? Hiện tại trong đầu của cô đang rất loạn, căn bản cái gì cũng không thể nghĩ! Lại nói là vào khách sạn. Đây thật sự quá. Quá.

Kiệt An nắm tờ giấy trong tay, rồi lại thả ra, sau đó cô đột nhiên đứng lên.

"Mỹ Trí, mình đem báo cáo này giao cho thầy, học thêm tối nay mình sẽ tới trễ, cho nên mình đi trước!"

"Ừ. Bye bye." Mỹ Trí đưa mắt nhìn bóng lưng của cô, cảm giác có cái gì đó kì lạ.

Bước chân Tạ Kiệt An không nhanh không chậm, cùng với nội tâm cô đang quay cuồng như hai sóng cực.

☆☆☆

Buổi tối hôm đó, không khí mờ hồ lộ ra một cổ căng thẳng.

Đứng ở trước một căn nhà, bóng dáng hần cao lớn cùng một bầu trời tối tăm cơ hồ dung thành một dạng.

Tóc hần đen xốc xếch, đôi tròng mắt đen tràn ngập tia máu, khuôn mặt tuấn tú đẹp trai cũng đầy lãnh khốc, mỗi đường cong không khỏi căng thật chặt.

Bên trong u ám, chứa một tia lửa lóe sáng, điều thuốc ngậm lên môi, hần hít một hơi thật sâu, chợt ngưng động tác.

Đèn đường đầu kia đã tắt, một bóng dáng từ từ đi vào trong tầm mắt của hần.

Mẹ nó, rốt cuộc cũng đã trở lại!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Không Tốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Hần cứng đờ rút điều thuốc ra khỏi miệng, sau đó hung hăng đem nó đập tắt.

Khuôn mặt xinh đẹp của Tạ Kiệt An có chút tái nhợt, phía sau tròng kính là con mắt có chút mệt mỏi, ngay cả từ trước đến giờ sống lưng thẳng tắp, tựa hồ cũng có mấy phần cong.

Cô kéo thân thể có chút mệt mỏi, từ từ trèo lên xe đạp, không còn hơi sức cầm bữa ăn tối vừa mới mua xong, cùng với túi sách công kênh ——

Cô căn bản chưa đụng vào túi sách!

Bởi vì không biết từ đâu xuất hiện một bàn tay, nắm lấy cổ tay mảnh khảnh của cô, để cho cô thiếu chút nữa bị hù dọa mà rơi cái mạng nhỏ.

"Anh——"

"Đi theo tôi!" Không cho cô có cơ hội mở miệng nói chuyện, Đường Chính Hạo chân dài bước nhanh, kéo cô đi theo.

Hần mở đèn lên, bên trong phòng tối đen thoáng chốc lại trở nên sáng ngời.

Kiệt An bị đẩy mạnh vào ghế sa lon, cô tựa như bảo vệ tánh mạng, hai tay vội vàng quần chặt túi nhựa đựng bữa ăn tối. Cô không sợ bả vai của mình sẽ bị đụng đau, nhưng mà cô lo lắng cho bữa ăn tối của mình sẽ trôi theo dòng nước!

Mới vừa phát hiện là hần, cô cũng không hề sợ nữa, chỉ là hơi giận, còn có cảm thấy.

Bụng thật đói!

"Đường Chính Hạo, tôi và anh có thù oán à?" Tạ Kiệt An ngồi yên, ôm chặt bữa ăn tối, ảo não la àm lên. Vì hần thiếu chút nữa là hủy diệt bữa ăn tối của cô!

"Tạ Kiệt An, những lời này là tôi phải hỏi cô mới đúng!" Hần giận dữ "Rống" một tiếng, từ trong miệng phun ra Liệt Diễm.(Liệt Diễm :lửa cháy mạnh.)

"Đường Chính Hạo, anh không cần phải luôn là bộ dạng dọa người, anh rốt cuộc kéo tôi tới nơi này để làm gì?" Cô tức giận dầy dầy mắt kiếng. Đây là nhà hần, nếu như hần nghĩ đến giết người cũng phải chọn trên núi, hoặc là địa phương vắng vẻ chứ?

"Làm gì? Đây là cái gì? !" Hần lấy ra một tấm hình hướng tới cô đưa lên.

Ách. Tấm mặt của cô nhìn biểu tình của hần vô cùng có khả năng giết người, cúi đầu ba giây, lại nhìn lên trên mặt hần.

"Đường Chính Hạo, tôi nói cho anh biết, tấm hình này tuyệt đối không phải là tôi chụp. Oan có đầu, nợ có chủ, anh đi tìm người khác đi, chuyện không liên quan đến tôi."

"Tạ Kiệt An cô giả bộ ngu với tôi á !" Đường Chính Hạo không thể tưởng tượng nổi gằm thét.

Kiệt An vô tội nháy mắt, kinh ngạc khi thấy Đường Chính Hạo khí gắt trời giương hai bàn tay to, bộ dáng như chuẩn bị xông lên đánh nhau, cô vội vã kêu to: "Đường Chính Hạo! Anh bóp chết người là có tội, nhất là bóp chết một người gần như chết đói, tội lại càng nặng!"

Đường Chính Hạo đang chuẩn bị bóp chết cô chợt ngăn người, chân mày thất lại, cường bách mình hít sâu dè nén sự tức giận đầy ngập .

Vù vù vù, hít vào! Nắm đấm của hắn luôn luôn mang hương vị thắng lợi, hắn vẫn cho là quả đấm của mình là vô địch, không nghĩ như thế nào khi nghe ba chữ "Tạ Kiệt An" này, nó sẽ trở thành vô ích.

"Cô nói! Người phụ nữ trong hình là người nào?" Quả đấm cứng ngắc của hắn xoay một cái, chia thẳng vào cái ót người phụ nữ trong hình.

"Tôi làm sao biết!"

Đây nên hỏi hắn chứ? Hắn từ nhỏ học người ta làm đại ca, bây giờ còn học người ta vào khách sạn làm chuyện dâm ô? ! Nghĩ đến đây, trong lòng cô cũng rất không thoải mái, thậm chí có cảm giác bị phản bội.

"Không tệ! Cô không biết, vì sao cô phải đối với tôi cho Từ Lão Đầu đó, nữ sinh trong hình là cô? !" Hắn vung vẩy quả đấm, thiếu chút nữa mắt không chế mà nhào tới. (Từ Lão Đầu: Thầy giám thị)

A, hắn cũng biết? Cô vận lòng mảy, hơi ngẩn ra.

Haizz, cô tự nhiên như vậy! Tự nhiên cầm bản báo cáo thí nghiệm đi vào phòng giáo viên, không cẩn thận nhìn thấy trên bàn giáo viên có một tấm hình, và mặt kinh ngạc, giật mình nhỏ giọng hô. "Hả? Thầy Ngôn, sao thầy lại có tấm hình này!"

Sau đó, cô tự nhiên chủ động nói rõ với thầy, trong hình cô cùng hắn ở trên đường gặp nhau, khi đó cô đang từ cái phố kia đi qua, lại không ngờ đụng phải mấy tên côn đồ từ trong khách sạn đi ra, cô đang bị quấy rầy, không biết phải làm như thế nào, thì vừa lúc đó Đường Chính Hạo thay cô giải vây.

Giải thích xong, cô vẫn còn rất tự nhiên đối với đôi mắt nhìn đăm đăm của thầy, thầy kinh ngạc mà nói một câu — là ai nhầm chán như vậy, lại chụp hình lại?

Nghĩ tới đây, cô không nhịn được khâm phục mình thật thông minh.

Chỉ là cô không nghĩ tới, thầy Ngôn sẽ không truy cứu chuyện này nữa, nhưng thầy lại làm điều dư thừa đem tấm hình ném trả cho Đường Chính Hạo!

Lần này tốt lắm, hiện tại cô rút cuộc cũng biết, nguyên nhân tại sao đến bây giờ cô vẫn phải chịu bị đối.

"Được rồi." Cô nhẹ nhàng thở dài, giọng nói có vẻ bất đắc dĩ. "Anh không có lời nào cảm ơn, cũng không nói cái gì báo ân, như vậy chúng ta liền bye, bye bye."

"Nói cái đầu cô á!" Ah ~~ hắn muốn điên rồi! "Cái người thích chõ mũi vào chuyện người khác, quả thật mẹ cô và cô không có gì khác biệt! Đừng ý rằng vào mấy lần đưa cơm, liền tự cho mình có thể tham gia cuộc sống của tôi!"

"Đường Chính Hạo, anh chớ quá đáng như vậy!" Cái gì? "Mấy lần"? Cái đó gọi là "mấy lần" có được hay không? Hừ, cô đã không so đo rồi, hắn còn — umh, thế nào? Dạ dày giống như bắt đầu kháng nghị rồi.

"Quá đáng? ! Vậy thì cách xa tôi một chút, tôi không cần cô cứu vớt, nghỉ học liền nghỉ học!"

Tôi không cần trình độ học vấn, tôi muốn đi đường nào cũng không cần Tạ Kiệt An cô xen vào, cô nên cách xa tôi một chút!

"Tôi ghét cái loại học sinh tự cho mình là đúng, ngoan ngoãn! Tôi chán ghét tên của mình cùng ba chữ Tạ Kiệt An chạm phải nhau! Cô nên cút xa tôi một chút, tôi không muốn nghe đến tên của cô, càng không muốn nhìn thấy cô, cô có hiểu hay không? !"

Mẹ nó, cô căn bản không hiểu! Hắn trong lòng rống giận. Nếu không, cô sẽ lần nữa coi thường lời cảnh cáo của hắn, lần nữa ba chữ Tạ Kiệt An sẽ khiến hắn không thể bỏ qua một bên.

Chuyện về tấm hình đó, hắn rất tức giận, vô cùng tức giận! Bởi vì bất kể người nào nghe được lời giải thích của cô ấy, cũng sẽ cho rằng hắn và cô ít nhiều gì cũng có liên quan với nhau.

Mẹ kiếp ! Tại sao cô ấy là học sinh ưu tú lại cần phải để cho mình dính dáng đến hắn như vậy? Chẳng lẽ cô thích nghe mọi người ở sau lưng cô bàn luận âm ỉ, chỉ chỉ chỗ chỗ? Cô rút cuộc có hay không đầu óc có vấn đề?

Đường Chính Hạo càng nghĩ càng giận, không nhịn được dùng đôi chân đạp bàn ghế cho hả giận.

Tạ Kiệt An ở trên sofa, vuốt ngực, cảm giác lòng của mình bởi vì một phen gặm nhấm của hắn mà bị thương, nhẹ nhàng đau.

Chỉ là bị thương tâm có thể từ từ vuốt lên, nhưng cô đói bụng đến dạ dày cũng không thể đợi thêm nữa.

"Umh." Cô rút cuộc không chịu nổi thờ khê.

"Thế nào? Biết sợ, vậy thì lần xa tôi một chút! Cút!" Đường Chính Hạo thấy thần sắc cô tái nhợt cho là cô sợ.

"Bụng. Đau."

"Tạ Kiệt An, chân của tôi đá chỗ này, cũng không thể từ nơi này đá phải bụng của cô!" Hắn gặm gừ, một cước đá bay cái ghế.

"Họ Đường! Bụng của tôi đau là bởi vì dạ dày tôi co rút! Dạ dày tôi co rút là bởi vì tôi đói. Ừm." Bẹp! Không kịp gắp xong nữa, Kiệt An nhẹ kéo giọng điệu.

"Cô ——" Rốt cuộc hán cũng phát hiện cô tựa hồ có cái gì đó không đúng, Đường Chính Hạo ngẩn người, theo bản năng xông lên trước.

"Đúng, tôi đói bụng đến đau bụng! Nếu như anh không im lặng, không để cho tôi hào hảo ăn no, nó rất nhanh sẽ biến thành loét dạ dày!"

☆ ☆ ☆

Đây thật là kỳ lạ.

"Này, anh không có chuyện gì khác phải làm sao?" Trừ ngồi ở chỗ đó nhìn chăm chăm cô.

"Mẹ cô đâu?" Hán không chút cử động nói.

"Khu xã có việc, bà đi hỗ trợ." Oa, nóng! Cháo thế nào lại nóng như vậy?

"Cô sao lại ăn trễ như vậy?" Suy nghĩ của hán còn lượn quanh ở "Đói quá mức" cùng "Đau bụng" trên mặt.

"Không nhất định, bình thường tôi đều sẽ ở trường luyện thi, mua bánh bao sát vách để ăn, mua trước cái bánh bao để lót dạ, chỉ là không biết vì sao, hôm nay không có bán." Kiệt An cắn thìa, buồn bực nhú nhú mày.

Mới vừa rồi để tiện cho ăn, cô lấy mắt kiếng ra để ở một bên, đôi mắt cô nhanh như chớp vòng một vòng, lại nhìn trở về trên người của Đường Chính Hạo.

Ừ, cảm giác bọn họ bây giờ có phải hay không có thể xưng là hoà thuận vui vẻ? Lướt qua vẻ mặt âm trầm hù chết người của hán, cứ nhìn chăm chăm cô, cô lại nói.

"Này, Đường Chính Hạo, anh có biết hay không nhìn chăm chăm người khác như vậy, sẽ làm cho người ta đang ăn sẽ nuốt không trôi đấy!"

"Chớ hấp dẫn tôi như vậy!" Ánh mắt Đường Chính Hạo trầm xuống, cảm thấy thân thể vọt qua một hồi nóng ran.

"Há? Tôi như thế nào hấp dẫn anh —— oa!" Thật là nóng! Cô đưa ra đầu lưỡi bị phỏng.

"Chính là như vậy!" Cô hòng hán trở nên căng thẳng, ánh mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm môi anh đào kiều diễm ướt át của cô.

Kiệt An hiểu, hán như vậy lại trực tiếp soi mói cô, coi như cô trễ nải đi nữa, rốt cuộc hiểu rõ hán chỉ là cái gì.

"Đường Chính Hạo! Anh đừng có hạ lưu như vậy có được hay không? Đó là đầu lưỡi tôi bị phỏng nên trực tiếp phản ứng, trong đầu anh đầy tư tưởng hạ lưu, mới có thể đem nó nghĩ sai."

"Há? Làm sao cô biết trong đầu tôi đầy hạ lưu?" Hán chậm rãi hỏi, ánh mắt từ môi anh đào kiều diễm ướt át, chậm chạp dời xuống, đi tới cổ áo của cô.

"Hừ, từ bối cảnh trong tấm hình anh đi vào khách sạn là có thể nhìn ra!" Cô đối với hán khề hừ.

"Kỳ lạ. Lại có người lại thích cùng người có đầu óc hạ lưu như tôi đây ở chung một chỗ, thậm chí khuyên cũng không nghe." Tròng mắt đen hán chợt lóe sáng, nhìn cô tỉ mỉ che mờ hơi trên xương quai xanh trắng tuyết, cô làm cho người ta nghĩ đến thân thể mềm mại —— ách!

Đợi chút, Đường Chính Hạo! Mày không phải mới vừa còn lớn tiếng rống to muốn cô ấy cách xa mày một chút, vậy mà bây giờ trong lòng mày lại tính toán cái gì đó?

Không, nếu như làm như vậy có thể một lần vất vả mà suốt đời nhàn nhã, chân chính dọa cô, tại sao không thể? Có lẽ cách này so với quả đấm của hán còn có thể dùng được.

Một phen giằng co, bị cô khơi lên bản năng phái nam rất nhanh sẽ thắng được.

Đường Chính Hạo chân thon dài, thoáng một cái ngăn ở giữa hai người, hơi nghiêng bàn thấp ngay sau đó nhẹ nhàng lướt qua một bên.

"Anh làm cái gì?" Cô đề phòng nhìn chăm chăm hán chợt đem cái bàn dời đi.

"Cô đã biết trong đầu tôi đầy tư tưởng hạ lưu, vậy cô cũng nên biết tôi muốn làm cái gì."

"Anh. Lần trước là anh thừa dịp tôi còn chưa chuẩn bị xong, nhưng hôm nay anh đừng nghĩ là tôi sẽ để anh làm lần thứ hai!" Cô thấy thân thể cao lớn hán tiến tới gần, theo phản xạ cô giờ vũ khí trong tay lên —— một cái thìa.

"Thành thật mà nói, nộ hôn kia thật ra thì cô cũng rất hưởng thụ, không phải sao? A, đúng rồi, loại cô gái ngoan ngoãn như cô, nộ hôn kia hẳn là nộ hôn đầu tiên của cô đi! Như thế nào? Kỳ xảo của tôi cũng không tệ lắm phải không?" Hán nhú mày, hồ hấp trở nên nóng lên, cơ hồ có lẽ đã lướt nhẹ qua

mặt của cô.

Tìm cô nhảy thành thịch, không cách nào phân bác, mặt cô chợt lóe sáng, lửa giận làm nó thoáng chốc lại sáng.

"Đường Chính Hạo, anh tốt nhất chớ tới gần tôi." Cô thờ ơ, giọng cao vũ khí lên.

"Không, chúng ta còn chưa đủ đến gần !" Tầm mắt của hắn ở trên môi mềm mại, vì hắn căn bản không chú ý tới lời cảnh cáo của cô .

"Đường Chính Hạo, tôi đã cảnh cáo anh——"

Lông mày cô giương lên, trông mắt xinh đẹp rừng mình, bắn tán loạn. Một bát cháo đã ra đi ——

Không lâu, bên trong khu xã chợt yên tĩnh, chỉ nghe được một người đàn ông đang rít gào, suýt nữa làm nóc nhà Đường gia rớt ra .

Một lát sau, một bóng dáng không nhanh không chậm đi ra cửa chính Đường gia.

Xem, sớm đã cảnh cáo hắn, cháo rất nóng! Haizz, thật là lãng phí!

Tạ Kiệt An nhướn mày khẽ đẩy đẩy mắt kiếng, chỉ nói chuyện lại lãng phí cả nửa bát cháo trứng muối thịt nạc, cô cảm thấy vô cùng đáng tiếc.

Sau lưng, tiếng gầm thét không ngừng, loáng thoáng còn có thể nghe tiếng rống giận "Mẹ nó, Tạ Kiệt An cô có gan cút trở về cho tôi " .

Hừ hừ, đầu cô không phải là chập mạch!

Cô hớn hờ tiến vào cửa nhà, sau đó để ổ khóa xuống.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Không Tốt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: thật Kỳ Quái Đó

"Hà?"

Đèn đường, phản chiếu hai bóng dáng mảnh khảnh, đang dắt xe đạp đi song song. Trang Mỹ Trí phải tới nhà Kiệt An một chuyến.

"Cái chuyện sau đó hình như lại giống cũng không có đoạn sau, Kiệt An, cậu nói xem chuyện gì đã xảy ra?" Cũng qua một tuần lễ rồi, ban năm hai vẫn là gió lặng sóng êm Thật sự là kỳ quái.

"Có lẽ thầy Ngôn cũng không phải là ngời đuổi hắn như vậy."

"Làm sao có thể? ! Thầy Ngôn trong lớp căn bản coi Đường Chính Hạo như một con chuột, luôn tìm cách đuổi hắn, đem hắn hung hăng đuổi đi——này, cậu xem!"

Kiệt An không rõ chân tướng, đột nhiên Trang Mỹ Trí kéo lấy vạt áo cô một cái.

"Kiệt An, đó không phải là nhà Đường Chính Hạo sao?"

Kiệt An khẽ nghi ngờ, theo vị trí Trang Mỹ Trí chỉ nhìn lại.

"Oa, thế nào lại nhiều xe máy như vậy? Cậu thấy được chưa?"

"Ừ." Dừng ở cửa ước chừng có 5, 6 chiếc xe. Cô cau mày, lần nữa bước đi.

"Cậu thử đoán xem bọn họ đang làm gì?" Trang Mỹ Trí vội vàng đi vòng qua bên kia của Kiệt An đi, chỉ sợ đi qua cửa Đường gia, nếu là bên trong vừa lúc tuôn ra một lũ thú dữ, cô sẽ trở nên gặp xui xẻo.

Kiệt An mím chặt môi. Cô không cho rằng mình sẽ biết.

Một tuần lễ này, liên tiếp chừng mấy ngày, tên khốn rách vách này không đề cập về bữa ăn trưa với mẹ cô nữa, nhất quyết cự tuyệt, một tuần lễ không có đụng phải hắn.

Hiện tại đúng, một tuần lễ liền không thấy bóng dáng, nhưng vừa xuất hiện liền có rất nhiều người !

"Kiệt An, cậu nói thử xem có phải là đám người ...này đang muốn đánh nhau chứ? Oa, thật là khủng khiếp! Bên trong có thể hay không máu đã chảy đầy đất!"

"Mỹ Trí, cậu có nghe tiếng nhạc hay không?" Vành tai cô mơ hồ truyền tới âm thanh của nhạc, khiến bước chân Kiệt An không khỏi chậm lại trước cửa nhà đầy xe .

". Có!" Mỹ Trí kinh ngạc gật đầu một cái. Hơn nữa còn là cái loại nhạc rock rất HIGH .

"Xem ra là PAR-TY, không phải là đánh nhau." Kiệt An cười lạnh một cái liếc đèn sáng rõ bên trong nhà.

"Cậu thử nói xem có phải là hán đang dùng thuốc?" Mỹ Trí kinh hãi trong nháy mắt bao phủ khuôn mặt nhỏ nhắn.

"." Đang muốn đẩy cửa chính, bàn tay trắng nõn chần chờ."Vào đi, Mỹ Trí. cậu không phải cần mượn máy dịch sao, cậu không phải là đang vội còn phải dịch đoạn thứ hai sao?"

Kiệt An không nói thêm lời nào, trực tiếp kéo cô vào trong nhà.

Thuốc.Mỹ Trí nói là như vậy sao? Hiện tại cô tuyệt đối ủng hộ với cái cách nói này, hơn nữa cô tin tưởng, Đường Chính Hạo có thể đang dùng thuốc kích thích!

Tạ Kiệt An cắn giận cắn đầu gối, vành tai mơ hồ lại nghe đến một chuỗi tạp âm thanh.

"A ~ không cần. Đừng á. Đừng ngoáy nơi đó của người ta."

Vậy. Nơi đó! Nơi đó là nơi nào? !

"Oa ~ đáng ghét. Chớ có sờ nơi này á."

Này. Nơi này! Nơi này lại là nơi nào? !

"Haizz! Chớ vẫn nhìn chỗ này. Ghét. Lấy tay anh ra á. Úm ~ miệng của anh thật là xấu. Nhưng là thật thoải mái đó ~"

Miệng? Thoải mái?

"Anh chậm một chút. Người ta. Người ta không chịu nổi ~"

Hừ ~ cô chịu không nổi có phải hay không? !

Cũng không chịu được những âm thanh dâm ngữ này nữa, Tạ Kiệt An trở mình nhảy xuống giường.

Cô tức sùi bọt mép, nhấc chân hướng tới cửa sổ tên khốn đối diện đánh tới.

Cái vương bát đão! Đầu tiên là cùng một bọn xấu cấu kết với nhau ở dưới lầu làm ầm ỉ, không cho người khác yên tĩnh, suýt nữa cô báo cảnh sát; thật là một đồng huynh đệ chó, lại còn có hồ ly tinh, hơn nữa còn gọi là lạc thú hồ ly tinh!

Này, cô chịu đủ rồi!

Suy tư chốc lát, cô mở ngăn kéo ra tìm được một trái bóng chày mua năm trước, ném lên cao sát đến cửa sổ.

Cái tên Đường Chính Hạo hạ lưu này! Nay lại trở thành siêu cấp dâm ma!

Cô tùy tiện mở rộng cửa sổ một cái, sau đó cắn răng một cái, đem vật cầm trong tay ném thẳng vào bên kia, điểm trắng tiến sát cửa sổ, biến mất trong bóng đêm.

Rất nhanh, một tiếng phụ nữ thảm thiết vang lên."A ——"

Ừ, cô thì bữa tối hôm nay là bữa cô nghe được một tiếng kêu tuyệt vời nhất .

Ngay sau đó, cô thấy một tia ánh sáng từ căn phòng đó phát ra. Ách, ngực cô giống như có chút lo lắng, cô phải nhanh lên một chút lách đi mới được!

"Là cô!"

Đột nhiên tại cửa sổ xuất hiện một bóng dáng cao lớn khiến bước chân Tạ Kiệt An dừng lại.

"Là cô ném!" Đối diện, Đường Chính Hạo giận dữ giống như đang điên cuồng, tức giận quơ quả bóng trong tay, một bộ dạng chuẩn bị giết người đến tận nơi.

Chỗ này, bại lộ dưới ánh trăng, cô khinh thường nhìn hắn đang trần trụi. Hừ, hạ lưu!

"Tạ Kiệt An! Cô có gan không cần khóa cửa sổ!" Hắn rống to để cho cô đừng khóa cửa lại.

Ồ ~ không khóa thì không khóa! Chẳng lẽ Tạ Kiệt An tôi sợ anh bay qua hay sao? Hàaaa...!

Cô khiêu khích cười lạnh mấy tiếng, giống như khiêu chiến, rồi đi cửa sổ còn cố ý đi tới trước mặt hắn, từ từ đẩy một nửa cửa sổ kéo về.

Đồng thời cô xoay người, đối diện với người mới vừa lớn tiếng hù đến chết người cũng xẹt qua phía chân trời.

Khóe miệng hiện lên một nụ cười, Kiệt An cầm lấy cuốn sách trên bàn che thân, tâm tình cô vui sướng vì bây giờ không còn có cái gì ảnh hưởng đến giấc ngủ của cô.

Con mèo cái động tình không rảnh nữa, bởi vì Cô bị đánh bất tỉnh.

Hàaaa...!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Không Tốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12

Kiệt an phát giác mình quá lạc quan rồi, hơn nữa còn phạm vào một sai lầm rất lớn ——

CôCô nên khóa cửa sổ lại!

Nhìn chăm chăm hắn như đã thú đang đem cô vây quanh ở dưới Ô, cô nằm ở trên giường cô nhìn lại tựa như một thỏ con nhỏ đang đợi làm thịt .

"Anh." Cô nuốt vài ngụm nước miếng, nhìn chăm chăm Đường Chính Hạo đang ở phía trên."Anh có thể bay?"

"Không biết." Hắn lộ ra một vẻ lạnh lẽo ."Chỉ là leo cây ngược lại không thành vấn đề." Khóe miệng lạnh lẽo khề hướng hai bên kéo nhẹ giễu cợt.

A, đáng chết!Cô bừng tỉnh hiểu ra, não thiếu chút nữa nhảy dựng lên nguyên rủa. Cô nên nghĩ tới. Oa, cô thế nào lại không nghĩ tới á!

"Anh.Anh đừng quá phận! Đêm khuya xông vào phòng ngủ một cô gái cũng không phải là cái chuyện gì anh hùng hảo hán làm!"

"Cầm trái bóng ném vào người khác cũng không phải là chuyện của con gái làm."

"Là tại ai? Anh tìm một đồng bọn xấu cùng với nhau làm âm ỉ ở dưới lầu vào nửa đêm canh ba, hiện tại lại kéo toàn thể giới nghe được tiếng anh đang động tình cùng nữ nhân lên giường, làm cho người ta không thể ngủ, Đường Chính Hạo, tôi ném trái bóng là quá có lý!"

"Hà? Như vậy huynh đệ tôi thật là cao hứng liền tới đây làm chuyện đó vì tôi, thật cao hứng thay tôi tìm mỹ nhân tới?" Hơn nữa bóng của cô còn đem mỹ nhân kia đập cho bất tỉnh!

"Anh. Anh căn bản già mồm át lễ phải!" Thì ra hôm nay là sinh nhật hắn, cô tức giận về mặt thâm túy.

"Vậy sao? Tôi lại cảm thấy người già mồm át lễ chính là cô."

"Tôi già mồm cái gì, át lễ cái gì? ! Trên giường anh con mèo cái kia, ừ a a, làm chuyện cho cả phòng cũng mau dâng trào, lý do tại sao tôi lại không thể bảo vệ quyền lợi của mình?"

"Chắc chắn, nghe tới thế nào lại chưa như vậy?"

"Chưa cái đầu anh á! Cái tên hạ lưu này, muốn cùng nữ nhân làm chuyện đó thì vào khách sạn mà làm,nếu không liền đem cửa sổ khóa lại, tránh cho cả khu cũng nghe được anh làm chuyện hạ lưu!" Mặt cô chợt đỏ ửng, giống như bị nói trúng cái gì đó.

"Ừ, tôi giống như nghe được mùi dấm chua."

"Dấm cái đầu anh! Anh. Uính. Đem bàn tay bẩn thỉu của anh trên miệng tôi lấy ra!" Trước đây cô cũng không biết nó đã từng sờ qua những chỗ nào! Cô ở phía dưới hắn giùng giàng.

"Bản?" Lòng mày lười mác của hấn giương nhẹ."A!Cô nhắc tôi mới nhớ, tay của tôi mới vừa trèo cây, dính không ít bụi."

Hấn biết cô đang ám chỉ về cái gì, thế nhưng hấn lại cố ý giải thích sai.

". Chúng ta thương lượng một chút, nếu như bây giờ anh đi về, tôi bảo đảm sau này sẽ vô cùng ngoan." Cõi lòng Kiệt An đầy hi vọng đề nghị, một lòng nghĩ mau mau thoát khỏi tình trạng mập mờ không thể động đậy này.

"Không, Tiểu An An, không có đơn giản như vậy." Trong bóng tối vẻ mặt lạnh lẽo hấn lóe lên."Tôi còn đang chờ cô dập tắt lửa !"

Dập. Tắt lửa? !

Tạ Kiệt An trừng mắt, miệng mở hơn phân nửa.

☆ ☆ ☆

"Đường Chính Hạo tôi sẽ không giúp anh dập tắt lửa, nếu như anh cưỡng ép chính là phạm tội!" Miệng của cô ở dưới bàn tay đang khống chế của hấn la hét, một tay bị trói buộc lên đỉnh đầu của cô càng không ngừng giãy giụa.

"Không, làm sao lại phạm tội? Cô không phải là thích tôi sao? Cùng người trong lòng làm chuyện này làm sao có thể nói là phạm tội!"

Ngũ quan hấn cúi thấp, dần dần lộ dưới ánh trăng, tóc đen tron bóng, có mấy cọng rừ xuống trên trán.

Tròng mắt đen thâm thúy của hấn, lạnh lẽo giống như tháng mười sương lạnh, sau lưng còn có thêm hai đốm lửa kèm chế — cô hiểu đốm lửa kia gọi là tức giận.

Cô trong tay hấn giọng điệu nhẹ nhàng, hô hấp như đang ngừng lại, cảm thấy mắt hấn, mười phần hấp dẫn lại có tính xâm lược, giống như mình sẽ bị tròng mắt đen kia chiếm đoạt một loại.

"Hoặc như vậy đi,tôi cho cô một cơ hội!"

Cơ hội? Cô nhìn chăm chăm về mặt hấn.

"Chỉ cần cô đồng ý không thích tôi, không đến gần tôi nữa, như vậy tôi liền cái gì cũng không làm ngoan ngoãn trở về nhà, như thế nào?"

Dứt lời, tay của hấn cũng nhẹ nhàng lấy ra, khoe miệng để lộ ra vẻ tự tin, giống như không cần hấn mở miệng, liền có thể biết câu trả lời.

Trong đầu Kiệt An nháy mắt trở nên trống không, tiếp theo, cô chỉ cảm thấy sóng dữ như dời núi lấp biển, trong nháy mắt xông lên ngực.

Tại sao? ! Tại sao hấn có thể không cho phép cô? Thích hấn hoàn toàn là do lòng của cô, tại sao hấn lại có quyền không cho phép?

"Đường Chính Hạo, tôi thích anh. Thích là tâm lý của một người, là không có biện pháp phủ định đi. Hôm nay coi như anh có kéo một trăm nữ nhân ở trước mặt của tôi lên giường, tôi vẫn là không có cách nào không thích anh."

Cô từ từ nói, từng chữ từng câu, trầm thấp ôn nhu, giống như hạt trân châu lộn xộn gõ vào lòng của người khác, cũng gõ sự kèm chế lạnh lẽo dưới sự phần nộ hừng hực.

"Mẹ kiếp ! Cô chính là chưa từ bỏ ý định, có phải hay không? !" Đường Chính Hạo giọng điệu lạnh lùng, vốn là hấn hèn hạ bị ỏi hoàn toàn muốn thối lui, nhưng bây giờ lại thay bằng bản tính nóng nảy.

Hấn cực kỳ tức giận, tức giận vì mưu kế chính mình bị vạch trần, cùng lúc vừa giận giận chính mình không thể thừa nhận bộ mặt thật của cô là gì.

"Tôi chỉ là nhìn thẳng tâm ý của mình." Ánh mắt cô kiên định, không chút nào thối lui nhìn thẳng vào mắt hấn."Anh có thể không thích tôi, nhưng anh không có quyền ngăn cản tôi; anh có thể tìm một đồng người, làm một đồng chuyện tôi để phi nhổ tôi, nhưng tuyệt đối không thể nào thay đổi được tâm tình của chính tôi, hơn nữa."

Ánh mắt cô hơi buồn bã."Nụ hôn ngày đó đối với anh mà nói, thật không có bất kỳ cảm giác gì sao?"

"Cảm giác của tôi! Cái người kiêu ngạo này, tại sao cô lại thích tôi!" Hấn tức đến điên rồi, mỗi lần đụng phải cô, hấn sẽ trở nên điên!

"Thích một người không cần phải có lý do, Đường Chính Hạo!"Cô không khỏi cũng bị chọc cho tức giận.

"Anh không cần phải đối với tôi như vậy! Muốn trách, thì trách anh tại sao lại muốn hôn tôi! Là anh hôn tôi trở nên khó thở, là anh hôn làm cho lòng tôi nhảy loạn, anh không muốn đem bản thân mình tiếp nhận lòng của tôi, chuyện này anh không thể đổ lên trên đầu tôi! Tất cả đều là anh sai, nên.. bị tên khốn anh rống tôi! Anh. Anh hiện tại tốt nhất lập tức lăn xuống giường của tôi, trở về nữ nhân sát vách kia đi! Nghe chưa? !"

"Cô đừng mơ tưởng!" Hấn cắn răng gầm nhẹ, thân thể trầm xuống, dễ dàng ngăn lại thân thể mềm mại ở phía dưới đang giãy giụa .

Giọng điệu cô cũng hỗn hển,cảm giác lồng ngực trần trụi của hấn tựa như bàn ủi đang nung đỏ một loại, lập tức ép cô ngay cả thở cũng không dám thở,

chứ đừng nói dám làm bất kỳ động tác khiến tình huống này càng thêm mập mờ.

"Những lời quyến rũ cô mới vừa nói, tuyệt đối cũng là chuyện của chính tôi!" Trầm xoay ngàn đô, lời của cô làm hắn vừa rung động lại vừa đau nhói!

Hắn không cách nào phủ nhận, nụ hôn lần đó, quả thật làm hắn rung động vượt qua xa sự tưởng tượng của hắn, hắn không ngờ mình đối với sự trêu chọc nhỏ đó lại động lòng.

Nhưng là cô ưu tú như vậy và hắn. . . . Bọn họ là không có cùng xuất hiện, cũng không thể có cùng xuất hiện!

"Cái người này nói cũng không hiểu, khuyên cũng không nghe, thật là cô gái ngu xuẩn, em nói em thích anh, thật ra thì em chỉ là thích tìm kích thích thôi! Em yêu thích anh đây có phải là vì anh trốn lớp, hay chính là tên khốn thích đánh nhau, em thích điếm nào nhất? Em thích anh lúc đánh người không chú ý tới mạng người, phải hay không?"

"Không phải vậy!" Cô thờ khể, có chút không chịu nổi lửa giận của hắn.

"Vậy thì là vì cái gì? !" Hắn gầm nhẹ, không để cho bộ ngực mềm mại của cô ảnh hưởng đến hắn.

"Em nhìn thấy. . . ." Cô hít sâu một cái nói: "Em nhìn thấy anh trời nắng chói chang đang giúp một lão bà đẩy xe ba bánh lên dốc; em nhìn thấy anh ở trong mưa to đang giúp con chó bị đứt chân tìm thùng giấy chui vào cho tránh mưa. Em nhìn thấy ——"

"Đủ rồi! Con mẹ nó em câm miệng!" Hắn khiếp sợ cắt đứt lời cô.

"Không!" Cô không sợ hắn dữ tợn, kiên định nhìn lại. "Đường Chính Hạo, em nhìn thấy qua một mặt thiện lương của anh mà vẫn chưa ai nhìn thấy!"

Hắn tức giận trừng mắt nhìn cô, cảm giác bí mật của mình không cẩn thận lại bị nhìn thấy, thoáng chốc vừa thẹn vừa tức, lại muốn hung hăng xé nát cô gái không biết trời cao đất dày này!

"Nếu như anh hỏi em đây chính là nguyên nhân em thích anh? Em chỉ có thể nói đây chẳng qua là một phần trong đó."

Tình cảm rất tế nhị, cảm giác tới cũng đã tới rồi, ngăn cũng ngăn không nổi; cô cũng từng giãy giụa qua, chỉ là giãy giụa không lâu, bởi vì cô từ trước đến giờ cũng rất rõ mình muốn cái gì, cho nên cô nghĩ hắn sẽ không khát khe với mình quá lâu.

"Mẹ kiếp ! Cái cô gái ngoài hành tinh này!" Đường Chính Hạo quả thật phát điên muốn giết người, hắn hung ác dễ dàng làm cho đối thủ sợ tới mức chạy trốn chết, tại sao lại không thể dọa cô chút nào cả?

"Em —— tốt, em đã nói thích anh, vậy hãy dùng hành động biểu hiện cho anh xem! Hôn anh! Dùng nụ hôn của em nói cho anh biết em thích tên khốn anh nhiều như thế nào !"

"Đó cũng không phải là ý kiến hay." Đối với ác ý khiêu khích của hắn, cô nhẹ chau chân mày lại.

Hắn cười lạnh, sớm nhận định cô không dám, dù sao tưởng tượng cùng thực tế là hai việc khác nhau.

"Chẳng qua anh chỉ thách thức em." Cô kéo xuống hắn, khi hắn đang soi mói kính ngạc nhìn, vừa bắt đầu hôn hắn cô không khỏi hỗn loạn bị môi mỏng hấp dẫn. Đúng vậy, này thật sự không phải là ý kiến hay, cô cũng không nên làm như vậy, nhưng vĩnh viễn là không học được cái gì gọi là hành động theo tình cảm.

Đường Chính Hạo bị hôn trở nên ngu.

Đường đường là nam tử hán đại trượng phu, lần đầu ném đến vị bị một cô gái mảnh mai cường hôn. Ách, tựa hồ cũng không thể nói như vậy, bởi vì chính là do hắn yêu cầu.

Chỉ là nháy mắt ngắn ra, khi hương thơm từ môi mềm mại hôn lên mình, đơn thuần phái nam nguyên thủy kích động, nhanh chóng bị kích động làm trong lòng hắn tựa hồ là đã có trí nhớ vô cùng tốt đẹp này rất lâu .

Ừ, tốt đẹp chính là thờ dài. Há miệng mút cái lưỡi thơm một cái, chớp mắt hắn mới hiểu rõ là mình có phần hoài niệm hương thơm này.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Không Tốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13

Đỏm nhỏ, thiêu cháy cả đồng cỏ.

Giờ phút này, trên người hai người mồ hôi trở nên đầm đìa.

"Đường Chính Hạo. Anh nói. Nói là. Một nụ hôn." Tại sao lại nâng áo ngủ cô lên?

Cô khẽ run, cảm giác quần áo bị mãnh liệt theo mắt cá chân kéo xuống.

"Lời nói nam nhân tuyệt đối không thể dễ dàng tin tưởng được." Hàm răng của hắn ở trên cổ cô liên tục lưu lại ấn ký của hắn, quần jean rất nhanh liền bị ném xuống dưới sàn.

Như thế nào? Mới nếm thử tình dục, đại não của Kiệt An lại hoàn toàn không phát huy được tác dụng. Đường Chính Hạo quen thuộc ở dưới công kích, phản kháng của cô cũng tờ giấy như một dạng, vừa mỏng lại yếu ớt, cô căn bản không thể chịu nổi công kích của hắn.

"Ách. Không." Nhiệt độ bỗng chốc tăng lên làm cô không khỏi nhẹ nhàng ngậm nga.

"Tại sao?" Hắn bưng lấy nơi đầy dẫy của cô, đầu ngón tay thô tháo tỉ mỉ ma sát đỉnh nụ hoa, tỉ mỉ xoa nắn.

"Không." Cô khó chịu ở dưới hắn khẽ vịn vẹo, trong thân thể dấy lên cảm giác tê dại, thiếu chút nữa ép cô bức điên."Chúng ta. Không nên như vậy."

Làm sao có thể làm ngọn lửa tăng lên rồi nói dập tắt là dập tắt liền được đây? Tuổi trẻ khí thế (*), tuổi trẻ nhiệt huyết như hắn, bị khơi lên dục vọng nguyên thủy, giờ phút này so với cái gì cũng mãnh liệt hơn.

"Không, trò chơi là em bắt đầu, " Hắn nở nụ cười, ánh mắt như lửa của hắn quả thật có thể đem người ta trong nháy mắt thiêu cháy."Cho nên có thể nói kết thúc chỉ có thể là anh."

Cô nhẹ nhàng ngẩng ra, nhìn thấy hắn không chút che giấu khát vọng của mình, thân thể cô khẽ run lên cảm giác giống như mình đang cháy lên một loại, nóng đến phát đau, một tia lý trí cuối cùng cũng từ một cái chớp mắt mà thiếu tụt.

Sau đó, tựa như hắn nói, đối mặt với kỳ xảo khơi tình cao siêu của hắn, cô cũng chỉ có thể lần nữa mặc hắn muốn làm gì thì làm.

Bên trong phòng, xuân ý bùng bùng, cô gái yếu ớt bất lực rên rỉ thờ dốc, còn có người đàn ông mạnh mẽ hung hãn gầm thét than nhẹ.

Hắn chỉ chạm tới mảnh cánh hoa xuân triều của cô, nhiệt độ cơ thể cô giống như mùa thu lá rụng một loại run rẩy.

"Thích không?" Hắn há miệng ngậm lỗ tai mềm mại của cô, ngón tay thô tháo ở nơi mềm cảm cô kéo dài kích thích.

Cô căn bản không cách nào trả lời, bầu vú vai hắn hai tay nhỏ bé chỉ có thể đem mình thật chặt với hắn, giống như không làm như vậy, mình sẽ rơi xuống vực sâu.

Trông mắt đen buồn bã của hắn, tràn đầy xuân triều, chậm rãi thăm dò vào nơi mềm mại sít chặt của cô, lập tức chỉ vì sờ vào nơi ẩm ướt mềm mại của cô, làm hắn cảm giác mất hồn mà thờ dài."Ông trời. em thật sít chặt."

Đề nén khát vọng đã lâu, theo cái âm thanh thờ dài này, giống như còi cương ngựa hoang.

"Ngay tại lúc này." Hắn thì thầm, hô hấp hỗn loạn tách chân của cô ra, cầm đôi chân mảnh khảnh thon thả của cô kéo về hướng mình.

Cô trở nên thờ hồn hèn, khuôn mặt xinh đẹp ửng đỏ, da thịt trắng như tuyết dày đặc mồ hôi, đôi mắt trở nên lơ đãng như say bởi vì ý thức được chuyện gì sắp sửa xảy ra, không khỏi hiện lên một tia kinh hoàng.

"Đừng sợ."

Hắn dùng nhiệt độ đôi môi của mình ngậm mút chặt đôi môi mỏng đang run rẩy, thân hình to lớn trầm xuống, hướng về phía trước thẳng tiến, thắt lưng đánh thép đong đưa, dục vọng nóng rực ngang nhiên tiến lên, nháy mắt chống đỡ cánh hoa mềm mại của cô.

Hắn chậm rãi giầy vò cô tựa như là trâu chọc, sau đó eo thúc vào một cái, chậm rãi đem chính mình đẩy vào nơi sít chặt sâu nhất.

Cô khó khăn thờ dốc, đầu trừ mê muội vẫn là mê muội, cho đến khi cảm thấy vật khổng lồ kiên định từ giữa đùi cô, kèm theo hai bên là một cỗ cường đại lực lượng, ngang nhiên hướng trong cơ thể cô thúc mạnh.

Hô hấp cô dừng như bị vút đi, hiểu mình đã hoàn toàn bị xâm chiếm——

"A ——" Trước mặt truyền đến cỗ hống cô gái đang kim nén, đột nhiên bị phá vỡ.

Trên giường hai thân thể đang quấn lấy nhau, đồng thời cứng đờ.

Ánh mắt của bọn họ ở giữa không trung giao nhau, hai cặp mắt phức tạp giống nhau, ai cũng không nhìn rõ giờ phút này, trong lòng lẫn nhau đang suy

nghĩ gì!

Hắn đang làm gì? ! Đường Chính Hạo một hồi ảo não, động tác thân thể lần đầu tiên của hắn lại sai lầm lớn như vậy.

Nhưng dưới thân thể dịu dàng tuyết trắng của cô cơ hồ ở trong nháy mắt cũng có động tác.

"Em——" Hắn kinh ngạc nhìn chằm chằm cô ở phía dưới dùng hai tay ngăn cản hắn chuyển đổi tư thế.

"Trò chơi do em bắt đầu, nên do em quyết định khi nào kết thúc." Cô khom lưng một cái, cắn môi hết sức lên môi hắn, cũng làm cho cực đại dục vọng của hắn xô xuyên qua mình.

Đau! Cô ở trong miệng hắn kéo nhẹ giọng điệu, nhưng trong lòng không hồi hận.

Cô biết mình đang ghen tỵ, ghen tỵ nếu như vậy để cho hắn đi, hắn sẽ trở về bên nữ nhân đang chờ ở trên giường kia, cô không cần, cũng không cho phép—— ý định này là trong khoảnh khắc đó cô duy nhất có thể nghĩ.

Haizz, ghen tỵ quả nhiên là vật đáng sợ nhất! Cho dù cô tinh táo, là Tạ Kiệt An ưu tú đi nữa, cũng không địch lại nó.

Đường Chính Hạo khiếp sợ chớp mắt, đè nén đi tình dục nháy mắt đang bộc phát, lập tức khống chế được ít nhất thân thể tinh tráng.

"Tạ Kiệt An, em được lắm đấy! Hiện tại dù em hồi hận cũng không kịp, anh muốn em làm người phụ nữ của anh ." Hắn tán thưởng cắn môi dưới của cô nói nhỏ, cũng không còn điều gì cố kỵ mãnh liệt đoạt lấy cả người của cô.

Tại sao lại có thể như vậy? Toàn thân giống như vỡ một dạng!

Cắn xuống một câu rên rỉ, Tạ Kiệt An giống như người máy một loại, cứng đờ cong người xuống.

"Này, Kiệt An! Tại sao cậu lại uốn éo hoài vậy? Động tác như thế nào lại buồn cười như vậy?"

Trang Mỹ Trí cúi chân một cái, eo khẽ cong, ở một bên cột dây giày.

Bởi vì là môn thể dục, cho nên cô cùng Kiệt An phải thay quần áo thể thao.

Kiệt An liếc về mặt cười châm biếm của Trang Mỹ Trí một cái.

Không, sự thực tối hôm qua cô bị một tên dã thú gặm đến cơ thể trở nên đau nhức! Chỉ là, cô không dám nói cho Trang Mỹ Trí, cô sợ trái tim yếu ớt của cô ấy sẽ không chịu nổi.

Không sai, từ mùa hè năm ngoái cô cùng Đường Chính Hạo bắt đầu có quan hệ thân mật, quan hệ cô với hắn liên không hề giống nhau nữa. Trước kia ban ngày, bọn họ không có gì khác biệt, rất lạnh lùng, trừ phi có chuyện cần thiết mới nói chuyện với nhau, nếu không bọn họ cũng

không ai để ý tới người nào; nhưng đến nửa đêm hôm qua, bọn họ quả thật tựa như củi khô gặp được lửa mạnh, luôn luôn sôi nổi như lửa đang thiêu đốt một dạng, cho đến khi bọn họ mệt mỏi rồi!

Cũng vì cô muốn chặt đi cây đa trước cửa sổ, trở thành cầu nối bí mật cho tình yêu của hai người; ngay cả mẹ cô cũng không biết, phòng con gái mình thật ra thì sớm bị tên sắc đảm ngấp trời "Xấu xa" xông qua vô số.

"Kiệt An, cậu không cảm thấy có chuyện gì lạ à?" Trang Mỹ Trí đang cột dây giày nhìn sân banh một cái, lóp cách vách cũng đang ở đây học thể dục.

"Chuyện gì?"

"Ừ, chính là cái người sát vách kia a!" Trang Mỹ Trí thần bí nháy mắt.

"Hắn thế nào?" Cô đẩy đẩy mắt kiếng, không hiểu thế nào Mi Trí lại đột nhiên nhắc tới hắn.

"Chẳng lẽ cậu cũng không phát hiện sao?" Bộ mặt Trang Mỹ Trí kinh ngạc. "Cậu không cảm thấy cái tên luôn dùng nắm đấm để nói chuyện đó, kể từ khi lên lớp mười hai không chỉ có ít trốn học, ngay cả bản lãnh gây chuyện thị phi cũng nhượng bộ! Đây tất cả thật là quá kỳ quái rồi! Haizz, Kiệt An, chẳng lẽ cậu thật không có phát hiện? Cậu cái gì lả! Hàng xóm! Cũng biết chút ít gì chứ? Trước kia mình cảm thấy cậu đối với hắn giống như thái độ rất kỳ lạ."

Kiệt An hơi ngẩn người, không biết trả lời như thế nào? "Minh."

Đúng lúc, tiếng chuông lên lớp bỗng vang lên.

"A, lên lớp! Oa, lúc nào thì mọi người đã đi hết rồi? Chỉ còn lại hai chúng ta. Ôi chao, mau mau. Hôm nay thầy giáo muốn chúng ta nhảy cao—— a!"

Kéo Kiệt An, chuẩn bị đi đến sân thể dục, Mi Trí chợt nhớ tới cái gì đó, đột nhiên quay đầu lại. "Muốn nhảy cao! Kiệt An cậu hôm nay có được không?"

Rất dễ nhận thấy thì không được!

Bởi vì mắt kính cũ kỹ đen xinh đẹp này, quét qua, thần sắc cô một mảnh tái nhợt.

☆☆☆

Gió xuân, ầm áp lòng người, ngay cả phía chân trời, cũng có vẻ cực kỳ đáng yêu.

Dưới ánh mặt trời, một bóng người mảnh khảnh, uyển chuyển tiến vào cửa chính Đường gia.

Cô đẩy cửa phòng khép hờ ra, rất tự nhiên đem đồ ăn đặt ở một bên, bước đi thong thả đến bên cửa sổ, kéo màn cửa sổ ra, khiến trong phòng bừng sáng.

Sau lưng có tiếng rên rỉ, điều này làm cho cô có chút khó chịu.

Lông mày cô nhíu lại, đi tới bên cạnh nệm, trên giường một bóng lưng cao to, cô nâng chân ngọc lên, rất không khách khí hướng nệm đá vào một cước.

"Đường Chính Hạo! Anh đã chết chưa?"

Bất Động Như Sơn! Bóng lưng cao to không có bất kỳ phản ứng gì. (Bất Động Như Sơn: không di chuyển)

Cô nhẹ nhàng ngăn người, hoài nghi người này là ngu đến chết rồi, còn là.

Cô chợt lo lắng, cô không chần chờ, quỳ lên giường, trực tiếp đem người hất lật qua.

"Đường Chính ——" bỗng dừng, thanh âm của cô tắt hẳn, ngay cả trái tim cũng theo đó chết đi!

Ông trời. Cô hoảng sợ nhìn chằm chằm vào áo sơ mi trắng của hắn một tầng lớn máu, thoáng chốc kinh hãi cả người rét run.

"Anh làm sao vậy?" Miệng cô toát ra hơi lạnh, vành mắt cô đỏ lên, tay chân luống cuống, lập tức vỗ vào khuôn mặt tái nhợt của hắn, vừa sợ vừa luống cuống vuốt nhuốm máu trên ngực hắn.

"Ông trời. Anh tỉnh tỉnh. Đường Chính Hạo." Cô nghẹn ngào kêu la, nước mắt như hạt đậu rơi như mưa, cô kinh hoàng sợ mất đi hắn, sự tỉnh táo của cô giờ phút này mất hết.

Vết thương của hắn. Đúng, vết thương của hắn!

Bỗng dừng nhớ tới cái gì đó, tay chân cô run rẩy đôi tay nhanh chóng cởi áo sơ mi nhuộm máu đó. Khi áo sơ mi bị xé mở ra trong nháy mắt, cô cảm giác tim của mình như ngừng lại.

"." Không có bất kỳ vết thương!

Kiệt An còn tưởng rằng đôi mắt đầm lệ của mình bị mờ, không chút nghĩ ngợi lại dùng đôi tay chứng thực, nhưng cô cảm thấy trái tim mình bỗng trở nên trầm ổn, cô không có thấy vết thương.

"Oa, Tiểu An An, cái người này em đang ở đây quấy rối tình dục sao?" Đường Chính Hạo tỉnh dậy mở mắt thấy cô, cảm nhận được đôi bàn tay cô, lập tức hắn cảm giác được bụng dưới mình như đang có lửa nóng.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Không Tốt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Kiệt An còn chưa kịp phản ứng, một hồi trời đất quay cuồng, cả người liền bị vòng chuyển phương hướng, bị hất như sóng yên biển lặng đè xuống giường.

"Anh cười giỡn đã chưa?" Thanh âm tức giận của Tạ Kiệt An làm hàm răng lộ ra ngoài, giống như đang đè nén cái gì đó.

Cái gì? Đường Chính Hạo đang muốn hôn cô bỗng sững sờ. Lúc hắn ngủ đã xảy ra chuyện gì sao?

"Anh cho rằng anh ở đây làm ra những thứ này vui lắm sao?" Lần này giọng nói mềm mại cơ hồ là đang rống.

Khuôn mặt tuần tú hơi giật mình theo hướng cô đang dùng sức đánh vào cùi đầu nhìn xuống

Một giây, hai giây, ba giây. Bốp! Chợt ý tưởng Đường Chính Hạo lóe lên.

"Em Em không phải cho rằng anh." Thoảng chốc, hắn đã hiểu chuyện gì xảy ra. "Anh không phải cố ý! Tối hôm qua anh có vị huynh đệ tổ chức sinh nhật, bọn anh giúp hắn chúc mừng, kết quả mọi người chơi đũa, luân phiên chế tương cà làm cho dính khắp người. Em Em đừng tức giận nha! Lần sau. Lần sau."

"Nếu có lần sau nữa, em cả đời đều không cho anh gặp em!"

Thật ra thì nhìn hắn cao lớn, nhìn bộ dáng hắn nắm chặt đầu không biết tại sao cô cảm thấy rất buồn cười, trong lòng cô tức, nhưng bất giác cũng tiêu mất hơn phân nửa. Chỉ là cái loại đó cảm giác giống như từ đầu đến chân nhiệt độ lạnh như băng, thật sự làm cho người ta rất kinh hãi! Cô nghĩ nhất thời không cách nào quên được .

Nghe vậy, khuôn mặt cương nghị lãnh khốc đầu tiên cảm giác cứng đờ, tiếp theo môi mỏng cong lên, hắn cười gian nói: "Như vậy anh bây giờ có thể đựng em đứng không?"

"Không được!" Bàn tay trắng nõn của cô ngăn cản dục vọng đang muốn hôn cô.

"Tại sao? Thời gian này anh không có trốn học, cũng không có tìm người gây chuyện, tại sao không thể đựng?"

Cũng bởi vì lần trước hắn không cẩn thận làm một trận, thật bất hạnh lại bị cô nghe được tin tức đó, kết quả hại hắn bị cấm dục một tháng .

Ghê tởm, hắn từ từ ném qua đóa hoa tiều anh túc này sau, cái bông hoa này, tựa hồ cũng không hấp dẫn được sự chú ý của hắn, không bao giờ muốn hướng bên ngoài phát triển, thật khiến cho người ta có chút không cam lòng!

Hừ hừ, nhưng mà Đường Chính Hạo hắn có thù phải trả, bỏ lệnh cấm kia, một đêm để cho cô ở bên trên người mình làm cho cô một lần người mới tha cho cô.

"Anh đừng mơ tưởng giữa ban ngày mà hùy đi xương em!" Cô gắt giọng.

"Lần này anh sẽ rất dịu dàng." Vừa nói, hắn vừa giống như hiền lành lại, trước mắt như con mèo ngoan một loại, an tĩnh lại ôn nhu hôn nhẹ mu bàn tay trắng như tuyết của cô.

"Mẹ em buổi trưa nấu mì sườn, bà nhìn thấy xe gắn máy anh dừng ở Tiền viện, nghĩ thầm anh có thể không có đi ra ngoài, vì vậy muốn em mang một ít tới đây."

Không có đi ra ngoài, liền biết hắn sẽ không có ý định đi mua thức ăn, từ lạnh hắn từ trước đến giờ rỗng tuếch, cũng khó trách mẹ cô lại nhiệt tình như vậy, đối với đứa trẻ sát vách này, từ ngày dọn tới, mẹ cô liền đặc biệt chú ý.

Vẫn cứ xụ mặt, Kiệt An cố gắng để cho chính mình xem nhẹ nhiệt độ đôi môi kia rơi vào khuỷu tay cô.

"Cho nên?" Hắn cúi đầu thờ dài, lưỡi nóng liếm khắp ngón tay ngọc ngà nắm ở trong tay.

Giọng điệu cô nhẹ nhàng, quả thật rất muốn rên rỉ. "Cho nên em không thể ở lại quá lâu."

"Cứ như vậy?" Hắn lộ ra nụ cười ác ma mê hoặc lòng người.

"Cứ như vậy. Đường Chính Hạo, anh đem áo sơ mi trả đây!"

"Không, chớ hòng mơ tưởng!" Hắn đang ở trên giường lần nữa đè lên cô, cự chường từ dưới xông vào phía dưới áo cô, đụng vào nơi đầy đà của cô thì cô thở khê ra tiếng.

"Mẹ em sẽ hoài nghi."

"Yên tâm, anh sẽ làm không quá lâu." Dục vọng mãnh liệt làm hắn không thể suy nghĩ được gì khác, hắn hoàn toàn không có chú ý mình đang nói cái gì.

Hả? Nháy mắt đôi mắt đẹp bỗng rực rỡ.

"Anh biết mình đang nói cái gì không?" Cô cười khê, trong lòng tràn đầy vui vẻ đối với người đàn ông này, cô cũng không kìm hãm được nữa, đưa tay ôm lên gáy của hắn.

Đường Chính Hạo ngẩn người, tiếp theo đột nhiên hiểu ý.

"A, đều do em! Em là tiểu ma nữ để cho anh thất bại đấy!" Hắn hơi cúi đầu bầu một tiếng, nhìn cô ở trong lòng mình cười khanh khách không ngừng, khê mím môi, miệng hắn bất giác cũng cười, lộ ra nụ cười thật to, từ đáy lòng lộ ra tiếng cười vui vẻ —

Đúng vậy, hần là vui vẻ mà cười cười, mà cũng chỉ có cô mới có thể thấy được.

"Còn cười!" Gỡ mắt kiếng của cô xuống, hần cực kỳ giận dữ cúi đầu xuống, trông mắt đen cũng là nhẹ nhàng đầy nụ cười."Anh bảo đảm đợi khi làm xong em sẽ tuyệt đối cũng không thể cười nổi nữa."

Những lời này không phải là cảnh cáo mà thôi, trong thời gian kế tiếp, hần xác thật thực tế bọn họ.

Hần làm cho cái miệng nhỏ nhắn, trườ vôi vàng ngậm nga thờ dốc, còn ngậm nga thờ dốc.

☆ ☆ ☆

Xuân đi, Hạ đến, rất nhanh, qua ít ngày nữa, hoa phượng vừa nở.

Gần đây, Tạ Kiệt An trườ vôi vàng chuẩn bị cho kì thi tốt nghiệp sắp tới, ng ra mặt khác,cô cũng đang mong đợi ngày đáng nhớ nhất của hai người sớm đến.

Ở trong lòng cô tràn đầy mong đợi, ngày này rốt cuộc đã đến.

Đêm nay, cô đáp ứng yêu cầu của hần, ở trong phòng tối đặt những ánh nến nhỏ.

Bởi vì hần nói trong bóng tối,cô tựa như thiên sứ, hần muốn để những ánh nến đó hướng dẫn hần đi đến cô.

A,tại sao mồm mép hần lại láu lỉnh như vậy? Nhưng là cô lại cảm thấy thật ngọt ngào.

Chiều nay, là lần đầu tiên cô chủ động gỡ bộ mắt kiếng to xấu xí kia ra, bởi vì đây là lần đầu tiên cô muốn hần nhìn thấy vẻ xinh đẹp của mình.

Cô ngồi trên giường, coi chừng ánh nến, nhìn ra ngoài cửa sổ, trong lòng nghĩ tới ——Hần sẽ tới.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, sáp nến từng giọt tạo thành một vũng nước nhỏ, cô vẫn tin chắc hần sẽ đến; chỉ là cô từ từ cảm thấy không ngừng thất vọng.

Sau cùng một cây nến cũng sắp cháy hết, cô mệt mỏi không cẩn thận ngủ thiếp đi.

Hần rốt cuộc tại sao không tới?

Vấn đề như vậy, khi cô tỉnh dậy cô cũng không dám nghĩ tới, cõi lòng cô đầy thất vọng mệt mỏi ngủ đi nhưng nó vẫn không ngừng quấy nhiễu cô.

Trong giấc mơ cô thấy có một tia chớp đánh xuống,chợt làm cô bừng tỉnh lại, mang theo vẻ mặt đầy kinh hãi!

Mới vừa rồi ở trong giấc mơ ngắn ngủn,cô nhìn thấy hần đang nằm trong vũng máu.

Cả người cô rét run lên, lạnh giống như mình đang ở trong hầm băng, cô không tự chủ được dùng chân bông đem mình bao phủ thật chặt.

Hạt mưa lớn chừng hạt đậu chảy xuống cửa sổ thủy tinh vang lên, khiến cho cô chú ý,cô ngẩng ngó hướng tới ngoài cửa sổ nhìn, lúc này cô mới phát hiện trời đã bắt đầu mưa.

Sau đó, tựa như xuất hiện giống như kỳ tích,cô ở đây trông chờ mòn mỏi, chịu đựng sự thất vọng cùng nỗi đau bị người đàn ông xuất hiện quấy rầy!

Cô chặn lại tiếng khóc nghẹn ngào, cô rốt cuộc cũng không kiềm chế được nước mắt nữa,từng giọt rơi xuống tựa như mưa một loại rơi trên khuôn mặt xinh đẹp tái nhợt của cô.

Khẩn cấp, cô vùng cái mền ra, nhảy vào trong ngực lạnh như băng của hần lại tràn đầy sinh mệnh lực, đôi tay mảnh khảnh vững vàng bầu vú gầy của hần, hai chân thon dài thuận thế vòng thật chặt trên hông của hần. Cô chỉ muốn cuốn lấy hần thật chặt, ôm thật chặt chẽ,cô sợ nếu như mình không làm như vậy, có lẽ một giây kế tiếp hần sẽ lại biến mất không thể thấy nữa.(Sinh Mệnh Lực :sinh mệnh; tính mệnh; mạng sống)

"Tên khốn ! Đường Chính Hạo cái người này trời đánh tên khốn anh ! Khốn kiếp!" Cô kích động khóc lên, đáy lòng vừa là mừng, vừa tức giận."Nếu anh cho như vậy em sẽ ngạc nhiên, em cho anh biết anh đừng mơ tưởng, em đây sẽ không dễ dàng tha thứ anh! Anh nghe chưa? Cái người tên khốn ghê tởm này, trả lời em!"

Khuôn mặt tuấn tú của hần bị che kín trong bóng tối, hần mãnh liệt hôn cô giống như hần muốn nuốt cô vào bụng một dạng,sau đó hần ôm cô, đi về phía giường.

Toàn thân ẩm ướt của hần cùng với nửa người ướt đẫm của cô, hai người đồng thời ngã vào giường mềm mại .

Dọc theo đường đi, hần mãnh liệt hôn môi cô chưa bao giờ rời đi, vôi vàng cởi quần áo hai người xuống, hần khẩn cấp mà mãnh liệt hôn.

Nụ hôn này không giống lúc trước, hôn cảm giác trời đất mù mịt, cô cảm thấy tối hôm nay hần có cái gì đó không đúng lắm, nhưng cũng không có cơ hội

mở miệng ra tiếng.

Cô không hiểu nụ hôn của hắn, hắn vuốt ve, hắn đòi hỏi, tại sao cô lại cảm giác tuyệt vọng?

Hắn hung mãnh bất chấp tất cả hôn cô, giống như hận không được muốn đem cô chà xát vào da thịt và máu hắn một dạng, dạng ấy làm cho người ta trong lòng run sợ!

Nhưng trải qua tâm tình thấp thỏm đau khổ, vào giờ phút này, có cái gì quan trọng hơn so với ôm hắn và bị hắn ôm? Cô còn rất nhiều lời muốn nói, nhiều nghi vấn nữa, cũng có thể chờ tất cả qua lại nói! Cô muốn như vậy.

Nhưng làm người ta khó chịu, cả đêm không nói lời nào, hắn chỉ dùng sức lực lửa tình cuồng mãnh đem cô thiêu đốt không biết bao nhiêu lần, lại chưa cho cô cơ hội mở miệng.

Hắn lại đi.

Khi hắn như dã thú muốn cô, cho đến cô mệt mỏi ngủ mê man, hắn như thế mà đi! Thậm chí Thậm chí không lưu một chữ một câu nào.

Không thể nhìn tới sự vắng vẻ bên cạnh khuôn mặt cô tái nhợt lại

Kiệt An không nhìn được cả người run lên!

Cô cảm giác có ai đó như đặt mình trong hầm băng, thấm vào máu mình.

☆

Cô không tìm được hắn!

Cô không thấy hắn một giây kế tiếp tùy tiện mặc quần áo vào, không để ý lao xuống lầu, bên cạnh con mắt ngạc nhiên của mẹ đang chuẩn bị bữa sáng, đập bùn lầy sau cơn mưa vọt vào cửa chính Đường gia, xông thẳng lên phòng ngủ của hắn——

Kết quả. Là cô lo lắng thất vọng, bên trong tất cả vẫn như cũ, ít đi chính là bóng dáng chủ nhân của nó .

Đường Chính Hạo đột nhiên tựa như nước một loại bốc hơi biến mất, sau đêm mưa to gió lớn đó, liền không có xuất hiện nữa.

Trong lễ tốt nghiệp, hắn không có xuất hiện —— thậm chí hắn cũng không có tham gia thi tốt nghiệp.

Bảng công bố kết quả thi vào đại học ngày đó, hắn cũng không có xuất hiện.

Bảng công bố kết quả thi ngày thứ bảy, ngoài ý muốn cô phát hiện cơ thể mình biến hóa kì lạ, nhưng hắn vẫn không có xuất hiện.

Trong nhiều ngày tới, hắn. Như cũ không có xuất hiện.

Anh rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Vì sao bóng dáng mẹ anh cũng biến mất?

Rất lâu, cô chỉ có thể đỏ mắt, im lặng hỏi ông trời.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Không Tốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15

Lúc ấy, cô tựa vào trên cánh tay to con của hắn, không nhìn được tò mò mở miệng.

"Anh tại sao từ nhỏ lại cứ thích đánh nhau như vậy? Ba mẹ anh đã xảy ra chuyện gì ah? Điều không quản anh sao?"

"Mẹ anh là một cô gái nông thôn yêu thích hư vinh, không đi học liền thích cùng vài tên côn đồ chơi chung một chỗ. Có một ngày xảy ra vấn đề, bà liền phát hiện mình mang thai, lại không biết cha đứa trẻ là người nào? Bà liền tìm bác sĩ phá đi nó, không ngờ chuyện này bị ông ngoại biết, ông ngoại chạy tới ngăn cản bà, vì vậy bà cùng ông ngoại trao đổi điều kiện, nếu như bà sinh hạ đứa trẻ, ông ngoại phải đem tất cả tiền để dành cho bà.

"Ông ngoại đồng ý, chỉ là ông ngoại cũng không hiểu đến như thế nào, con gái mình cầm tiền, bỏ trốn không thấy tung tích nữa, chỉ để lại một tiểu gào khóc đòi ăn là anh đây cho ông.

Không còn tiền để dành, ông ngoại chỉ có thể dựa vào xe đạp ba bánh, nhặt ve chai mà miễn cưỡng sống tạm.

"Từ đó trong trí nhớ anh bắt đầu, tuổi thơ cơ hồ đều là đứng ở xe ba bánh. Khi đó đáng đáp anh rất gầy nhỏ, vừa đen vừa bần, mỗi lần cùng ông ngoại đi ra ngoài nhặt ve chai, một đám trẻ xem thường, tất cả đối với anh vừa ném vừa mắng!

"Vốn là anh chưa từng nghĩ tới nên như thế nào để phản kháng, cho đến có một lần, bọn họ ném đá vào đầu ông ngoại, anh giận, lập tức nhảy xuống xe, đem một đĩa không kịp phản ứng đánh té nhào xuống đất, dùng nắm đấm đánh cho hấn mặt mũi sưng lên.

"Kết quả, kể từ lần đó về sau, bọn xem thường người kia, cũng không dám đối với anh cùng ông xem thường nữa! Cho nên, anh bắt đầu quen với sử dụng thêm hai quả đấm và hai chân của anh, chỉ cần phát hiện trong ánh mắt đối phương ném tới có một tia khi dễ hướng tới anh cùng ông, sẽ bắt chấp tất cả xông tới đánh người.

"Cuối cùng, còn thường đem mình so với người cao lớn cường tráng, còn muốn khiêu chiến, bởi vì phải trở nên mạnh mẽ, nhất định phải không ngừng khiêu chiến đến cực hạn của mình, cho dù là bị đánh đến bể đầu chảy máu, gãy xương tay chân; cũng sẽ không mềm yếu, cũng không chịu bị dìm ở dưới chân người ta . "

". Anh cho đến bây giờ vẫn còn ý nghĩ như vậy sao?" Cô hỏi, trong lòng ngũ vị tạp trần.(ngũ vị tạp trần ngũ vị; năm vị (chỉ các vị ngọt, chua, cay, đắng, mặn))

Hắn không đáp lại.

Cô buồn bực mà hướng tới hấn nhìn. A, nguyên lai lại ngủ thiếp đi.

"Này, em còn chưa có hỏi anh đêm đó tại sao lại khóc, làm sao anh lại có thể ngủ thiếp đi? !"

Cô nghịch ngợm cong lên ngón tay, hướng tới sống mũi cao thượng của hấn nhẹ nhàng véo xuống.

"Đau. Mẹ, lỗ mũi của con cùng mẹ có thù oán sao?"

Mí mắt Tạ Kiệt An nặng trĩu, đột nhiên mở ra, liền nháy mắt hai cái, lúc này mới nhìn rõ trước mặt mình là con gái cô Tạ Tư Hạo.

Haizz Cô buồn bã nhìn con gái một cái, bên cạnh bàn ăn, cô chán chường lại muốn hướng trên bàn nằm xuống.

"Tạ Kiệt An, con còn ngủ! Con không phải nói là lập tức đi sao? Cũng đã qua nửa giờ rồi !" Trên tay mẹ Tạ cầm cái xẻng, một mặt không thể tưởng tượng nổi nhìn chăm chăm cô, chuẩn bị tiếp tục cùng Chu Công giao tiếp với Tạ Kiệt An.

Đầu cô hỗn độn, lập tức một mảnh trấn tĩnh."Ông trời, con cho là con chỉ chợp mắt một cái!"

"Cái gì chợp mắt một cái? ! Mẹ vào trong phòng bếp lấy vài thức ăn, không nghĩ tới vừa ra tới, nhìn con còn gục xuống bàn."

"Đứng, đứng, con bây giờ lập tức đi!"

"Con đó, đi nhanh về nhanh! Đừng làm cho Hạo Hạo đói bụng."

"Dạ, con ——" Chữ biết vẫn còn chưa nói xong, cửa đã đột nhiên ở trước mặt bà đóng sầm, bà không thể tin mở mắt to.

Cái gì nha, cũng chỉ nhớ Hạo Hạo! Chẳng lẽ cô không có nhìn thấy bộ dạng con gái đáng thương cần ngủ bù sao? Hai ~~ cô là mẹ thật là càng ngày càng thiên vị! Vừa mang giày, Tạ Kiệt An buồn bã thờ dài.

Bước ra thang máy, gió nhẹ lướt nhẹ qua một hồi ẩm áp dễ chịu, cô nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu.

Xa mặt trời, ánh sáng của hoàng hôn, ánh sáng vàng nhẹ lướt hoàn toàn lộ ra khuôn mặt mỹ lệ của cô.

Cô mở mắt ra, nhìn về phía xa Tây Sơn ngày mùng, không khỏi có cảm xúc rất tốt.

Thật là nhanh, thời gian trôi qua thực vui vẻ! Họ đến nơi này cũng đã bảy năm rồi.

Bảy năm trước, cô cùng mẹ từ đông đi đến nam, từ khu xã "Yên tĩnh", chuyển vào khu xã "Trường Thanh", từ tòa nhà lầu 30 tầng lớn chuyển vào nhà trọ. Tất cả vẫn giống như cũ, nhưng cũng đã qua bảy năm rồi.

Tạ Kiệt An khẽ thờ ra, thói quen đẩy cái kính mắt, nhưng thất bại ngón tay nhắc nhở cô, ngay từ mấy năm trước cô cũng đã đem nó lấy xuống rồi.

Cô cười một tiếng, chìm vào trong ánh chiều tà.

☆☆☆

Bên trong trung tâm rộng rãi, cây xanh sum suê, muôn hoa đua thắm khoe hồng, bộ giả hờn non nước, cùng với bức tranh đặt biệt ở một góc khác, sân chơi cho những đứa bé vui đùa.

Lúc này,ngay tại cầu trượt một góc vừa kín đáo ——

"Hắc hắc, tiểu mỹ nhân, tới đây cho anh hôn nhẹ nào !" "

"Không, không nên tới!" Âm thanh tiếng khóc bé nhỏ khẽ vang lên.

"Haizz, đừng khóc đừng khóc,anh đây sẽ làm『xuất sắc』cho em!"

"Oa, không cần sờ tôi á!"

"Tiểu mỹ nhân, em còn như vậy anh đây sẽ tức giận đó! Anh đây tức giận sẽ vô cùng đáng sợ đó!"

"Ồ ~ Tôi sợ. Tôi muốn về nhà."

"Im lặng! Hừ, xem một chút trên tay tôi đây là vật gì!"

" Dao. Dao. Dao găm!"

"Không tệ! Nếu không nghe lời tôi, tôi đây sẽ dùng nó tới ——"

Miệng đầy hạ lưu uy hiếp người đột nhiên bị một cái gõ đầu."Ghê tởm! Là ai to gan như vậy ——"

"Là mẹ!" Làm chuyện xấu không còn kịp quát tháo nữa, liền bị Tạ Kiệt An một tay từ sau xốc lên.

"Cái tiểu ôn con này! Thế nào? Con chuẩn bị nói là dùng cái cây kẹo que kia giúp người ta đánh răng, có phải hay không? !" Tạ Kiệt An lạnh lùng nhìn chăm chăm con gái.

"Ách, cái đó." Tạ Tư Hạo mới vừa rồi quát tháo làm chuyện xấu, lập tức giọng nói nhẹ một nửa."Mẹ, mẹ có phải hay không đến sớm?"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Không Tốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16

Mắt đẹp Tạ Kiệt An nguy hiểm nhú lại." Nếu mẹ tới chậm, chẳng phải liền bỏ qua cái tên ôn con một tay làm biên đạo diễn trò hay sao?!"(Biên đạo:Biên kịch và đạo diễn)

"Khụ, mẹ tâm tình mẹ không tốt sao? Có phải hay không tới hôm qua lại thức đêm rồi hả ?" Tạ Tư Hạo giống như con thỏ nhỏ bị xách ở giữa không trung, hai chân đập đập đất, chính là đập không tới mặt đất.

" Tâm tình mẹ không tốt. Cùng chuyện thức đêm tuyệt đối không liên quan! Tạ, Tư, Hạo!"

"Ách, đợi chút, mẹ, trước mẹ thả con xuống không phải sao? Trên ti vi những thím là giống như mẹ vậy nắm đứa trẻ, sau đó lại đem tới bệnh viện, ôm đứa trẻ của bọn họ vừa khóc vừa kêu la, nói gì sớm biết cũng sẽ không ——"

"Tạ Tư Hạo, con câm miệng!" Nó ám chỉ giống như cô ngược đãi nó! Cô tức giận cắn răng khẽ quát, nhưng mà vẫn là trước đem Tạ Tư Hạo thả xuống.

"Cái tiểu quý tiểu ôn con này! Mới mấy tuổi ? Cùng người ta học những thứ không đứng đắn kia, hạ lưu đem đùa giỡn! Còn nữa, nói không biết bao nhiêu lần rồi? Con là con gái, không cần cả ngày lẫn đêm đem " mẹ đây " giắt khóe miệng! Con phải nghe mẹ nói mấy lần."

Tức giận đến có thể làm được sư tử cái tiếp tục chửi.

Một bên,cậu bé sáu tuổi bị đùa giỡn lúc này, rút cuộc tiến lên nói giúp Tạ Tư Hạo.

"Dì, dì không cần đối với Hạo Hạo tức giận! Là con tìm Hạo Hạo chơi, vốn là con muốn diễn người xấu, nhưng là Hạo Hạo nói con diễn không giống, cho nên Hạo Hạo mới đổi. Dì đừng tức giận nữa." Nói xong, cậu bé mắt to đỏ lên, nhìn vào mắt cậu bé sẽ phải rơi lệ.

Tạ Kiệt An không tức giận, cô quả thật sợ ngây người. Ông trời, trong mắt cô tiểu Cường Cường vừa khéo léo vừa đáng yêu ! Nghe một chút cô cũng quen là cậu bé mới vừa nói cái gì? Hừ! Không nghĩ tới tiểu ôn con nhà cô, thế nào lại đem cậu bé làm bẩn đến mức này!

Kiệt An trầm mặt xuống."Tạ Tư Hạo, đi."Cô lạnh lùng vươn tay.

"Về nhà ăn cơm tối sao?" Tạ Tư Hạo nhỏ giọng rất lạc quan hỏi, len lén liếc về phía trên gò má cậu bé một cái.

"Đi với mẹ tới nhà Cường Cường xin lỗi!"

☆ ☆ ☆

Mặt trời gay gắt nhô lên cao, khí trời bức người.

Loại này vừa buồn chán vừa nóng, coi như là thánh nhân cũng không nhận được muốn đi, chứ đừng nói là hắn tự xưng là tính khí không phải người rất tốt.

"Xe đâu? !" Điện thoại di động vừa thông qua, hắn không chờ cho đối phương có cơ hội mở miệng, lập tức oanh như một loại pháo.

"A. Cái đó. Cái đó ——"

"Cái đó?" Lại oanh như một loại pháo đó, uy lực càng cao.

"Người sửa chữa xe nói, còn cần 20' nữa, tổng giám đốc!" Tài xế bị rống hai lần, cũng không dám cả lăm nữa.

"Hai mươi phút sau, không thấy được xe, cậu liền kêu người tới gặp tôi!" Hắn cực kỳ tức giận bỏ điện thoại di động vào túi quần.

Ghé tòm, lại muốn hắn chờ 20'! Không chỉ có mặt trời đối nghịch với hắn, ngay cả xe của hắn cũng lựa lúc này đối nghịch với hắn!

Lý Hạo kéo kéo cà vạt, mặc dù mới vừa cùng" Tập đoàn nhà hàng quốc tế " ký một khoản hợp đồng kếch xù thành công, nhưng bây giờ hắn cảm giác gì cũng không có, chỉ cảm thấy một cỗ tức tiết lên cao.

Lý Hạo vận lòng mày ngầm nghĩ, hướng bước đi tới một quán cà phê bên cạnh. Có lẽ hắn cần uống một ly cà phê đá. A, tên tài xế chết tiệt tốt nhất cầu nguyện cho hắn!

"Oa." Hắn vừa đẩy cửa ra, một đám khách nữ nhìn thấy hắn lập tức bàn luận xôn xao, phát giác mình trở thành tiêu điểm của mọi người, hắn không khỏi có chút hối hận.

Tròng mắt đen tinh xảo của Lý Hạo ở sau mắt kính nhanh chóng đảo qua, quán cà phê cơ hồ đầy ngập khách rồi, không đợi phục vụ tới, hắn lập tức hướng tới gần góc cửa sổ chính mà bước đi.

"Cháu gái, chỗ này có người nào ngồi không?"

Cái đầu nhỏ Tạ Tư Hạo lập tức lắc đầu.

"Như vậy, có thể cho chú ngồi ở đây không?"

Cô rất nhanh gật đầu một cái.

"Cảm ơn." Lý Hạo mân chặt môi mỏng khề câu, thanh thần ngồi xuống.

"Ách, vị tiên sinh này, không có chỗ ngồi trống rồi, cái này ——" Nữ phục vụ vội vàng chạy tới có chút thờ ơ nhẹ tiến lên.

"Cô bé này cũng không ngại cùng tôi chung một cái bàn." Hắn trầm thấp cắt đứt cái nhìn của phục vụ.

Nữ phục vụ chột ngẩn ra hai gò má hồng ửng hồng, ngay sau đó nghiêng đầu nhẹ giọng hỏi thăm cô gái nhỏ."Hạo Hạo?"

"Ừ!" Tạ Tư Hạo hướng về phía cô gái đồng ý.

"Như vậy vị tiên sinh này muốn dùng một chút gì không?"

"Cho tôi một ly đá sơi tổng hợp ——"

"Chú, chú không phải tới đây ăn đá bào vị xoài ah? Con đây mới vừa cũng gọi cái đó!" Tạ Tư Hạo ăn sạch sẽ tiếng nói nhẹ nhàng vang lên.

"Không, chú ——"

"Chú, nơi này đá bào vị xoài rất tuyệt đó! Mẹ thường nói, trời nóng làm cho người ta muốn ngất đi, đá bào vị xoài sẽ giải nóng, nó giống như sẽ là hạnh phúc lớn nhất đó!"

"Ách, chú ——"

"A, hay là chú không thích vị xoài?" Khuôn mặt Tạ Tư Hạo nhỏ nhắn mỹ lệ tỏa sáng lấp lánh trong nháy mắt một tia suy sụp, dùng một đôi mắt lệ quang,

thăng tấp nhìn chú "Không thích vị xoài".

Lý Hạo ngần người, hần đột nhiên cảm thấy nếu mình không theo ý của cô ăn đá bào vị xoài, giống như là làm cái gì kinh thiên động địa một dạng.

"Khụ, cho tôi đá bào vị xoài đi ——"

"Cho thêm nhiều sữa đặc đây!" Trong nháy mắt khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé khôi phục lại sáng rỡ, hưng phấn chen miệng.

"Ách, cho thêm nhiều sữa đặc ——"

"Còn cho thêm mấy miếng dâu tây nữa!"

"Còn có dâu tây ——"

"Nếu như có anh đào thì thêm vào luôn!"

"."

"Đúng rồi, cho đĩa to nha!" Mỗi lần ăn mẹ rất keo kiệt chỉ cho cô có một chút, chỉ một chút là cô đã ăn xong rồi.

". Còn nữa không?" Lý Hạo cắn răng hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Không Tới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17

Tạ Tư Hạo cau mày suy nghĩ một chút. "Không có, cứ như vậy."

Lý Hạo sai lầm lên thuyền giặc, tức giận nhìn cô một cái, đối với một tiểu oa nhi có thể dễ dàng như vậy định đoạt cho mình, hần trừ cảm thấy không thể tưởng tượng nổi được, cũng không nhìn vài phần kính trọng.

☆ ☆ ☆

Nơi này hiệu suất phục vụ quả thật là hạng nhất, không tới chốc lát, đồ sẽ được đưa lên tới, nhưng là cô ngồi trước mặt hần chỉ là tiểu châu châu sao?

Nhìn! Một đĩa lớn đá bào vị xoài, không cần một phút, đã còn dư lại không tới một nửa, mà hần một hóp cũng không có động đến !

Lý Hạo ngậm băng trong miệng, nếm đến vị chua ngọt trong nháy mắt hần không khỏi cảm thấy có loại gì đó vọt vào trái tim, làm động tới hần.

Nhìn bộ dáng Tạ Tư Hạo ăn như hồ đói, hần không nhìn được hiếu kỳ nói: "Con bao nhiêu tuổi rồi ?"

"Sáu tuổi." Tay nhỏ bé vội đưa lên sáu ngón tay. "Con đây gọi là Tạ Tư Hạo, chú có thể cùng đi ở đây một dạng, gọi con là Hạo Hạo."

"Sáu tuổi sao? Bộ dáng của con mới nhìn giống như tám tuổi, nói tới nói lui trái ngược với đứa trẻ mười tuổi ." Hần mân chặt khóe miệng, kinh ngạc lộ ra mỉm cười.

" Mẹ con đều nói con tựa như tiểu ôn con mười hai tuổi ."

"A." Mây kiếm hần vừa nâng lên, chợt nhú lại. "Đúng rồi, mẹ con đâu?" Bị đột nhiên nhắc nhở, hần bắt đầu đối với mẹ cô bỏ cô ở nơi này hần cảm thấy không vui.

Cô bé dùng muống bạc để gần trên đầu. "Phía trên có nhà sách bán rất nhiều sách, mỗi một chút mẹ đều sẽ mang con tới đây để làm việc."

"Tại sao không cùng mẹ lên lầu?"

"Mới không cần! Mỗi lần lên mẹ điều bắt con chờ thật lâu. Nơi này tương đối khá! Nơi này có đá bào để ăn, còn có đi ở quán này biết con, sẽ cho con đây ăn thật nhiều bánh ngon!"

Con mắt Tạ Tư Hạo lập lòe nước, đột nhiên nhìn chăm chăm Lý Hạo đang đeo mắt kính.

"Làm sao vậy?"

"Hắc hắc, thành thật mà nói, chú, chú có phải hay không là đại ca xã hội đen?"

"Ách, không phải mặc tây trang màu đen, mang mắt kiếng màu đen, con đều cho là cái loại... " đại ca ㄗkia." Lý Hạo từ trước đến giờ môi luôn mím thật chặt, bất giác lại tạo ra nụ cười châm biếm.

"Chú không phải sao?" Khóe miệng Tạ Tư Hạo rủ xuống.

"Không phải." Hắn buồn cười nhìn về mặt cô thất vọng không che giấu chút nào." Vẫn tốt chú không phải, nếu không mẹ con nếu biết con gái bảo bối của mình cùng " đại ca " chung ngồi một bàn, nhất định sẽ bị dọa mà bệnh."

Thật sự kỳ quái, mình rõ ràng không phải người thích nhiều lời như vậy, nhưng là đối với cô, hiện tại tại sao hắn lại có tính nhẫn nại đi qua loa với tiểu oa nhi chỉ gặp lần đầu tiên này?

Đột nhiên, nhìn ngoài cửa sổ hắn thấy tài xế của hắn đang vừa lau mồ hôi, vừa luống cuống tay chân lấy điện thoại đi động ra.

18 phút hai mươi giây! Hừ, coi như số cậu gặp may. Lý Hạo hừ nhẹ một tiếng, điện thoại đi động cũng đồng thời vang lên.

Miệng Tạ Tư Hạo còn ngậm cái thìa, thấy hắn nói xong điện thoại, buồn buồn hỏi: "Chú, chú phải đi rồi hả?" Nhanh như vậy. Cô còn muốn chú mời kem a, haizz.

Nghe được cô bé than thở, khóe miệng Lý Hạo bất giác lại cong lên, hắn nhìn ra ý đồ của cô."

Trước khi chú đi, con còn muốn ăn gì nữa không? Chú mời." Hắn chuẩn bị đứng dậy đi đến quầy giấy tính tiền.

"Thật?" Ánh mắt của cô sáng lên."Vây. Chú, con đây muốn một phần siêu cấp vô địch đại đại đại kem!"

"Ta, Tư, Hạo!" Chợt, Tạ Kiệt An tức giận la cô bé."Con mới vừa nói cái gì? !"

Một mái tóc mây cô lướt qua,cô mặc một bộ đồ công sở màu trắng, đôi mắt xinh đẹp nguy hiểm khế híp một cái. Tiểu ôn con này lại còn giám nói"Con đây", hơn nữa còn muốn người xa lạ mời? !

"Được rồi, mẹ, Hạo Hạo biết mình sai rồi, chỉ là Hạo Hạo cũng không phải là cố ý!" Tạ Tư Hạo tự biết không ôn, vội vàng che cái miệng nhỏ nhắn ngoan ngoãn nhận tội,cô phát hiện bên chỗ kia chú tựa hồ cũng sợ ngây người.

"Mẹ mẹ xem, mẹ không nên đem những chuyện xấu ở trong nhà để cho người ta biết được, mẹ hiện tại đem chú dọa cho sợ rồi kìa !"

Tạ Tư Hạo nhắc tới, ngược lại nhắc nhở mục đích Tạ Kiệt An thẳng tắp chạy về phía nơi này.

Mới vừa rồi,cô mới bước ra thang máy liền nhìn thấy con gái cùng một tên giống như đại ca xã hội đen ngồi chung một bàn, làm cô sợ tới mức bỏ lại biên tập, hoảng hốt chạy tới.

Chỉ là cô vừa chạy tới, liền bị hành động của con gái hại cô tức giận lên quên đi tất cả, tức giận tăng lên, nó làm cô trở nên thảm hại.

Tạ Kiệt An chỉnh sửa thần sắc lại nói."Thật xin lỗi, vì con gái tôi đã gây ra cho anh phiền toái."

Cô nhẹ nhàng cúi đầu, dáng vẻ ưu nhã cùng với bộ dáng groom tuốt vỏ trước, quả thật làm cho người ta lầm tưởng như hai người.

"Ách, cái đó." Lý Hạo không hiểu vì sao khi mình nghe được thanh âm của cô thì da đầu chợt vọt qua một trận tê dại.

Thân thể mềm mại Tạ Kiệt An chợt cứng đờ, ngực cảm giác yên lặng nhiều năm nay lại bị cái gì đó đem chấn động, hai lỗ tai cô chợt vang lên âm thanh ong ong, đầu cô cảm thấy choáng váng, cô. chớp mắt cô cảm giác ê ẩm!

Cô chợt ngẩng đầu.

"Ách, tôi nói là. Tôi hình như là đã gặp qua cô ở nơi nào rồi phải không?" Lý Hạo vừa lấy mắt kính xuống, vừa hoài nghi hỏi.

Haizz, già rồi ! Một bên, Tạ Tư Hạo không khỏi thờ dài. Cô cảm giác chú lúc trước kia cùng với lúc mẹ tới đây chú thật khác, cô vốn cho là hắn sẽ nói những lời tàn khốc hơn đối với mẹ!

Nhưng là đột nhiên một tiếng "Chát" vang lên, Tạ Kiệt An hung hăng tát vào mặt người đàn ông kia một cái.

Cái thìa nhỏ trong miệng Tạ Tư Hạo bất giác cũng đi theo rút xuống!

"Cô ——" Bị tát một cái không hiểu gì hết, khuôn mặt Lý Hạo vừa khiếp sợ vừa kinh ngạc.

Hắn có nói điều gì sai sao, lại bị ăn một cái tát vào mặt.

Oa! Tạ Tư Hạo nhìn thấy như vậy trái cây trong miệng cũng rút ra, đều không tự giác.

Quả nhiên chú này không giống nhau, có thể để cho mẹ thân ái của cô không để ý hình tượng xinh đẹp, trước mặt mọi người nổi óa ~

A, thật tàn khốc!

Thân hình người con trai cao to khoác bên ngoài là bộ áo choàng, bước nhanh từ trong phòng tắm đi ra.

Lý Hạo không rảnh chú ý cơ thể mình còn dính những giọt nước nhỏ, cầm túi tài liệu trên bàn lên, mới vừa rồi hắn đang tắm thì quản gia đưa lên.

Tạ Kiệt An, hai mươi lăm tuổi, chưa có chồng, có một đứa con gái, nhà có một mẹ, nghề nghiệp trước mắt làm phiên dịch tại Nhà Xuất Bản. . . .

Chưa có chồng? Có một đứa con gái? Hắn trầm ngâm nhìn chằm chằm vào mấy chữ kia.

Chốc lát, trong lòng hắn đã cân nhắc, xoay người cầm điện thoại lên.

"Này, Khải, là tôi. Tôi muốn ở chỗ này mấy ngày, công ty bên kia trước hết làm phiền cậu. . . . Không, ký hợp đồng không có vấn đề gì, tôi chỉ là muốn nghỉ ngơi mấy ngày. . . . Tôi biết rõ công việc của cậu rất nhiều, nhưng cậu từ trước đến giờ cũng đã xử lý qua, không phải sao?" Hắn không cho đối phương có cơ hội từ chối, liền trực tiếp cúp điện thoại.

Tạ Kiệt An!

Lần nữa cảm băng điều tra lên, bóng khuôn mặt đẹp trai lãnh khốc của Lý Hạo trầm xuống.

Cô không nói gì cả liền thưởng cho hắn hai bạt tai, luôn luôn cho hắn một cái công đạo! Còn là. . . . Cô biết hắn?

Hắn luôn luôn cảm thấy người phụ nữ này có một cái gì đó mà hắn vẫn luôn tuyệt vọng tìm kiếm..

Buổi sáng tám giờ một mõi.

Đem Tạ Tư Hạo đưa đến nhà trẻ, Tạ Kiệt An cảm thấy một tia hơi sức cuối cùng cũng bị ép hết.

Cô tiện tay đem cái chìa khóa ném đi, kéo thân thể một mõi đi tới bên sofa, lập tức liền ngã xuống.

Đầu hơi dựa vào ghế sa lon, thể xác và tinh thần cô điều một mõi, liền giống như bị một ai đó đánh cho một gậy bất tỉnh một loại, lập tức chìm vào mộng đẹp.

Đồng hồ báo thức, ở trên tường tích tấp mà đi, cô cuộn mình trên sofa, nhưng khi cô ngủ cô cảm giác bất an.

Trong giấc mơ cô nhìn thấy ánh sáng, thấy tên khốn khiếp đó quấy rầy mình một đêm, lại đi đến trước mắt mình, hơn nữa còn mặc một âu phục trắng thơm chói mắt.

"Tránh ra. . . . Anh là tên khốn. . . . " Cô giống như là đuổi ruồi, tay của cô tức giận hướng trong không trung vung lên, cau mày lật người.

Lý Hạo không thể tin nhìn chằm chằm cô, hắn cho là mình đã lay tỉnh cô rồi, nhưng kết quả là một giây kế tiếp cô lại lật người ngủ tiếp!

Mây kiểem đen của hắn, chậm rãi nhúu lại một cái. Cô gái ngu xuẩn này, từ trước đến giờ luôn vô ý như vậy sao? Không chỉ có cửa chính cũng quên khóa lại, ngay cả phòng bị người khác xâm nhập, lại vẫn có thể nằm ngủ như vậy!

Ngực Lý Hạo dâng lên một cảm giác không vui đối với cô gái ngây thơ này.

Hắn lần nữa tiến lên lay tỉnh cô gái ngủ không biết trời nam đất bắc này, thế nhưng khi ngón tay hắn đụng phải đầu vai mảnh khảnh của cô thì hắn lại không khỏi chần chờ.

Khí sắc cô cực kém, có vẻ thiếu ngủ nghiêm trọng mặt mũi yếu ớt đột nhiên xẹt qua tâm trí hắn. . . . Lý Hạo quyết định đợi cô tỉnh lại rồi nói. Vì vậy, hắn chọn ghé sofa một người, kiên nhẫn ngồi xuống.

Trong khi hắn đang đợi, hắn nhìn thấy mấy cái tin tức về kinh tế tài chính, đến ban công hút mấy điếu thuốc, thuận tiện gọi vài cuộc điện thoại, hắn cảm thấy khát nước liền tự mình làm một ly cà phê.

Hắn nhìn lên mặt trời ở trên cao, mặt trời cũng đã nghiêng về phía tây, bỗng lúc này tiếng chuông điện thoại của cô phát ra âm thanh chói tai, nhưng mà vẫn không thể đánh thức được cô gái đang ngủ say.

Khi Lý Hạo đếm tới 13 tiếng chuông thì hắn cũng không chịu nổi nữa rồi.

Hắn không thể tưởng tượng nổi nhìn bóng lưng mảnh khảnh của cô một cái, hắn tiến đến nghe điện thoại của cô.

☆

"Chú, vì sao lại là chú tới đây đón con?"

"Mẹ con không rảnh."

"Con đây cũng biết mẹ sẽ ngủ không rảnh nghe điện thoại, cho nên mới nhờ cô giáo gọi tới, nhưng cô giáo chính là không tin a."

"Con biết mẹ con đang ngủ?"

"Biết a! Mẹ chỉ cần ngủ không ngon, như vậy sẽ. Nhưng là, tại sao chú lại nghe điện thoại của mẹ con?"

"Chú vừa lúc ở cạnh điện thoại. Chú có việc tìm mẹ con."

"Kỳ quái, làm sao chú biết mẹ con và con ở nơi nào?"

"Chú đi hỏi ở nơi làm việc của mẹ con." Dĩ nhiên là trong quá trình tìm, hẳn có làm một chút thủ đoạn.

"A. Đây, Chú tìm mẹ con là bởi vì mẹ đánh chú hai bạt tay sao?" Cho nên chú muốn tìm mẹ để đánh lại?

"Không phải. Chú có một số việc muốn hỏi mẹ con." Nghe thấy giọng nói cô trở nên đề phòng, hẳn ngồi ở chỗ tài xế không khỏi nở nụ cười, hẳn lấy tay vuốt vuốt mái tóc ngắn mềm mại của cô bé.

Cử chỉ thân mật của hẳn nhẹ nhàng xoa đầu cô bé, làm tâm linh cô nhóc không khỏi dao động nhỏ, cô nhóc ngẩn người ra nhìn chăm chăm hẳn.

"Thế nào?" Hẳn thu tay lại, lại phát hiện cô nhóc có chút khác thường.

". Chú, tại sao lúc này cô giáo mới vừa coi chú là cha con chú lại không lắc đầu?"

"Nếu như chú lắc đầu, con và chú có thể sẽ phải ở nơi này đợi đến khi mặt trời xuống núi, đợi đến khi mẹ con ngủ dậy mới tới dẫn con về." Hẳn chỉ nghĩ đến chuyện nhanh chóng đem cô bé về nhà, không muốn giải thích quá nhiều, nhưng mà đối với cô nhóc này chỉ gặp mình có một lần mà có thể tin tưởng với mình như vậy, làm hẳn ngược lại rất kinh ngạc.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Không Tốt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18

Ừ, hẳn thấy bé cũng rất dễ tin người như mẹ bé, điều này cần phải dạy bảo lại mới được!

"Tur Hạo, con phải nhớ, không thể tùy tiện lên xe người lạ!" Hẳn không khỏi đối với sự tin tưởng của cô bé đối với mình mà răn dạy.

"Nhưng là chú không giống như người lạ a!" Cô cười nói: "Con đây nói cho chú biết, mới vừa này có mấy nam sinh luôn giễu cợt con đây không có cha, bọn họ vừa nhìn thấy chú liền nói đáng đáp chú rất đẹp trai, còn nói đáng đáp chúng ta rất giống nhau, còn hỏi con đây chú có phải hay không là cha con. Chú, chúng ta thật rất giống nhau sao?"

Chúng ta thật rất giống nhau sao? Trong tiếng nói trong veo không cách nào sơ sót, làm Lý Hạo đang chuyên tâm lái xe bỗng cảm thấy ngực mình chấn động mạnh một cái, trong lòng như không bỏ qua một chữ nào, giống như trong nháy mắt nước mắt của hẳn như bị khơi lên!

Có khả năng sao?

Hẳn cơ hồ lập tức đem xe hướng tới ven đường dừng lại.

"Chú tại sao lại dừng xe?" Con mắt to trong suốt của cô bé, không khỏi tò mò.

"Tur Hạo, con qua đây." Tiếng hẳn trầm thấp như đè nén cái gì đó.

Cô bé nhẹ nhàng a một tiếng, rất ngoan ngoãn hợp tác bò lên trên đùi của hẳn.

"Hai chúng ta phải đối mặt chen chúc nhau trong gương nhỏ này, để làm gì?" Là chơi trò chơi sao?

"Tur Hạo có hỏi mẹ con chuyện về cha con chưa?"

Trông mặt đen tinh xảo của Lý Hạo, có vẻ cực kỳ sáng ngời, hần chăm chú nhìn trong tấm kính, trừ một đôi mắt lóe sáng, còn lại khuôn mặt của hần cùng khuôn mặt nhỏ nhắn cực kỳ giống nhau.

Đáng chết! Hần thể nào lại không phát hiện? !

"Có a! Nhưng mỗi lần hỏi mẹ sẽ khóc suốt, sau đó con cũng không dám hỏi nữa."

Nghe vậy, khuôn mặt tuấn tú của Lý Hạo trầm xuống.

"Xem ra mẹ con cần phải giải thích rõ với chúng ta." Hơn nữa rất dễ nhận thấy, cô có thể giải thích nhiều hơn so với những gì hần nghĩ trong đầu.

☆ ☆ ☆

Ừm, đây là. Tạ Kiệt An ngủ dậy khuôn mặt trở nên tỉnh táo thẳng tắp trông mắt nhìn sofa màu trắng, sau sofa là bàn kiếng trong suốt, trên bàn còn có một cây cảnh .

Thật kỳ quái, cô nhớ trong phòng mình đâu có mấy cái đồ tốt này! Như vậy nơi này là nơi nào?

Tại sao mình lại ở chỗ này?

Sắc mặt cô tái nhợt đi, rốt cuộc cũng ý thức được sự nghiêm trọng của chuyện này, trong đầu vẫn còn mơ hồ trong nháy mắt trở nên tỉnh táo. Ông trời, cô bị bắt cóc rồi sao? Từ nhà mình?

Chợt, cô nghe có tiếng cửa mở, khiến cô luống cuống tay chân ra sức bò dậy, chợt cô cứng đờ!

"Là anh!" Cô không thể tin nổi, giọng nói cô trầm thấp.

"Thật là cao hứng em vẫn còn nhớ anh." Người đàn ông bùng thức ăn đi vào cửa, mày kiếm chợ vung lên.

"Đói bụng rồi chứ? Anh mới vừa ở trong phòng bếp nấu tô mì cho em, nhân lúc còn nóng tới ăn đi." Hần đem tô mì để trên bàn sau ghế sofa.

"Anh bắt cóc tôi?" Cô nhìn chăm chăm khuôn mặt mà trong giấc mơ cô vẫn luôn tìm kiếm

"Không thể xem như vậy được, anh đã được sự đồng ý của con gái, mới đem em tới đây ." Tạ Tur Hạo cũng đồng ý, hần tương đối dễ dàng cùng cô bé bức cung cô, mà dọc theo đường đi hần cuối cùng cũng thấy được Tạ Kiệt An có thể nằm yên mà ngủ.

"Hạo Hạo? ! Ông trời, tại sao tôi lại quên con bé!" Ông trời, cũng đã sáu giờ rưỡi rồi ! Nhanh chóng liếc bề ngoài một cái, cô sợ tới mức ba chân bốn cẳng bò xuống giường, ôn con của cô vẫn còn ở nhà trẻ sẽ khổ sở chờ cô mà trách cô.

"Đừng lo lắng, con gái của chúng ta hiện tại đang cùng quần gia của anh ăn ở McDonald's."

Khuôn mặt Lý Hạo chợt đông lạnh như Hàn Băng, hần nhất định phải nghe lời giải thích của cô, tại sao ngày đó cô lại bỏ chạy, không nói cho hần biết chân tướng sự thật?

Tạ Kiệt An mới vừa bước lên thăm chợt cô dừng lại, lập tức phòng bị nói: "Vị tiên sinh này, anh có phải hay không nghĩ sai cái gì rồi không? Cái gì gọi là 『con gái của chúng ta』? ! Chúng ta chỉ gặp mặt qua một lần, chỉ có thể coi là người xa lạ!"

Tôi hình như là đã gặp qua cô ở nơi nào rồi phải không? Ly biệt đã là bảy năm sau, làm cho hần phải nói ra lời đó sao? Cô cảm giác mình lạnh rét lên, cảm giác đêm qua mình khóc thật là không đáng, chứ đừng nói là đau khổ bảy năm! Tất cả giống như chính là do cô ở một bên tình nguyện, cô cảm thấy mình tựa như người phụ nữ ngu xuẩn.

Thần sắc nghiêm nghị của Lý Hạo thu lại, khuôn mặt xinh đẹp của cô không che giấu được sự yếu ớt, làm tim hần không khỏi cảm thấy một hồi đau nhức kịch liệt.

"Anh. Không phải cố ý, em đừng khóc ——"

"Tôi không có khóc!" Cô ghen ngào nũng nịu cắt ngang lời hần.

Hần ngăn ra. "Tốt, em không có khóc. Anh nghĩ chúng ta cần nói chuyện một chút." Đối với một mặt cật mạnh của cô, hần không khỏi mỉm cười lại đau lòng.

"Như vậy đi, không bằng anh sẽ bắt đầu trước?" Hần đang ngồi ngồi xỏm trước mặt cô, không đành lòng để cổ mình khảnh của cô ngược lên nhìn hần. "Nếu như anh nói cho em biết, anh bị bệnh, đối với chuyện bảy năm trước hoàn toàn không nhớ gì cả, như vậy em có thể hay không tha thứ cho anh vì ngày hôm qua đã không nhận ra em ? Bởi vì anh thật ra không phải là cố ý."

Đối với tìm cách như thế nào mới có thể bức cung cô, Lý Hạo cũng đã suy nghĩ rất nhiều, làm thế nào cũng không nghĩ tới mình sẽ dùng cách hạ thấp

giọng như vậy, hấn vốn là còn tưởng rằng mình chỉ cần tùy tiện rống mấy câu, là có thể biết được tất cả đáp án mình muốn, nhưng hấn không biết thế nào. Loại tính tình cứng như thép của mình lại trở thành mềm dịu.

"Anh. Anh nói là anh." Tạ Kiệt An hoàn toàn rơi vào trong sự khiếp sợ, con mắt tròn tròn.

"Đúng, anh mất trí nhớ." Khuôn mặt hấn ương ngạnh xệt qua vài tia khổ sở.

Làm sao lại có thể như vậy? Cô không thể nào tin nổi, nước mắt không còn kịp lăn xuống nữa, cứ như vậy mà ngừng ở khóe mắt.

"Em có nghe qua 『Tập đoàn Đường Trù chuỗi nhà hàng quốc tế』 không?"

Cô giống như máy móc vô thức nhẹ nhàng gạt đầu, đối với mấy năm gần cô cũng có nghe qua

Tập đoàn Đường Trù chuỗi nhà hàng quốc tế.

"Người thành lập『Tập đoàn Đường Trù chuỗi nhà hàng quốc tế』 là cha nuôi anh. Năm đó anh không biết nguyên nhân vì sao, cơ thể bị thương rơi xuống biển, bị nước biển đẩy đến một bãi biển riêng, được ông phát hiện.

"Lúc ấy, ông đang buồn bã vì mất con, lại gặp được anh nên đem anh về nuôi, anh bị hôn mê một tháng, sau khi tỉnh lại cái gì cũng không nhớ được, cho nên ông muốn anh ở bên cạnh ông, từ từ tìm lại trí nhớ.

"Chỉ là, bảy năm đã qua, anh ở phương diện này lại như cũ không thể nhớ gì cả, cho tới khi em xuất hiện. Anh mới biết em, em có thể cho anh một chút đáp án chứ? Dĩ nhiên cũng bao gồm chuyện anh cùng con gái."

"Anh." Môi của cô đang run rẩy, không tin là hấn thật sự quên hết tất cả."Anh.

Hiện tại tên gọi là gì?" Cô giống như đang đè nén cái gì đó, tay gặt gao nắm thành quả đấm, mười đầu ngón tay bấm thật sâu vào lòng bàn tay.

Hấn hơi ngẩn ra, hấn nhớ tới tựa hồ chính mình chưa bao giờ tự giới thiệu qua mình, móc bóp da ra đưa cho cô danh thiếp.

Kiệt An cẩn môi đưa mắt nhìn tên tuổi trên danh thiếp, chỉ cảm thấy tầm mắt cô càng ngày càng mờ hồ.

"Không. Không phải vậy." Cô ghen ngào tự lẩm bầm."Không phải Lý Hạo! Đúng rồi. Túi xách của tôi đâu? Anh có hay không đem túi xách của tôi tới?"

Giọng cô ghen ngào nhìn hấn, tay run bấu víu lấy tay áo hấn.

Hấn vội vã đưa túi xách của cô tới, cô lúng túng cầm lấy túi xách của mình.

"Anh tên là Đường Chính Hạo, không phải là Lý Hạo! Anh xem đi! Người trong hình là anh."

Ồ trong ví của cô chỉ có duy nhất hình của hấn.

Lúc ấy hấn bỏ quên nó ở trong ngăn kéo của bàn học, mấy năm qua, nó là tấm hình duy nhất để an ủi cô khi nhớ về hấn.

Tròng mắt đen tràn đầy khiếp sợ nhìn mình trong tấm ảnh. Đúng vậy, không thể nghi ngờ, gương mặt đó đúng là hấn —lúc hấn còn trẻ.

". Là anh. Đúng thật là anh." Tay của hấn khó nén kích động mon tron tấm hình. Tại sao hấn cái gì cũng đều không nhớ.

"Đường Chính Hạo, chẳng lẽ anh cái gì cũng đều không nhớ hết hả?" Cô ghen ngào nhìn hấn, lệ hoa đầm mưa.

"Anh. Anh không biết. Bác sĩ nói đầu anh bị thương nặng, muốn khôi phục trí nhớ chỉ có thể dựa vào vận may."

"Ngay cả cái tên『Tạ Kiệt An』này, anh cũng không hề ấn tượng?" Cô tức giận tức, tâm tình bị đè nén đã gần như hồng mắt.

"Anh." Hấn nhìn về mặt diễm đạm đáng yêu của cô, không thể mở miệng được, chỉ có thể lắc đầu một cái.

Kiệt An cứng lại, cảm xúc đau buồn phẫn nộ trong nháy mắt dốc toàn lực ——

"Không, anh không phải là hấn!" Cô ghen ngào gầm nhẹ một tiếng, cô bỗng dung đánh về phía hấn đang ngồi xổm

Lý Hạo bị cô đánh bất ngờ ứng phó không kịp, chỉ có thể theo bản năng ôm chặt cô lại, chịu đựng để cho cô đánh.

"Quần áo tên khốn này cho tới bây giờ cũng không thích bó chặt như vậy!" Tay của cô đem áo sơ mi hấn chỉnh lại, từ trong quần hấn kéo áo ra ngoài.

"Quần áo tên khốn này luôn là cả lợ phát phờ trừ một nửa!" Cô cứng rắn kéo nút áo trước ngực hấn xuống.

"Đầu tóc tên khốn này cũng sẽ không đem nó chải chuốt tỉ mỉ như vậy!" Cô nắm lấy tóc đen chính tề của hấn làm cho rối lung tung lại .

"Quan trọng nhất là ——" Vành mắt cô chứa đầy nước mắt, hận nhìn chăm chăm hấn." Tên khốn này tuyệt đối không thể nào không nhớ rõ tôi!" Cô oán hận trừng mắt về phía hấn, nước mắt chưa ngừng được không tới nửa giây, lại lần nữa như suối trào ra.

"Cái tên khốn kiếp này ! Cái tên khốn kiếp này! Làm sao anh lại có thể quên tôi? Coi như anh cái gì cũng đều không nhớ, nhưng anh cũng không thể quên tôi! Anh để cho tôi phải lo lắng lâu như vậy, mà ngay cả bảy năm qua ngay cả một giây anh cũng chưa bao giờ nghĩ tới tôi? ! Không công bằng! Không công bằng! Cái tên khốn kiếp đáng chết này anh cực kỳ không công bằng! Anh. Ô, anh thật là khốn kiếp. Ô.Anh trả lại thời gian bảy năm cho tôi ! Trả đây cho tôi."

Cô khóc đến thê lương, rất thê lương.

Lý Hạo bị nước mắt giàn giụa của cô khóc đến tâm can tất cả như đang nhéo vào tim hấn, bị âm thanh vừa rung rung khóc vừa kể lể, lại không ngừng nằng hấn.

Tất cả điều đó như đánh thẳng vào người hấn, hấn cảm thấy rất đau, nhưng hấn cũng không thể làm gì khác ngoài một tiếng hừ nhẹ.

Đang lúc tâm tình hấn hoảng loạn không biết nên làm thế nào để cho cô nín khóc, thì bỗng có một giọng nói ngọt ngào truyền đến.

"Chú, chú không phải nói là sẽ hảo hảo cùng mẹ con nói chuyện sao? Nhưng tại sao chú lại khi dễ mẹ?"

Đẩy cửa phòng ra, khuôn mặt Tạ Tư Hạo khề nhăn nhó, một bộ dạng tùy thời có thể chuẩn bị chém giết mà tiến lên, vì cô thấy bộ dạng thỉnh cầu của mẹ.

Đội đã nào...! Hấn khi nào khi dễ cô? Bộ dạng hấn như vậy rất giống là đang khi dễ cô sao?

Hấn còn chưa kịp giải thích cho mình, Tạ Kiệt An đã buông hấn ra, xông lên trước ôm lấy Tạ Tư Hạo vào trong ngực.

"Hạo Hạo, cha con là đại tên khốn này bảy năm qua chưa bao giờ nghĩ tới mẹ! Ô. Mẹ tuyệt đối sẽ không để cho con nhận hấn! Ô."

Cha? Tổng giám đốc? !

Một bên, quản gia mới vừa nhìn thấy bộ dáng tức cười của tổng giám đốc bị áp chế ngồi ở trên mặt đất, đã đủ làm quản gia phải giật mình, ông vội vàng dùng đôi tay bưng lấy cái cảm sắp rơi xuống của mình.

Oa, tổng giám đốc uy phong của bọn họ không phải vẫn còn độc thân sao?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Không Tốt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19

Ừm. mọi người giống như tới chào hỏi Tư hạo, nói gì người nào sẽ đưa cô bé đi học.

Cô mơ mơ màng màng nghĩ ngợi, đột nhiên vội vã thở hỗn hển thở, nháy mắt sau đó, Tạ Kiệt An đã hoàn toàn tỉnh táo.

Cô thế nào vẫn còn ở nơi này? Không được cô phải mang Hạo Hạo rời đi —— a!

Tạ Kiệt An đứng dậy, nhớ lại tối hôm qua mình kéo Hạo Hạo trốn vào trong phòng này, cô sửa sang lại tâm tình cho tốt, không nghĩ tới mình khóc sau đó lại mơ màng ngủ thiếp đi!

Cô ý thức được Lý Hạo vẫn còn ở trong nhà, Tạ Kiệt An một khắc cũng không muốn ở lâu, cô vọt vào phòng tắm chỉnh sửa lại một phen, cô nắm lấy túi xách giống như gió mạnh một dạng lập tức quét đến lầu dưới.

"A, em tỉnh!" Không may, Lý Hạo đã tiến tới trước mặt cô.

Kiệt An sùng sốt, một mùi thơm xông lên tới mũi làm cô không khỏi cúi đầu nhìn đến cái đĩa nhỏ trên tay hấn .

"Anh vừa tỉnh lên lâu gọi em đấy, !" Hấn một tay bưng đĩa nhỏ, một tay dẫn cô đến bên cạnh bàn ăn.

Kiệt An kinh ngạc đến quên cả phản kháng, khi cô ngồi vào trong ghế thì lúc này mới giật mình mở miệng.

"Này. Những thứ này đều là anh làm cho tôi a?" Cô không thể tưởng tượng nổi nói nhỏ.

"Anh nhớ em ngày hôm qua chưa có ăn, với lại em không nên ăn những thức ăn có nhiều dầu mỡ quá, cho nên liền nấu một chút cháo trắng đưa cái."

Thân hình hần cao lớn anh tuấn, hần mặc một cái áo màu trắng cổ áo hình chữ V nhìn rất thoải mái, trán đầy đặn, mấy sợi tóc đen rủ xuống, làm hần cảm thấy ti mỉ hơn rất nhiều, càng làm tăng thêm sự hấp dẫn làm người ta không thể nào kháng cự.

Về mặt Lý Hạo tuấn khốc, khí sắc không tệ, vẻ mặt giống như rất vui vẻ, dù sao bảy năm qua mắt trí nhớ đối với hần đó chính nỗi khổ, hiện tại rốt cuộc cũng tìm được Tạ Kiệt An, hần thật sự rất cao hứng thì ra trên cõi đời này thật sự còn có người biết hần, hơn nữa người kia còn sinh cho hần một cô con gái. (tuấn khốc: tàn khốc anh tuấn)

"Tôi không thích." Tạ Kiệt An căng thẳng mà nói.

"Em không thích cháo trắng đưa cái? Vậy anh ——"

"Tôi không thích " anh lấy " cháo trắng đưa cái đi đi!" Cô nghẹn ngào cất lời hần, nhìn đôi mắt hần chớp, nước mắt lập tức cũng rơi xuống.

"Anh không phải là hần! Ô. Tôi biết Đường Chính Hạo cho tôi bây giờ cũng sẽ không lấy cái gì cháo trắng đưa cái, hần sẽ chỉ lấy mì ăn liền! Anh không phải là hần, anh tại sao lại lấy khuôn mặt giống như hần để gạt tôi? Anh cho rằng lừa dối như vậy với tôi rất vui sao? Ô. Cái tên siêu cấp lừa gạt này! Tên lừa gạt!"

Lý Hạo ngạc nhiên ngẩn ra, hần phát giác sự tốt bụng của mình —— lại bị khốc lóc lên án.

"Em. Em có thể nào nói một chút đạo lý có được hay không? Hành vi của anh bây giờ, là do trong bảy năm qua anh đã học được ở nơi này, anh biết anh không thể kỳ vọng vào trí nhớ của mình, Nhưng anh cũng đã dùng mọi cách để đối xử với em; Và lại, em không ăn cháo của anh, sao em biết được cháo này không ngon hơn mì ăn liền?"

"Anh. Anh lớn tiếng với tôi?" Từ khi gặp hần tới nay, hần chưa bao giờ đối với cô lớn tiếng như vậy, nước mắt cô lại rơi xuống.

"Không phải! Anh chỉ là muốn em đừng có tình gây sự nên nói đạo lý một chút!"

"Tôi mới không có cố tình gây sự! Tôi chỉ. Chỉ là không thích anh như vậy!" Hần như vậy làm cho cô cảm thấy rất xa lạ.

"Làm ơn đi, tiểu thư, anh đang mất trí nhớ đấy! Em có thể hay không đừng có dùng tiêu chuẩn trước kia để đối xử với anh?" Hần cảm thấy thất bại.

"Nhưng là trong đầu của tôi chỉ có anh trước kia!" Kiệt An gặm nhấm nói.

"Cái người gian ngoan vẫn không thay đổi này! Chẳng lẽ em không thể nhìn một góc độ khác, để lần nữa biết anh sao?!" Hần cau mày nhìn cô. (gian ngoan: ngu dần)

"Lần nữa biết anh?" Cô giật mình.

"Không sai, lần nữa biết anh của bây giờ, tiếp nhận anh, sau đó. Quên đi! Anh 』trước kia đi."

Bác sĩ nói qua, đầu bị thương nặng, cơ hội khôi phục trí nhớ là rất mong manh, hần hi vọng cô có thể đối mặt với tương lai, vĩnh viễn không nhớ lại quá khứ. Quan trọng nhất là, trong lòng cô có rất nhiều nghi vấn về hần, cô phải dùng lý trí của mình để chỉnh lại! Bởi vì bất kể như thế nào, hần cũng không bỏ được cô nữa.

"Nhưng là anh chính là hần, hần chính là anh, tại sao muốn tôi quên anh?" Cô hít sâu một cái, nhìn khuôn mặt hần đã trở nên tái nhợt.

"Ý của anh nói là ——"

"Cái tên khốn Đường Chính Hạo này! Anh có phải bảo tôi quên anh đi, bởi vì trong bảy năm qua, anh đã thích phụ nữ khác có phải hay không?" Cô hít sâu, ngửa đầu ra rống lên.

Khuôn mặt người đàn ông tái nhợt đi bỗng sững sờ. "Anh?!"

"Nhất định là như vậy! Nếu không, tại sao chúng ta cùng tuổi, tôi chỉ là thông dịch viên nhỏ trong Nhà Xuất Bản, mà anh lại là tổng giám đốc công ty tại thượng? Anh có phải hay không thích thiên kim tiểu thư tập đoàn đường trù...?"

"Anh ——"

"Đường Chính Hạo anh là tên khốn! Không nghĩ tới anh lại giống như những tên đàn ông trong phim truyền hình một dạng, đều dựa vào quan hệ bám váy đàn bà quý phái thôi rồ!"

"Mẹ nó, cái người phụ nữ đáng đánh đòn này, rốt cuộc đã đủ chưa?" Thần sắc của Lý Hạo cực kỳ khó coi, cũng không chịu được nữa quát lên.

Tạ Kiệt An vẫn còn khốc nhưng bị "Đường Chính Hạo" gặm nhấm làm cho mặt trở nên ngu, nhìn hần đột nhiên đập cái bàn một cái mạnh, cùng biểu tình cực kỳ hung ác. Giờ khắc này, cô giống như liền thấy vẻ mặt hung ác của hần năm đó, đập bàn hăm hừ nói hần không ăn đĩa đá bảo.

Bỗng dung,cô ô ô một tiếng, chọt nhào vào lồng ngực rộng rãi hần.

"Đúng rồi, chính là như vậy! Lúc này mới giống như đáng về Đường Chính Hạo nói chuyện. . . .

." Bàn tay thon của cô vững vàng bầu vú lầy gáy của hần, mừng rỡ ở trước ngực hần khóc lên.

Trong khi Lý Hạo vẫn còn kinh ngạc chỉ có thể theo bản năng ôm chặt người mình yêu.

Chẳng lẽ. Người phụ nữ này thích bị ngược đãi sao? Hay là trước kia hần rất thích rổng người phụ nữ này?

☆ ☆ ☆

Tóc của cô đen nhánh, nó đơn giản đã trở thành bím tóc, rủ xuống ở sau ót, lộ ra chiếc cổ thon dài trắng như thiên nga tuyết trắng; môi cô như cánh hoa, lông mày tựa như trắng rằm, cái mũi xinh đẹp, nhất là đôi mắt xinh đẹp, đuôi mắt khẽ nâng lên trong rất quyến rũ, trông cực kì xinh đẹp.

Nhưng đáng tiếc chính là, đôi mắt xinh đẹp, đã khóc hai ngày, nên khuôn mặt có chút thay đổi và đôi mắt đã hơi sưng vù.

"Em trước kia cứ như vậy rất thích khóc sao?" Hần tò mò nhìn chăm chăm đôi mắt cô.

"Mới không phải !" Cô cầm chiếc đĩa dừng lại một chút, cô ngẩng đầu lên liếc hần một cái."Bảy năm trước anh đột nhiên biến mất đối với em mà nói là đã kích quá lớn."

Ừ, ý tứ đúng là hần để cho cô trở nên yếu đuối như vậy, đa sầu đa cảm. Hần ý thức được điểm này, con người màu đen của hần cảm thấy đau lòng.

"Trước kia tính khí anh rất kém cỏi sao?" Mặc dù hần cũng nhận thức hiện tại cũng không phải là rất tốt, chỉ là từ phản ứng của cô nhìn ra, hần tin tưởng mình bây giờ tuyệt đối so với trước kia tốt hơn nhiều.

"Phải không tốt." Cô không khách khí nói.

" Anh thường hung dữ với em?" Chân mày hần nhíu lại, hần hoài nghi mình sẽ không hư giống như mấy lưu manh chứ!

"Về mặt ôn hoà cho tới bây giờ cũng không phải là vẻ đẹp đạo đức bên trong anh, anh quá hư rồi, thường đối với em bằng bộ dạng hung dữ, chỉ là khi đó anh không muốn đối mặt với tình cảm của em, anh luôn tìm cách dọa cho em sợ mà bỏ anh." Lông mày cô khẽ nhíu lên, lộ ra vẻ đắc ý.

"Sao anh nghe lại có cảm giác như mình bị theo đuổi ngược lại?" Mày kiếm hần giương lên.

"Anh là hàng xóm của em, chúng ta từ nhỏ cơ hồ là vẫn lớn lên cùng nhau, cảm giác vẫn mơ mơ hồ hồ, thậm chí là quý dị. Nhưng là anh nói là em chủ động em đây cũng không phù nhận, bởi vì người đầu tiên bước ra trong mối quan hệ mơ hồ này, đúng là em."

"Hả? Vậy em chủ động như thế nào?" Hần thật tò mò.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Không Tốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20

"Dùng việc đổ thừa ." Cô hừ nhẹ một tiếng.

"Dùng việc đổ thừa?" Đầu lông mày hần kinh ngạc nhíu lại.

"Ề hèm, anh trừ việc chỉ biết đánh nhau ở ngoài, luôn lấy sự tự ái làm lá chắn, không cho phép em vượt qua dù chỉ một bước, em chỉ có thể gạt qua một bên, mà lần tới." Không tệ, chính là lần tới.

"Đánh nhau? Nghe tựa hồ anh rất tệ?" Mày kiếm hần bắt giác nhíu lại.

" Đừng rất tệ! Luôn thích dùng nắm đấm để nói chuyện, trốn học đánh nhau là chuyện thường như cơm bữa, còn thích làm lão đại." Cô liền hừ hai tiếng.

"Oa, thật sự tệ như vậy sao? Tệ như vậy cũng có thể làm cho học sinh nổi trội như em động lòng sao?" Hần nhớ lại lúc mình ở trong phòng khách của cô, từng nhìn thấy trên tường có rất nhiều huy chương, còn có vô số cái cúp.

"Không có biện pháp,em chỉ là không may mắn, xui xẻo nhìn thấy anh vẫn còn chưa đến nỗi mất lương tâm."

"Chỉ như vậy thôi sao?" Hần cảm giác giống như là đại tiểu thư yêu lưu manh một dạng? !

"Tình yêu của em rất đơn giản, yêu liền yêu, em sẽ không tự dối lòng mình, chỉ biết dừng cảm tiến tới. Ở trong mắt mọi người anh là người xấu nữa nhưng trong mắt em anh không phải như vậy, em biết anh rất tốt, dù anh có cúp cua đi nữa, nhưng vẫn thi đậu các môn.

"Em tin mình có thể thay đổi anh Ừ, có một câu tục ngữ thường dùng để hình dung khuyết điểm của phụ nữ, khi thích một người đàn ông thì sẽ trăm phương ngàn kế muốn nắm lấy tư tưởng của hắn trong tay. Ngay lúc đó em chính là hùng tâm tráng chí như vậy." (Hùng tâm tráng chí: tâm chí mạnh mẽ)

"Như vậy em đã làm được chưa?" Với tình yêu của mình, hắn nghĩ rằng ở thời điểm đó họ tiếp tục cố gắng dừng cảm bắt chấp với mọi khó khăn. Hắn cho là vậy.

"Không có. Thời giờ của em không đủ, nên làm còn chưa nhiều." Cô khe khẽ thở dài, để đầu xuống, ngẩng đầu ngênh hướng tới hắn. "Anh mất tích. Thay đổi anh không phải là em, mà là nhờ vào khi anh mất trí nhớ."

Không tệ, mất trí nhớ làm cho hắn trở thành một người hoàn toàn khác, biến thành một người đàn ông thượng lưu mà đám danh môn thực nữ đều muốn giành được tình cảm .

Cái tên Lý Hạo này cô cũng đã từng đọc qua một lần ở trên tạp chí, lúc ấy mấy cái tựa đề màu đỏ bắt mắt, trên đó bảo rằng —— Chủ tịch tập đoàn Đường Trù Lý Hạo đang tranh thủ tình cảm cùng tiểu thư hoàng kim.

Còn có tấm hình kia cũng được chụp nhưng lại không rõ, hơn nữa chỉ chụp được gò má của hắn, mà cô căn bản không nghĩ tới Lý Hạo lại là Đường Chính Hạo.

" Vì cái gì nhanh như vậy anh liền tin tưởng em?" Đối với sự mất trí nhớ của hắn mà nói, cô chỉ có thể coi là một người xa lạ. "Em tin nhất định sẽ có không ít phụ nữ rất muốn vì việc anh mất trí nhớ mà có mưu tính."

" Đùng là không thiếu" Vai rộng rãi của hắn đứng thẳng. "Nhưng là họ lại không để cho anh có cảm giác kia."

Cô nháy mắt, không hiểu.

"Lần đầu tiên gặp em, trực giác của anh liền nói cho anh biết " Anh có thể tin tưởng em ", chính là như thế." Hắn bùng tách cà phê lên, khẽ nhấp miệng.

"Trên người em làm anh có cảm giác rất quen thuộc, anh nghĩ nếu như mình chưa từng gặp qua nhau, anh làm sao có thể chỉ lần gặp đầu tiên mà có cảm giác rung động mãnh liệt? Mặc dù anh mất trí nhớ, nhưng đối với những người mà anh đã từng gặp, hoàn toàn không có cảm giác đó, dĩ nhiên cũng là do dáng dấp của anh cùng Tư Hạo cơ hồ là rất giống nhau, đó cũng là một điểm rất quan trọng."

Ý tứ của hắn nói là. Coi như hắn có mất trí nhớ, nhưng trong tiềm thức hắn vẫn còn có bóng dáng mơ hồ của cô? !

Kiệt An cảm thấy trái tim mình một hồi lay động, chớp mũi đau xót, hốc mắt đỏ lên. . . . Xem ra bộ dạng điềm đạm đáng yêu của cô đang chuẩn bị bất cứ lúc nào cũng có thể rơi lệ .

Lý Hạo thấy cô có gì đó không đúng, sắc mặt khẩn trương tái nhợt ——

Oa, tại sao lại như vậy?Hắn đã tự tay mình nấu mì cho cô rồi, khó khăn lắm mới để cho cô lấy lại tinh thần đã mất từ hai ngày qua, cô và hắn chỉ mới nói chuyện với nhau chỉ có 20'ngắn ngủn.

Hắn tuyệt đối không cho phép nửa giọt nước mắt của cô quấy nhiễu tâm trí của mình nữa!

"Đợi chút, em đã quên vài phút trước mình đã nói những gì rồi sao?"

"Em?" Hơi nước ở vành mắt cô hơi động lại .

"Em cam kết qua em sẽ cùng anh hảo hảo nói chuyện, sẽ không động một tí liền rơi lệ!"

"Nhưng là. Nhưng là." Nhưng là thật vất vả khi nghe được câu cuối của hắn, cô có chút cảm động !

"Không có nhưng nhị gì hết! Ông trời, chẳng lẽ chúng ta nói chuyện từ buổi sáng kéo dài đến tối, thậm chí ngày mai, ngày kia? !" Hắn thề, mỗi lần cô rơi một giọt lệ, tuổi thọ của hắn liền hụt một giây đồng hồ; nước mắt cô là độc được xuyên qua tim hắn, làm hắn giống như bị bệnh tim một dạng, cảm giác đau đớn mờ mờ ảo ảo!

"Anh đã chán ghét nói chuyện với em!"Cô lập tức liên tưởng đến bài báo trong tạp chí,hắn cùng cô gái đó thật ở bên nhau .

"Anh không phải có ý đó!" Haizz ~ Người phụ nữ này đang cố ý vạ vạ ý tứ của hắn!

"Anh chính là có ý đó!"

"Đáng chết!Em có thể nói đạo lý hay không? !"

A, trời ơi! Không lẽ hần phải luôn cùng cô nói về đạo lý hay sao? Rõ ràng là hần đã chịu đủ nỗi khổ mất trí nhớ, mà hần cũng là người bị hại a!

Lý Hạo vừa hô xong, lập tức liền hỏi hận, hần ảo não nhìn hai hàng nước mắt trên mặt cô, vô lực rên rỉ, hần tiến về trước, đem người phụ nữ khóc sụt sùi nhẹ nhàng ôm vào lòng —

"Được rồi, anh đầu hàng, anh xin lỗi, anh không nên la em! Bất cứ lúc nào em muốn nói chuyện cùng anh, anh sẽ luôn sẵn sàng. Em đừng khóc.
Đừng khóc, có được hay không."

Haizz, chẳng lẽ trước kia hần đã bị cô gái này ăn sít sao? Nếu không thật sự không có biện pháp, làm tim của hần có thể đau đến như vậy!

Ở một bên phòng ăn, một bóng dáng tiến cũng không được lùi cũng không xong, thấy tình hình này không thể làm gì khác hơn là ôm điện thoại, lén lén lút lút trở về phòng khách.

"Alô, hiện tại tổng giám đốc sợ rằng không thể nghe điện thoại. Không phải, tổng giám đốc hiện tại đang bận an ủi người, cho nên không thể nghe điện thoại của cậu. Người nào à, chính là Tạ tiểu thư a. Tạ tiểu thư chính là mẹ của Tiểu Tiểu Ty. Tiểu Tiểu Ty chính là con gái tổng giám đốc a. Cậu nói thử coi tổng giám đốc lúc nào thì đã kết hôn, hơn nữa còn có đứa trẻ? Tôi đây cũng không rõ ràng, cậu có thể hay không thuận tiện thay tôi hỏi một tiếng?"

☆ ☆ ☆

Trời quang phía chân trời, bầu trời không mây, ánh mặt trời như mì, xinh đẹp vô cùng.

Lòng của Lý Hạo tựa như khí trời ngoài cửa xe một dạng, đối với lần đi này, trong lòng hần cảm thấy thấp thỏm cùng mong đợi.

Chỉ là. Hần không nghĩ tới kết quả mình tốn hơn hai giờ chạy xe đến, lại làm cho người ta cảm thấy vô cùng uể oải và thất vọng.

Khu xã Yên tĩnh — không, trước mắt đầu còn có bóng dáng khu xã cũ kia nữa ! Hần chỉ nhìn thấy một mảng thanh thép lớn đứng sừng sững phía chân trời, miếng sắt, đi qua hỏi thăm hần mới biết khu xã cũ này vào một năm trước đã bị một tập đoàn thu mua, thì ra là những hộ gia đình ở đây một năm trước cũng đã sớm di chuyển đi.

Làm cho người ta thất vọng không chỉ nơi này, ngay cả tiệm đá bào tràn ngập hồi ức của hai người, hôm nay cũng trở thành một sân chơi nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Không Tốt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21

Bầu trời chẳng biết lúc nào đã hiện đầy đặc mây đen, mưa như một loại tơ rơi xuống trên cửa sổ xe, trên đường đến đây, trong lòng Lý Hạo tựa như khí trời ngoài cửa sổ một dạng, tràn đầy đen tối. ☆

Thất vọng của hần, cô nhìn thấy.

Hần như đưa đám cùng oán giận, cô cũng đều nhìn thấy

Hôm nay, toàn bộ chặn đường cô vẫn ở bên cạnh hần, đối với kết quả làm người ta kinh ngạc này, tâm tình của cô so với hần cũng không tốt hơn bao nhiêu. Vốn là cô cho rằng lần đi này đối với hần mà nói, có lẽ sẽ giúp hần nhớ lại một chút gì đó, nào ngờ kết quả lại không phải như vậy.

Kiệt An đưa mắt nhìn cửa phòng đóng chặt, hần tự giam mình ở trong thư phòng, đã nhiều canh giờ.

Trong khoảng thời gian này, cô trừ lần đưa bữa ăn tối cho hần, bởi vì cô biết hần cần một chỗ yên tĩnh, cho nên cô cũng không có quấy rầy hần nữa; nhưng là bây giờ cách lúc cô đưa bữa ăn tối cho hần, cũng đã qua hai ba tiếng, một mình hần ở bên trong.

Cô chân chừ chốc lát, rốt cuộc vẫn không yên tâm gõ cửa tiến vào.

Trong thư phòng yên lặng, chỉ có duy nhất ánh sáng từ cây đèn trên cái bàn kiếng, ánh đèn lấp lánh, lúc cô đưa bữa ăn tối tới lúc đó ánh sáng đã uốn éo đi, về phần bữa ăn tối cô đưa tới — cô phát hiện nó vẫn còn như vậy không chút thay đổi nào.

Cô lo lắng nhìn tới bàn sách thấy hần đưa lưng về phía cô, bóng lưng của hần xem ra rất đang chuyên chú, cổ rũ thấp xuống, giống như đang ngủ một dạng, ngay cả khi cô đến gần đều không thể làm kinh động hần.

Đột nhiên, cô nhìn thấy hần đang nâng niu cái gương trong tay, trong nháy mắt cô cảm giác ngực mình giống như bị một cái gì đó nhéo thật đau!

Trong cái gương tròn mắt đen của hần, có vẻ như vô hồn, trong con mắt chỉ còn tối tăm cùng một tương lai mờ mịt.

Cô không cần hấn như vậy!

Cần môi, cô chậm rãi quỳ gối trước người hấn, nhẹ nhàng từ trong tay hấn rút đi cái gương.

Cô dùng hai tay lạnh nâng khuôn mặt anh tuấn vô tri vô giác của hấn, cô nhìn con mắt của hấn, trầm mặc không nói, chờ đợi đến khi trong con mắt hấn có bóng hình cô.

Cô nhìn thấy đôi mắt vô hồn của Lý Hạo, cô dùng đầu ngón tay hơi lạnh chạm lấy hai gò má của hấn, sau đó đôi mắt hấn dần dần có tiêu cự, hấn thấy khuôn mặt cô đang lo lắng.

"Đừng như vậy, anh chính là anh, coi như anh mất trí nhớ, anh chính là anh a!" Giọng nói cô mang chút khản, đối với hấn chân thành tha thiết thành khẩn nói nhỏ.

Ngực Lý Hạo chấn động". Em không để ý sao?"

Cô lắc đầu một cái."Không, nói không để ý là gạt người; nhưng là bác sĩ cũng đã nói là không sao không phải sao? Anh có thể khôi phục trí nhớ bằng vận may mà."

"Xem ra vận may của anh chưa đủ tốt." Hấn chua chát nói.

"Đừng như vậy. Coi như những cảnh vật trước đây không thay đổi, có lẽ anh cũng sẽ cảm thấy xa lạ mà thôi, đối với anh mà nói có trở lại đó hay không thì căn bản cũng sẽ không giúp được bao nhiêu." Cô chỉ có thể vụng về mà an ủi hấn.

Sự an ủi của cô làm hấn lâm vào trầm mặc.

"Em biết không?" Chốc lát, hấn khàn khàn mở miệng, gương mặt hấn ở trong lòng bàn tay mềm mại của cô nhẹ nhàng cọ xát."Từ 1~2 năm đầu tiên kia, anh đã thật lâu không hề đối với chuyện mình mất trí nhớ cảm giác như ngày hôm nay. Anh cảm giác rất thất vọng. Cũng rất tức giận."

"Em biết." Từ trước đến giờ khí phách của hấn phi phàm, vẻ mặt tuyệt vọng yếu ớt thật giống như không chịu nổi đả kích! Trái tim cô cảm giác đau nhói, không nhìn được đứng dậy, đem hấn ôm vào lòng, ngen ngào cúi đầu xuống.

"Chờ anh!" Hấn kích động ở trong lòng cô nói nhỏ, hai cánh tay thật chặt ôm cô."Cho anh thời gian! Có một ngày. Có một ngày anh sẽ nhớ lại tất cả, em. Em chờ anh có được không!"

"Đưa ngực!" Bàn tay trắng nõn của cô nâng mặt của hấn lên, cô mỉm cười trong mắt ngấn lệ chấn động."Em không biết anh đã xảy ra chuyện gì, nhưng em đều nguyện ý chờ anh rồi, hướng chỉ là hiện tại."

"Kiệt An." Hấn vòng chắc hai cánh tay của cô kích động co rụt lại.

"Em chờ anh. Cả đời cũng nguyện ý!" Chỉ cần trong lòng anh có em.

Tựa như muốn chứng minh lời của mình là thật, cô không chút nghĩ ngợi cúi đầu, hôn người đàn ông cô yêu để bày tỏ sự cam đoan của mình.

Giống như là thiên lôi địa hỏa, càng không thể thu thập, Tạ Kiệt An thế nào cũng không nhớ đến mình mới vừa hôn, sao lại biến thành hai người trần truồng ở trên giường ôm hôn.

"Ừm." Cô thờ dốc, lười toàn tâm toàn ý cùng hấn dây dưa, nắm lấy tay của hấn giống như kích tình mãnh liệt dâng lên.

Cô không kìm hãm được than nhẹ một tiếng, cảm giác mình bị hấn ôm như vậy, cùng cảm giác ấm áp quen thuộc của hấn, liền một lần nữa trở lại trong sinh mệnh của cô. Cô cực kỳ yêu thích mùi của hấn, sự ấm áp của hấn luôn là điểm tựa của cô!

Hấn cùng cô giống nhau không kèm chế được!

Ở trên trời rung động xoay chuyển, ở bên trong, bên trong hấn tìm được cảm giác quen thuộc, tìm được sự cảm động, giống như hấn và cô là cùng một khối bùn, nên là ở cùng nhau.

Nhưng làm hấn cảm động là nụ hôn nóng bỏng cô, cơ hồ không cách nào hô hấp.

"Anh." Cô hô hấp dồn dập thở hổn hển, gian nan thấp hỏi: "Cái môi này đã từng hôn qua người phụ nữ khác chưa?"

Cho dù bị hôn đến không biết trời trăng gì, nhưng trong lòng cô vẫn cảm thấy có gì đó ghen ghét ức chế được nói ra.

Vấn đề của cô làm hấn hơi run sợ, sau đó hấn cười nhẹ."Em muốn nghe anh nói thật hay nói dối?"

Lòng của cô rung động, nhìn cái mũi thẳng tắp của hấn một hồi lâu, lắc đầu một cái nói."Thôi."

"Nhưng là anh muốn nói cho em biết." Hần mỉm cười đem mũi chôn ở tầng mỡ hôi mỏng bên cổ tuyết trắng của cô, ngửi lấy mùi hương nữ tính của cô.

"Anh." Bị chớp mũi của hắn trêu chọc chạm đến nơi nhạy cảm, làm cô không khỏi khẽ run.

"Trên thực tế, mấy năm qua cuộc sống của anh trôi qua quả thật cùng hòa thượng không có khác biệt."

"Gạt người!" Cô thờ gấp không nhận được phản bác.

"Thật, em không tin?" Hần không có gạt cô, từ khi hắn được nhận về nuôi, hắn liền không ngừng học tập, mấy năm qua căn bản không có thời gian rảnh đi làm những chuyện tình cảm nam nữ, huống chi còn có chuyện mất trí nhớ này quấy nhiễu hắn.

"Không tin. Um!" Bên gáy chợt có một cảm giác bị gặm nhấm, cô không khỏi thở hộc vì kinh ngạc.

"Em rồi sẽ tin tưởng." Ngọn lửa nóng bỏng trong mắt Lý Hạo bùng lên, tựa như một con mãnh thú ngủ đông đã vẹn toàn chuẩn bị, tấn công con mồi!

Tạ Kiệt An bỗng dung miệng đắng lưỡi khô, cô hiểu rất rõ ánh mắt kia là nghĩa gì!

Một hồi trời đất quay cuồng, một giây kế tiếp, cô phát hiện mình đã bị thân thể to con của Lý Hạo đè xuống dưới.

Phía trên người đàn ông tà mị cười một tiếng. "Chờ em hiểu thân thể của anh đói khát em nhiều như thế nào, rồi em sẽ tin."

Lưỡi hắn nhảy bén, không chút trở ngại nào xâm nhập vào khoang miệng mềm mại của cô, đầu lưỡi hai người quấn quít, bọn họ truyền đạt khát vọng lẫn nhau cùng vội vàng.

Nhiệt độ theo thân thể cọ sát lẫn nhau, kịch liệt lên cao, dục vọng như nước thủy triều dâng đánh thẳng vào thân thể đang đổ mồ hôi lẫn nhau.

Cuối cùng, khi hắn dùng phách nam của mình thúc thẳng vào nơi u nguyệt của cô, triệt để chế phục linh hồn của cô, một loại cảm giác thỏa mãn trước đây hắn chưa từng có làm hắn gầm ra tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Không Tốt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Hần hi vọng cô có thể cùng hắn đi bắc thượng, nhưng là lý trí để cho cô lắc đầu. Cô không cho là mình nên tham gia vào cuộc sống trước kia của hắn, mặc dù cô cũng không muốn cùng hắn chia lìa.

Cô cũng cự tuyệt hắn để cho cô tiếp tục lưu lại trong biệt thự, đối với cô mà nói, không có cùng người đàn ông mình yêu, căn nhà có thoải mái hay hoa lệ thế nào đi nữa, cũng giống như đồng hoang tàn bình thường một dạng.

Cô ở trong căn hộ 30 bình lớn, đã quen thuộc, lúc đầu khi hắn nói hắn phải rời đi trong lòng cô dâng lên một cảm giác bất lực, nhưng là chỉ có thể làm cho mình an tâm chờ đợi. Cô chỉ có thể ở tại chỗ này mà chờ đợi hắn là được rồi. (Bình: Phép đo nước Nhật-bản cho 36 thước vuông bề mặt là một bình.)

Cô đứng dưới lầu trước thang máy, khuôn mặt xinh đẹp của Tạ Kiệt An hơi lộ ra vẻ mệt mỏi, đột nhiên lại lộ ra vẻ mặt không dám tin.

Không thể nào? ! Trên thang máy một hàng chữ màu đen được viết dán lên cửa: Thang máy đang tu sửa ở bên trong, xin mọi người thông cảm.

Tạ Kiệt An trắng mặt, ông trời vì sao phải trêu chọc cô như thế? Trải qua một lần buông thả dục vọng, toàn thân xương cốt của cô như bị mở ra một dạng, bây giờ lại bắt cô đi bằng thang bộ nữa sao? !

"Oa, lại hư nữa sao?" Đi theo phía sau cô là khuôn mặt u sầu của Tạ Tư Hạo. "Haizz, mẹ, chúng ta phải đi lên lầu chín đó a! Đều tại mẹ á..., nhà của cha vừa lớn vừa đẹp như vậy tại sao mẹ không muốn, mà phải trở về tới——"

"Tiểu ôn con vong ân phụ nghĩa này, con không lo lắng khi bà ngoại trở lại không tìm được chúng ta sao!"

"Mẹ có thể điện thoại nói cho bà ngoại——"

"Mẹ cái gì cũng chưa chuẩn bị tốt, thế nào lại cùng bà ngoại nói được đây? ! Con có biết là bà ngoại khó lắm mới được đi du lịch nước ngoài một chuyến, nếu mà có xảy ra chuyện lớn gì đi nữa cũng phải đợi bà về mới nói, hiểu không?" Cô nắm thành quả đám nhỏ gõ vào đầu của Tạ Tư Hạo.

"A ~~~" Cô xoa chỗ đau, ra về rất là vô tội kéo âm dài mà nói. "Vây. Mẹ, mẹ công con!"

Mày liễu Tạ Kiệt An vừa nhả, xốc cô bé lên hướng cửa cầu thang để xuống. "Đừng mơ tưởng!

Đừng đôi chân của con nỗ lực bò lên trên đi!, đi thôi!"

"." Ô, nhất định là mẹ cô nhặt cô từ ven đường về a!

Tạ Tư Hạo cực kỳ khó chịu, thật vô cùng khó chịu, bởi vì có một người ngu ngốc luôn không chụp được quả bóng của cô!

"Cường Cường, hôm nay cậu bị đần ah? Tại sao tới giờ vẫn không chụp được quả bóng hử?"

Khi cô ném quả bóng qua, toàn là đánh trúng vào mặt của Cường Cường, một lúc sau thì Tạ Tư Hạo cũng không chịu được nữa, giương nanh múa vuốt xông lên trước.

"Oa, Hạo Hạo, cậu đừng đánh đầu mình, mình sẽ bị đần thật đấy!"

"Cậu bây giờ cũng đã rất đần, hử! Cậu hôm nay đã xảy ra chuyện gì? Tại sao vẫn luôn nhìn chăm chăm vào mình, quả bóng tới cũng không chụp?" Hại cô ném đến đau cả tay.

"Minh. Minh." Mắt sáng rực ngà của cậu bé, há mồm muốn nói, nhưng rồi lại ập a ập ứng.

"Nói mau!"

"Minh muốn hỏi Hạo Hạo một chuyện, cha của cậu từ xa mới đến đã về rồi sao?"

"Đúng rồi, nhưng có gì không?"

"Minh cho Hạo Hạo biết, trên TV mới vừa xuất hiện cha cậu đó, chú ấy muốn cùng một cô kết hôn !"

Hử?

☆

Oa, làm thế nào? Làm thế nào bây giờ? Tạ Tư Hạo luống cuống tay chân mở cửa chính ra, như một làn khói xông vào bên trong nhà, thân thể nhỏ nhỏ mà chạy tới một cái cửa khép hờ, " Ầm" một tiếng, làm ra một tiếng va chạm thật lớn.

Tạ Kiệt An lập tức chui xuống bàn, cô còn tưởng là động đất, kinh hãi ngẩng đầu, lúc này mới phát hiện ra hung thủ thật ra thì do người khác làm.

"Con—— Tạ Tư Hạo con ăn tim gấu mặt hổ hử, lại dám đá cửa phòng của mẹ? !"

" Trời ơi, mẹ đừng vội kiểm tiền á..., nhanh mở ti vi xem đi!"

"Này, Hạo Hạo, con đang định xem con ong mật nhỏ có tìm được hay không gia đình của nó ah, con đừng lại muốn mẹ ở một bên nghĩ kế cho nó nha ."

Cô rất bận!

"Không phải xem con ong mật nhỏ, mà là xem cha á!"

"Cha con trên TV hử ?"

"Ừ!" Cái đầu nhỏ của Tạ Tư Hạo dùng sức gật một cái. "Mẹ, mẹ nhanh lên một chút đi xem thử đi cái đài thứ tư, có phát về tin tức á, nhanh lên một chút!"

Hai mẹ con ngồi ở trong phòng khách, chuyển kênh đến năm phút, cuối cùng cũng tìm được.

"Mẹ mẹ xem, là cha!" Tạ Tư Hạo kêu to một tiếng, chọt nảy lên .

Tối hôm qua nguyên một đêm cô không ngủ, hơn nữa bị cảm giác mềm mại của ghế sa lon dụ dỗ, trước mắt cô chỉ cảm thấy mắt mình càng ngày càng trở nên nặng nề, cô cố gắng chống mí mắt lên, dùng sức hướng tới hình ảnh trên TV mà nhìn.

Lập tức, ánh mắt của cô bắt đầu biến hóa.

Càng biết rõ người trên TV đang nói cái gì, cặp mắt mê mang của cô, càng ngày càng trở nên trấn tĩnh!

Trên TV những tên khốn kiếp kia đang nói cái gì a? Cô nhìn chăm chăm hình ảnh trên màn hình đã được thay đổi, Tạ Kiệt An lâm vào trong khiếp sợ.

"Mẹ, cha thật muốn cùng cô xinh đẹp đó kết hôn sao?" Một đôi tay bé nhỏ sợ hãi kéo lấy vạt áo cô." Vậy còn mẹ cùng Hạo Hạo thì thế nào?"

"Sẽ không. Hạo Hạo, mẹ nghĩ. Cha con có thể là có khổ tâm nào đó, cha con.

Cha con sẽ không phải là không cần mẹ và con! Chúng ta sẽ chờ cha con trở lại giải thích cho chúng ta, cho nên con không nên nghĩ lung tung !"

Hít sâu một cái, thần sắc Tạ Kiệt An tái nhợt, cô gượng ép mỉm cười một cái với tiểu nha đầu, hơi thở bất ổn, giọng nói thay vì đang an ủi con gái, nếu không thì cũng đang an ủi mình.

"Mẹ, là thật sao?" Tạ Tư Hạo rất là hoài nghi.

"Đương nhiên là thật!"

"Vậy tại sao mẹ lại khóc?" Mẹ rõ ràng so với mình còn thương tâm hơn!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Không Tốt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23

Cái gì? Cô lập tức lau mặt của mình. Ah, tại sao mình lại không có cảm giác? Ánh mắt của cô rơi vào trong lòng bàn tay ẩm ướt, bỗng nhiên lại cảm thấy lỗ mũi mình dâng lên một cảm giác đau xót.

"Haizz, mẹ như vậy là không được!" Bây giờ không phải là thời điểm khóc a. "Mẹ phải mau mau nghĩ cách, làm cho cha không cần phải cười cái cô đó đi!" Tạ Tư Hạo cực kỳ tức giận kéo vạt áo của mẹ.

"Mẹ." Tạ Kiệt An chỉ cảm giác đầu óc mình rất hỗn loạn.

"Mẹ, bây giờ mẹ gọi điện thoại cho cha đi, cùng cha hỏi cho rõ ràng!"

"Mẹ." Cô nên đối với người đàn ông chỉ rời đi cách đây mấy ngày hỏi cái gì đây? Hỏi hán vì sao đối với cô như vậy sao?

"Nhanh lên một chút á!" Hừ ~ sự lợi hại của mẹ chạy đi đâu rồi a?

Đột nhiên, chuông điện thoại vang lên.

Tại Tạ gia một lớn một nhỏ đồng thời cứng đờ ở trước sofa, cùng nhau trừng mắt hướng về phía chiếc điện thoại bàn lạnh như băng đột nhiên vang lên.

"Mẹ, Hạo Hạo đi bắt máy!" Tiểu nha đầu dẫn đầu chạy tới.

"A lô. Oa, cha! Ủ, là Hạo Hạo. Cha con đã nói với cha đó, con cùng mẹ mới vừa nhìn thấy cha trên TV đó. A, cha cần nói chuyện điện thoại mẹ a, Dạ, cha chờ con một chút."

Tiểu nha đầu nói điện thoại xong, mặt hưng phấn đưa điện thoại cho cô vẫn còn đang đứng ngây ngốc tại chỗ.

"Mẹ, mẹ không nên mắng cha đó, mẹ phải hảo hảo cùng cha nói chuyện!" Nếu như mẹ mắng cha, cô sẽ lại không có cha a.

Tạ Kiệt An cầm điện thoại trong tay, cô như máy móc vô thức gật đầu một cái.

Đầu tiên cô trầm mặc nhìn chằm chằm điện thoại một hồi lâu, tiếp theo đó cô đem điện thoại để lên lỗ tai, hít thật sâu, gằm thét lên tiếng ——

"Đường Chính Hạo cái tên trời đánh đại tên khốn ! Em cho anh cơ hội trong vòng 48 giờ phải có mặt tại đây giải thích rõ tất cả, chậm một phút thì anh đừng hòng gặp em, anh tự lo liệu đi!"

Giống như chỉ như vậy cúp điện thoại đi cô cảm thấy còn chưa đủ, về mặt dù tọng đem dây điện thoại rút ra!

Vào giờ phút này, tức giận của cô đột nhiên nổ tung, bao trùm đủ loại cảm giác.

Khốn kiếp! Trên TV hán đang nói cái gì? Cái gì gọi là "Cô ấy dịu dàng sẵn sàng và đó cũng là nguyên nhân hấp dẫn tôi", hán đi XXX!

Cô phần nộ lau đi vài giọt nước mắt còn lưu lại ở trên khóe mắt, lúc này Tạ Kiệt An mới phát hiện ra khuôn mặt nhỏ nhắn của con gái bị hù dọa đến tái nhợt, phía trên rõ ràng viết ba chữ

"Xong đời rồi".

"Con gái ngoan, đừng lo lắng, phụ nữ không hư, đàn ông không thương! Mẹ chính là dùng tuyệt chiêu. Con có đói bụng hay không? Đi, mẹ nấu mỳ ăn liền cho con ăn!"

Không, cô không muốn ăn.

Tạ Tư Hạo hơi giật mình bị mẹ lôi đi. Hiện tại cô chỉ muốn khóc á!

Huhu ~ Cô sẽ không có cha!

Huhu ~ Bà ngoại ơi mau trở lại, Hạo Hạo không muốn ăn mỳ ăn liền mẹ nấu nữa!

Huhu ~ Tạ Tư Hạo mà chính là đứa trẻ đáng thương nhất thế giới!

☆ ☆ ☆

Tại sao có thể như vậy?

Cô cần bản không biết chuyện sẽ trở nên như vậy. Tất cả đều trách cô, tất cả đều là lỗi của cô! Nếu như cô không có rống hấn, không có uy hiếp hấn, hấn cũng sẽ không vội vã chạy tới, hấn cũng sẽ không ở trên đường cao tốc xảy ra tai nạn xe cộ như vậy !

Là không điều khiển được nên gây ra tai nạn là tên tài xế xe hàng đáng chết kia, không nên. Không nên là hấn, không nên là hấn, hấn và cô thật vất vả mới gặp lại! Tại sao ông trời lại trêu chọc cô như vậy?

Cô không hiểu. Không hiểu.

"Lau nước mắt đi." Một tờ khăn giấy được đưa tới, một giọng nói nữ không thể nói là thái độ thù địch, cũng không mang theo thái độ vui vẻ gì truyền đến.

Lý Hoa không rõ lắm tại sao cô gái trước mắt này lại khóc đến thảm thương đến như vậy so với vị hôn thê như cô cũng không đến nỗi như vậy, rốt cuộc cô gái này cùng Lý Hạo có quan hệ gì?

Chỉ là, nửa giờ sau, cô gái này quỳ rạp xuống trước mắt cô, quỳ rạp xuống xin để cho cô ta gặp Lý Hạo, một mặt Lý Hoa lại phát giác mình rất khó cự tuyệt cô gái này — không, cho dù ai nhìn thấy cô gái đang khóc thất thanh về mặt thì tái nhợt đi, thành khẩn quỳ mọp xin mình như thế, cũng sẽ không ai có thể nhẫn tâm cự tuyệt được.

"Tôi đã cho cô gặp hấn rồi, hiện tại, cô có thể nói cho tôi biết cô là ai?" Cô nhìn chằm chằm cô gái trước mặt.

"Hấn."

"Mặc dù chưa thoát khỏi nguy hiểm, nhưng mà trước mắt coi như ổn định." Còn kém chỉ mấy centimet nữa, một cây xương sườn của Lý Hạo sẽ đứt rời xuyên qua trái tim của hấn; chỉ là, Lý Hoa cũng không nói nhiều như vậy.

"Chúng ta đến bên kia nói chuyện đi." Cô chỉ vào cái ghế đối diện.

Xuyên thấu qua phòng chăm sóc đặc biệt, bên ngoài cửa sổ thủy tinh cực kỳ hiu quạnh, Tạ Kiệt An lau mặt một cái, hít sâu một cái, không thể không đi về phía trước.

Sau vài phút, trên hành lang bệnh viện lạnh như băng, cặp mắt sưng đỏ thần sắc tiêu tụy của Tạ Kiệt An, cùng thanh âm tiếng khóc đứt quãng mà nói rõ quan hệ Lý Hạo và mình .

"Cô biết Lý Hạo trước kia?" Lý Hoa kinh ngạc kêu lên.

"Hấn không phải gọi là Lý Hạo, hấn gọi Đường Chính Hạo."

"Hấn. Tin tưởng lời cô nói?" Cô không cho là Lý Hạo có thể tin tưởng người khác qua loa như thế.

"Tin tưởng tôi chính là do cảm giác của hấn ." Cô nhìn sắc mặt tái nhợt của Lý Hoa, vẫn như cũ không thay đổi.

Lý Hoa chất vấn như vậy làm tâm tư Kiệt An một tia cảm kích lập tức giờ lên phòng bị, cô chợt nhớ tới cô gái trước mắt mình chính là đối tượng đính hôn của Đường Chính hạo. Gọi Lý hoa .

Lý Hoa không nói, nhũn mày tựa như đang tự hỏi mình cái gì đó, tiếp cô giờ tay gọi một người đàn ông to con từ chỗ không xa lắm đến.

"Tôi để cho hấn tiễn cô rồi đi từ cửa sau." Cửa chính còn có rất nhiều ký giả coi chừng. Kiệt An ngăn ra. "Không, tôi —"

"Đây là danh thiếp của tôi. Muốn biết bất kỳ tình trạng của hấn, cô có thể gọi tôi."

"Nhưng tôi—" Kiệt An vô cùng lo lắng hốt hoảng.

"Cô không lẽ là muốn ký giả viết về chuyện ba chúng ta đó chứ?" Lý Hoa không nói thẳng ra, chỉ là cô biết trong lòng cô gái trước mắt mình đang muốn gì.

Kiệt An hiểu ý Lý Hoa là hy vọng cô tốt nhất đừng xuất hiện tại bệnh viện nữa — không, có lẽ nên nói ý tứ của cô ta rất rõ ràng, là hy vọng cô không cần lại xuất hiện trước mặt vị hôn phu chưa cưới của cô ta.

Chợt, Kiệt An cảm thấy trước mắt mình tựa hồ không xác định được phương hướng, tầm mắt mờ hồ, cô run rẩy đón lấy danh thiếp. Bởi vì cô biết chuyện này là chuyện duy nhất cô có thể làm.

Lòng của cô hung hang như bị nheo một cái, trên gương mặt nước mắt vẫn chưa khô, lại lần nữa rơi xuống.

Cạch cạch. Đây là thanh âm dép lê bước trên sàn nhà.

Răng rắc. Đây là thanh âm tay cầm cánh cửa được mở ra.

Sồn sột. Đây là thanh âm rèm cửa sổ bị dùng sức kéo ra.

"Được chưa? !" Thanh âm bà Tạ khê khiên trách.

Rước Tạ Tư Hạo từ nhà trẻ về, trên đường về, bà Tạ hạ quyết tâm, muốn hào hào mắng cho cô tinh vì chuyện kia mà chán chường đã lâu.

"Cháu rút cuộc muốn sa sút như vậy cho tới khi nào?"

Đối với lúc bà không có ở đây đã xảy ra đủ chuyện, Kiệt An đã nói cho bà biết rồi, bà không cách nào hình dung khi mình nghe xong chuyện đó đột nhiên cảm thấy khiếp sợ.

Cho tới nay, bà dù sao vẫn cho rằng Đường Chính Hạo chính là cha của cháu gái bà, mới có thể không nói một tiếng liền rời khỏi; nào biết rằng nó gặp tai nạn, trên thực tế, là mất trí nhớ khiến Đường Chính Hạo không tìm được con gái bà thổ lộ!

Haizz, chỉ là số mạng thật đúng là trâu cọt người! Hai người thật vất vả gặp lại, rồi lại đụng phải tình hình như hiện tại, suy nghĩ một chút số mệnh con gái bà thật đúng là khổ. Bà Tạ vừa là đau lòng vừa ảo não, ở cạnh mép giường ngồi xuống.

"Tiểu An, núp ở trong chăn cũng không thể giải quyết được chuyện gì. Con. . . . Con nên suy nghĩ một chút về đề nghị của mẹ, lên Đài Bắc một chuyến?"

Nghe vậy, người ở trong chăn khê run lên.

Không được! Cô không có đủ dũng khí đi đối mặt với hắn.

Có trời mới biết khi cô vừa nghĩ tới hình ảnh hắn bị chụp cái ống dẫn khí thổi thóp nằm ở trên giường bệnh cùng Từ Thần vật lộn, lòng của cô sẽ một lần lại một lần đối với hắn đau lòng như có ai đó xé tim cô ra.

Hắn như vậy đều do sự tùy hứng của cô hại, cô không nên dùng giọng nói uy hiếp như vậy, cô nên để cho hắn ở trong điện thoại có cơ hội giải thích, như vậy. Hắn cũng sẽ không tự mình lái xe vội vàng về nam.

Một phần áy náy, cho nên khi Kiệt An khi biết hắn đã từ phòng chăm sóc đặc biệt chuyển vào phòng bệnh bình thường thì cô phát hiện mình lo lắng cùng khẩn cấp muốn gặp hắn, nhưng tâm tình cô lại càng trở nên hèn nhất.

"Mẹ, mẹ cho con thêm một chút thời gian."

Haizz. Đợi nửa buổi, không ngờ lại nhận được một câu qua loa như vậy.

"Này, con phải nhanh lên một chút! Khuôn mặt nhỏ nhắn tiểu nha đầu nhà chúng ta đã sắp bị ưu sầu nuốt mất rồi."

Bà Tạ hét cách, bắt đầu đi đi ra khỏi phòng con gái.

☆☆☆

Tạ Kiệt An thừa nhận là mình hèn nhất, có một chuyện nhỏ mà cũng gọi cho Lý Hoa.

Cô không rõ trong bảy năm qua không có cô, trong lòng Đường Chính Hạo, Lý Hoa đóng vai trò gì? Ở trong lòng hắn cô gái đó chiếm bao nhiêu phần trong tim hắn?

Sợ đụng chạm đến đắp án kia, cho nên, cô hèn nhất.

Nhưng là hôm nay, cô gái Lý Hoa chợt chủ động xuất hiện trước cửa thang máy nhà cô, ôm bản thảo đã chuẩn bị đưa cho Tạ Kiệt An, cô cảm thấy cực kỳ khiếp sợ.

"Cô." Đầu lưỡi của cô đột nhiên tựa như bị mèo cắn.

"Đi theo tôi." Thần sắc nghiêm túc của Lý Hoa, không nói hai lời, bàn tay trắng nõn chế trụ cổ tay cô, trực tiếp kéo đi.

"Đợi. Đợi đã nào...! Tại sao muốn tôi đi với cô?" Kiệt An hoàn hồn, lông mày nhăn lại.

"Bởi vì hần." Lý Hoa cũng không quay đầu lại nói, đơn giản chỉ ba chữ.

Hần? Kiệt An giằng giằng muốn thu hồi lại tự do, sắc mặt tái nhợt. "Hần? Hần thế nào?" Không phải đã thoát khỏi nguy hiểm, cũng đã chuyển đến phòng bệnh bình thường?

"Hần không tốt, rất tệ, cho nên cô tốt nhất nhanh lên một chút." Lý Hoa quay đầu lại nhìn sắc mặt tái nhợt của cô một cái, giọng điệu trầm trọng.

Rất tệ? ! Tạ Kiệt An chỉ cảm thấy oanh một tiếng, trong đầu trống rỗng.

Cô không biết mình như thế nào đã ngồi lên xe của Lý Hoa, cô thậm chí không có nhận thấy được xe đang ở trên đường cao tốc... Cảm giác tốc độ thật nhanh, cho đến khi cô bị đưa đến trước một cánh cửa trắng như tuyết, trong đầu cô hiện ra một trạng thái khiếp sợ.

"Vào đi thôi, hần ở bên trong." Lý Hoa nói.

Kiệt An vô tri vô giác, thân thể mảnh khảnh khẽ run lên, ánh mắt của cô hướng tới vẻ mặt bình tĩnh đến quỷ dị của Lý Hoa. "Hần ——"

Một hồi tiếng va chạm vang lên khiến Kiệt An kinh ngạc dời tầm mắt về, trước mắt cửa đột nhiên bị kéo ra, một bóng dáng đi theo chui ra.

"Lý. Lý tiểu thư!" Vẻ mặt kinh sợ của cô y tá, cô nhìn lên thấy Lý Hoa, cặp mắt ửng hồng lập tức nước mắt uất ức rơi xuống.

"Lại lên con?" Lý Hoa lộ ra vẻ đã hiểu. "Không sao, tôi đem tới cho hần Thuận Thú Sư, kể tiếp liền giao cho vị tiểu thư này thôi." (Thuận Thú Sư: người thuần hoá)

Lý Hoa an ủi vỗ vỗ bả vai cô y tá, sau đó nhìn Kiệt An một cái nói. "Sau khi tiến vào, làm phiền cô nói với hần một tiếng, người tôi đã mang đến, xin hần đừng tìm người hà tiện nữa."

Nói xong, Lý Hoa cũng không lưu lại, mang theo cô y tá vẫn còn không ngừng khóc nức nở xoay người rời đi.

Bị lưu lại tay chân Kiệt An một hồi luống cuống, cô căn bản còn chưa biết rõ đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Cô đột nhiên kích động muốn đem về mặt bình tĩnh của cô gái đáng chết kia gọi trở về hỏi cho rõ ràng!

Ách. Nơi này là phòng bệnh không sai chứ?

Cô bước lên trước đưa mắt nhìn trên đất đầy hỗn loạn, Tạ Kiệt An từ phía sau tấm bình phong đi ra, trong nháy mắt cô còn tưởng rằng mình đi vào bãi chiến trường.

"A" một tiếng, giày của cô không cẩn thận đạp lên một miếng miếng thủy tinh.

"Cút! Bất kể người là ai, lập tức cút ra ngoài!" Nghe được tiếng thủy tinh bị bể người đàn ông trên giường bệnh lập tức đưa tới một hồi gào thét.

Có chút không yên Tạ Kiệt An bị sợ làm giật mình, theo phản xạ xoay người lại đi ra —— Cô muốn đi kêu người lại quét dọn chỗ này lại một chút, nơi này loạn thành như vậy đối với bệnh nhân thật sự quá nguy hiểm.

Cô rất nghiêm túc không chút do dự đi ra, đối phương nghe được cô chuẩn bị đi ra, lập tức hần xoay mặt về phía cửa, trông mắt đen hần vừa kinh động vừa giận nhìn chằm chằm cô, nhưng cô một chút cũng không phát hiện.

"Đứng lại!" Hần gầm thét lại. "Tạ Kiệt An em trở lại đây cho anh!"

Giống như đột nhiên tỉnh ngộ, Kiệt An đột nhiên ngẩng đầu, xoay người lại.

Chương 24

Ông trời, là hấn! Hốc mắt Kiệt An đỏ lên, cô nhìn thấy người mình thường mong nhớ ngày đêm đang nằm ở phía trước. Ủ, hấn đang tức giận tròn mắt trừng cô.

Tại sao? Không phải là hấn đang giận cô đó chứ? Có phải hay không đang trách cô, hấn xảy ra tai nạn xe cộ như vậy đều là do cô?

Cô đột nhiên cảm thấy mình giống như bị tạt một chậu nước lạnh, Kiệt An vốn là muốn bước lên phía trước, nhưng chợt đứng ngay tại chỗ.

"Anh. Lý Hoa nói anh không tốt." Cô rất muốn nói với hấn cô rất nhớ hấn, nhưng là cái khuôn mặt kia không thân thiện lắm lại có vẻ giận dữ, không dễ cho cô nói rõ trước tại sao mình lại xuất hiện ở nơi này.

"Anh không phải là không tốt, mà là rất tệ!" Tư chi của hấn toàn bộ bọc thạch cao, tựa như bù nhìn một loại bị đóng ở trên giường không thể động đậy, làm sao tốt đây? !

"Đúng. Thật xin lỗi." Đây là bởi vì cô!

"Em nói thật xin lỗi!" Dáng vẻ hấn rống lên tuyệt không giống như là bệnh nhân.

"Nếu như anh không muốn gặp em, thì bây giờ em sẽ lập tức đi." Bộ dáng hấn rống làm cho cô đột nhiên cảm thấy uất ức, cô cũng không hy vọng hấn xảy ra chuyện ngoài ý muốn như vậy a!

"Em dám? !" Sắc mặt người đàn ông vẫn tái nhợt như cũ, lập tức uy hiếp trầm xuống.

"Anh cũng không phải là không thích thấy em sao." Cô cắn chặt môi, nhìn biểu tình hung thần của hấn.

"Đáng chết! Anh không có nói là không thích nhìn thấy em!"

"Anh có!" Ô, cũng viết ở trên mặt rồi còn nói không có?" Anh rất tức giận!"

"Mẹ nó, anh nói không có thì không có!"

"Vậy anh tại sao vẫn đối với em hung thần như vậy không phải sao? Mặt còn giống như nhìn thấy kẻ thù hung ác một dạng?" Ô. Cô đều đã tỉnh lại, cô đối với hấn đau lòng như người chết đuối, mà hấn lại khó chịu với cô!

Người đàn ông vốn là còn muốn chửi tiếp nhưng chợt ngăn ra, hấn nhìn thấy hai hàng nước mắt trong suốt, nhẹ nhàng rơi khỏi đôi mắt long lanh xinh đẹp, từ má chảy xuống.

Thoáng chốc, vẻ mặt hung ác của người đàn ông, cảm thấy cô họng của mình giống như bị một cái gì đột nhiên bóp nghẹt lại một dạng.

"Em. Khụ!" Đường Chính Hạo không khỏi háng giọng "Em đừng khóc. Anh không tức giận là được !"

"Anh thừa nhận anh tức giận?" Nước mắt trẻ con của cô lên án hấn.

"Anh thừa nhận mới vừa rồi là anh rất tức giận." Nhưng là hiện tại bị nước mắt đáng chết của cô làm giảm bớt lại một nửa. Mẹ nó, hấn hận nước mắt của cô.

"Vậy tại sao mới vừa rồi anh không thừa nhận?" Hấn có thể mắng cô, nhưng hấn không thể vừa nói mà không tức giận được sao!

"Anh vừa mới nói ——" Đáng chết! Đường Chính Hạo nguyên rủa hít sâu một cái." Chúng ta nhất định phải tranh luận như vậy sao? Đầu của anh thật choáng, em không ngại đứng qua bên này đi?" Hấn nhắm lại mắt rên rỉ.

Nhìn hấn thống khổ rên rỉ Kiệt An cảm thấy áy náy cùng lo âu, cô lập tức vọt tới bên cạnh giường bệnh.

"Như thế nào? Có phải hay không di chứng của chấn động não?" Cô lo lắng bưng lấy khu ôn mặt của hấn, lo lắng nước mắt lại lần nữa muốn rơi xuống.

Ông trời, hấn trước kia thế nào lại không biết cô gái này thật ra là làm bằng nước? Đường Chính Hạo không khỏi nhúu chặt mày rậm. Chợt trông mắt đen thâm sâu của hấn trầm xuống, bởi vì hấn phát hiện cô gái xinh đẹp trước mắt đã trở nên gầy gò, thần sắc tiêu tụy mà yếu ớt. Mẹ kiếp ! Rốt cuộc ai mới là bệnh nhân?

"Nhìn anh, còn nữa, không được rơi lệ nữa!" Tim của hấn đồng thời se lại, tâm tình tức giận cũng không còn.

Ách. Cô nhẹ nhàng ngẩng ra, hít một hơi thật sâu, hai mắt rất nghe lời nhìn hấn.

"Em biết vì sao anh tức giận không? Biết anh là vì cái gì tựa như rồng phun lửa làm cho mọi người sợ hãi? Biết anh là vì cái gì muốn uy hiếp Lý Hoa đi bắt em tới đây không? Đó là bởi vì, từ khi anh tỉnh lại, anh không thấy được người mà anh muốn thấy!

"Em có biết khi một người bị trói buộc ở trên giường không thể động đậy, một lòng vừa nhớ một người khác, sau đó lại phát hiện mình căn bản cái gì cũng không thể làm như một người bất lực? Em tính để cho anh ở trên cái giường bệnh đáng chết này đợi đến khi sứt đầu bể trán sao, em làm không khí của chúng ta càng ngày càng hơn bão tố nồ ra! Em vì sao không có tới? Anh chuyển vào nơi này đã bảy ngày rồi, em thậm chí ngay cả đến xem anh một cái cũng không có, tại sao?"

"Anh là bởi vì chuyện này mà tức giận?" Là thế phải không? Con mắt của cô mở vừa lớn vừa tròn.

"Mẹ nó, nếu không như vậy thì em cho là gì?" Hấn tức giận. "Lúc ấy em vội vàng tắt điện thoại, sau khi tỉnh lại không thấy được em, em để cho anh ở chỗ này như một người điên suy nghĩ lung tung, cho là mình sau khi bình phục muốn tìm người giải thích có lẽ đã đi Nam Cực rồi! Còn nữa, Lý Hoa nói điện thoại di động của em cùng điện thoại bàn đều gọi không được?"

"Ah. Điện thoại di động tuần trước ở trong phòng tắm bị rút bể." Đều do lúc ấy hôn vĩa cô như lên mây! "Điện thoại bàn thì. Thì bị em kéo hư."

Trời mới biết, cô căn bản đã quên chuyện này, cho tới buổi sáng hôm nay cô muốn dùng điện thoại bàn thì mới nhớ tới.

"Thật xin lỗi, em không phải có ý, em chỉ. Chẳng qua là cảm thấy anh xảy ra chuyện như vậy, đều là bởi vì em! Nếu như mà ban đầu em không nói ra những lời bốc đồng như vậy, anh cũng sẽ không đi trước quý môn quan một lần. Em. Em đau lòng cũng không tìm được đúng khí tới gặp anh, em. Em sợ." (trước quý môn quan: ví với nơi nguy hiểm đáng sợ)

"Em sợ anh trách em?" Hấn kinh ngạc nhìn chăm chăm cô.

"." Nước mắt thấm ướt lông mi, khẽ run lên.

"Đáng chết! Anh chưa từng trách em!" Cô tính để cho hấn ở trên giường lớn này mà tức điên sao? Cô gái ghê tởm này!

"Không, coi như anh không trách, thì em còn có chuyện khó chối tội, em——"

"Mẹ kiếp! Em căn bản cũng không cần cảm thấy đau lòng!" Hừ ~~ hấn vẫn như cũ thống hận cô gái học sinh giỏi ngoan ngoãn này, ngoan cố không đổi liên yêu đề rồi đi vào chỗ bế tắc!

Một tiếng này hấn tựa như bạo long rống giận, rống phải cặp mắt ướt át, thần sắc tự trách không dứt khỏi hình ảnh đó chột ngẩn người ra.

"Anh." Tạ Kiệt An chột quan sát hấn rất nghiêm túc. "Dáng vẻ nói chuyện thật kỳ quái."

"Nơi nào kỳ quái sao?" Hấn tức giận nhìn chăm chăm cô, giọng nói thu lại không ít.

"Là. Chính là ừ. Anh biết không? Khi anh còn chưa có xảy ra tai nạn đáng về anh nói chuyện trước đó so với hiện tại chừng chặt hơn nhiều. Không, thật ra thì em muốn nói là. Phải."

"Là cái gì?" Hấn hừ nhẹ thúc giục, phía sau trông mắt đen chớp động ánh sáng nào đó.

Cô theo dõi hấn một hồi lâu, chân mày thất nói nhỏ: "Tại sao em cảm thấy đáng về rống người của anh bây giờ, cùng đại tên khốn Đường Chính Hạo rất giống?"

Một hơi nói xong, Kiệt An không phát hiện hô hấp của mình như dừng lại.

"Mẹ nó, bởi vì anh chính là người em đang nói đại tên khốn Đường Chính Hạo!"

Cô kinh ngạc thờ gắp một tiếng, con mắt mở vừa tròn vừa lớn.

"Cho nên anh mới nói em căn bản không cần cảm thấy đau lòng, bởi vì anh đã trải qua va chạm như vậy, nên bây giờ tất cả anh đều nhớ lại."

Hả? Lúc này cái miệng anh đào nhỏ nhắn của cô thậm chí đã quên khép lại.

"Chỉ là em cũng đừng cao hứng quá sớm, chờ một khi đôi tay anh lấy lại tự do, em sẽ nhìn thấy anh đánh dẹp những người đã hành hạ anh mấy ngày nay, người đó chính là cô gái mà làm anh tức giận!"

Đường Chính Hạo âm thầm thề, hấn tuyệt đối sẽ dùng tay đánh cho cái miệng cô nở hoa, không hành hạ được trên cái giường này, tuyệt đối!

Nhưng hấn hoàn toàn không có nhận thấy được chính mình như đang uy hiếp Tạ Kiệt An?

A, cho cô một phút đi! Bởi vì cô còn đang ở trạng thái cực kỳ khiếp sợ.

Sau 1 phút !

"A ——" một hồi chịu đựng đau nhức gằm thét, đột nhiên từ một bóng dáng trắng như tuyết ở phía sau cửa truyền ra, làm trên hành lang chấn động.

Trong phòng bệnh, người đàn ông không kịp lên tiếng ngăn cản cô gái nữa, chỉ có thể nhe răng trợn mắt kỳ vọng xương sườn của mình đủ cứng tráng để nó không bị đè gãy đi.

Mẹ kiếp ! Thật là đau. Con mẹ nó đau chết hần!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Không Tốt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Ngoại Truyện 1

Công việc âm thầm tra xét ngừng lại sau khi Đường Chính Hạo nhớ lại quá khứ, bởi vì đã không còn cần thiết nữa.

Nhớ năm đó, mẹ hần bị người khác lừa gạt cho vay với lãi suất cao, kết quả không trả tiền liền bị người ta đuổi giết, trong lúc chạy trốn trượt chân té xuống khe núi chết đi.

Ngay lúc đó hần cũng không biết chuyện này, trong lòng mấy người cho vay không hề bằng lòng, vì vậy sai người tìm tới hần, nói mẹ hần đang ở trong tay bọn họ, kêu hần chuẩn bị tiền, nếu không liền làm giết hần.

Buổi sáng hôm sau, hần đúng hẹn tiến về nơi chỉ định, nhưng hần không đem tiền đến, mấy người đó vừa thấy được hần, liền muốn hần lập tức lấy tiền ra, hần nói, trước phải cho hần nhìn thấy mẹ hần! Kết quả đối phương ỷ vào người đông thế mạnh, nói thẳng ra mẹ hần một ngày trước liền tự mình té chết.

Trong một nháy kia, hần cái gì cũng không thể nghĩ, một lòng chỉ nghĩ chém chết mấy tên khốn kiếp này, vì vậy rút con dao dự phòng ở sau lưng ra, không chút nghĩ ngợi liền vọt tới!

Trong lúc hỗn loạn hần bị đối phương chém mấy đao, cuối cùng còn bị đối phương từ trên vách núi bờ biển đá xuống.

Lúc ấy, hần chỉ nhớ té xuống, đầu từng đụng phải cái gì đó rất mạnh, tiếp liền hoàn toàn mất đi trí nhớ.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Không Tốt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 26: Ngoại Truyện 2

Sau khi xuất viện, Đường Chính Hạo cùng Lý Hoa đồng thời cũng tự do cưới người mình yêu.

Đính hôn chính là tùy cơ ứng biến, cái này chính là do lão gia Uyên Ương Phổ, tự mình tán thưởng vì mình nuôi con gái từ nhỏ nên là nói dối cháu gái, là ông bị bệnh nan y không thể sống lâu, hi vọng hai người bọn họ có thể hoàn thành tâm nguyện của ông trước khi ông chết, có thể tận mắt nhìn thấy hai người họ dắt tay nhau cùng đi vào lễ đường.

Đối với lần này, Đường Chính Hạo rất khó từ chối, dù sao ông cũng là ân nhân của hần.

Đối với lần này, Lý Hoa cũng rất khó từ chối, dù sao từ nhỏ cô đã mất đi cha mẹ, ông đối với cô mà nói giống như một người cha.

Vì vậy, hai người quyết định trước lấy chuyện công khai đính hôn tạm thời trấn an ông.

Lão gia tự nhận mưu kế mình đã đạt được, trước đêm con nuôi xuất viện, không nhịn được tìm đến bác sĩ đồng mưu cùng nhau vui vẻ.(Con nuôi ý chỉ Đường Chính Hạo)

Cảm giác mấy phần say điều khiển, lão gia ở trong phòng bệnh đặc ý khoe khoang mình thông minh, không biết đến cháu gái của ông vừa lúc đứng ở ngoài cửa.

Lý Hoa rất tức giận! Giận đến nói ông là già mà hồ đồ, thiếu chút nữa chức quản lý Liên Nghiệp cũng không làm.

Vì vậy, một trò cười bị ép không ngừng la to..

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Không Tốt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Ngoại Truyện 3

Tối nay bóng đêm rất đẹp, giống như toàn bộ ngôi sao cũng đua nhau tỏ sáng, làm cho bầu trời đêm vô cùng phát ra ánh sáng chói lọi.

"Em có một câu hỏi muốn hỏi anh từ rất lâu, anh có thể cho em biết được không?"

Cô gái vui vào trước ngực người đàn ông một tuần lễ sau sẽ trở thành chồng mình, cô ở bên ngoài ban công nhìn bầu trời đêm, chợt nhớ tới chuyện mà mình đã nghỉ ngơi rất lâu.

"Chuyện gì?" Người đàn ông không chút để ý hơi thở, xoay về bên tai cô.

Cô thở khẽ, sơ lược nói ra cái đêm về mấy năm trước, cô nhìn thấy hán ngồi một mình ở cửa sổ khóc đến bi thương.

"Em thấy hả ?" Hán kinh ngạc ôm chặt cô, tạm thời dừng hôn trên đầu cô lại.

"Ừ."

". Nói cho em nghe nhưng không cho phép cười anh!" Trầm mặc chốc lát.

Cô hơi ngẩn ra, sau đó gật đầu.

"Ông ngoại bệnh nặng giao anh cho mẹ anh mang đi thi cho anh một con chuột bạch vàng óng ánh Đêm đó không biết tại sao nó đột nhiên lại chết bất đắc kỳ tử."

"Cho nên anh mới có thể khóc đến thương tâm như vậy sao?" Cô kinh ngạc nói. Đáp án này ngoài sự dự đoán của cô.

"Đúng, tất cả đều bởi vì một con chuột bạch — Em không được cười!"

"Em Em không có cười. Em hiểu con chuột bạch kia đối với anh rất có ý nghĩa, em làm sao có thể —"

"Không còn kịp rồi!" Hán như mãnh thú chuẩn bị bỏ nhào về phía trước, thấp ngân.

Ah?

"Bộ dạng khoe miệng em len lén giờ lên đã bị anh nhìn thấy"

A!

"Cái cô gái nói không giữ này, xem anh sẽ hảo hảo dùng đôi tay này trừng phạt em đây!"

"Oa, chờ một chút! Đường Chính Hạo cái tên khốn này anh dám đánh cái mông em nữa, em liền để cho anh vào ngày kết hôn không tìm được cô dâu!"

"Hừ, ai nói anh muốn đánh cái mông em hả ?Anh là muốn. Bộ đáng như vậy!"

"Oa oa, cái tên tiểu nhân hèn hạ này! Anh. A ~ làm sao anh có thể. A, cái tên khốn đáng chết này A ~ đừng á! Anh biết rõ người ta sợ nhột mà. Ha ha ~ đừng tay á."

"Đừng mơ tưởng!" Người đàn ông gầm nhẹ, đôi môi hấp dẫn trong nháy mắt đặt lên nụ cười khanh khách không ngừng của đôi môi đỏ mọng.

Hừ hừ, để anh cho em ném thử một chút cái gì gọi là băng hòa Nhị Trọng Thiên!

HẾT.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc Không Tốt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

